

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · cinquè període · sèrie P · número 82

Ple del Parlament

Sessió 42, tercera i darrera reunió, divendres 8 de setembre de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre el transport sanitari 300-00206/11	3
Interpel·lació al Govern sobre la situació del turisme 300-00208/11	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística 302-00180/11	18
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars 302-00181/11	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat 302-00182/11	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans 302-00183/11	44
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desprotecció social 302-00184/11	52
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 302-00185/11	60

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 42.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

Interpel·lació al Govern sobre el transport sanitari

300-00206/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el transport sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades, consellers. Ressaca de dos dies, que havien de ser històrics i que s'han convertit en quaranta-vuit hores nefastes per al Parlament de Catalunya, esperem que no tinguin grans conseqüències per a la vida parlamentària d'ara endavant, respecte als drets, estic parlant, dels diputats i diputades i dels grups parlamentaris en aquesta cambra. En aquesta ressaca, però, jo el que vull és que tornem a la realitat, i resulta que mentre aquí estàvem, doncs, amb aquesta..., evidentment, concentració, no?, en un debat de temes molt importants també per al país, fora estaven passant coses importants i coses greus.

Avui hi ha vaga del sector sanitari a Girona i al Maresme, i aquest matí estan havent-hi negociacions per intentar aturar una vaga de tot el sector sanitari de tot Catalunya per al proper dilluns, 11 de setembre, la Diada. Això és el que està passant, entre moltíssimes altres coses, com el que està passant amb l'inici del curs escolar, com el que està passant també en els nostres CAP o com el que està passant en qualsevol altre dels sectors laborals a Catalunya durant aquests dies. Que passa i que continua passant i que, en molts dels casos, és conseqüència del que ens ha estat passant aquests últims anys i que continua passant, que són retallades pressupostàries i voluntats polítiques determinades, que es plasmen en pressupostos, però que es plasmen també en altres elements, com són concursos públics per gestionar els nostres serveis públics bàsics.

I, d'això, serà del que avui parlarem. Perquè la base i la clau i l'inici d'aquesta situació que avui porta a una vaga del transport sanitari a Girona o a una possibilitat de vaga del transport sanitari a tot Catalunya per l'Onze de Setembre, és un concurs que va fer el senyor Boi Ruiz, encara com a conseller, i que ens ha deixat una molt nefasta herència. Al Ple del febrer de 2016, conseller Comín, la primera pregunta que li feia a vostè, com a conseller, que s'acabava d'estrenar, de Salut, en sessió de control al Govern, era sobre aquest tema. I li advertia, conseller: vostè té un problema i es diu transport sanitari –segurament ho recorda. Un problema, per aquest concurs, el més important de la darrera legislatura, molt polèmic i problemàtic en el seu procés de licitació i adjudicació.

Van generar dubtes raonables les propostes de canvi de model que es feien, aquesta introducció dels vehicles d'intervenció ràpida, els VIR, i com això podia afectar diferencialment segons quins territoris, perquè Catalunya és diversa en moltes coses, també territorialment, i dispersa. Com podia afectar també la lògica d'unifica-

ció del servei i de la qualitat del servei a tot el país a partir de l'indicador d'isocrones, eh?, o sigui, el temps igual de resposta a una mateixa emergència arreu del territori. Com podia afectar el paper dels professionals sanitaris en aquest servei sanitari, que és el transport, també. Dubtes, també raonables, sobre com afectarien elements laborals: les subrogacions, les condicions, etcètera, però també d'elements d'eficiència del servei, si això acabaria comportant activació de més recursos i vehicles que el que es feia abans per un mateix incident. Dubtes i temors més que raonables, venint com veníem de retallades en tot l'àmbit assistencial de la sanitat pública, especialment de la primària, i veient com es veia que aquest concurs incentivava encara més la mercantilització en la gestió del transport sanitari i, per tant, també podia comportar encara més retallada en aquest servei.

Dubtes, dubtes i dubtes, que després s'han acabat materialitzant en realitats, conseller, perquè, en aquest any i mig, hi ha hagut problemes i retards en els desplegaments territorials de certes empreses; retallades en condicions laborals i acomiadaments; deficiències tècniques en vehicles, materials, bases des d'on treballen els serveis; problemes en l'eficiència, menys eficiència, allò que dèiem de més vehicles per a una mateixa atenció; hi ha hagut problemes o almenys queixes també dels professionals respecte als papers que havien de fer els infermers o infermeres i els tècnics; hi ha hagut problemes amb el centre de coordinació d'aquest servei; hi ha hagut empitjorament del servei; hi ha hagut més irregularitat territorial; hi ha hagut trencament de la lògica d'equitat de qualitat. Tot això, respecte al servei del transport sanitari urgent.

Quant al no urgent, ha estat un absolut fracàs, el canvi de model. És constant rebre queixes de ciutadania que espera hores i hores per anar cap a l'hospital o per sortir de l'hospital o de serveis que porten excessius usuaris i que això els fa anar a fer una volta territorial, no?, per la seva província o per la seva comarca, quan no caldria.

N'hem parlat a bastament, d'aquest tema, durant aquest any i mig en aquesta cambra, per molt que segurament, la ciutadania afectada, que no només són els treballadors i treballadores d'aquest servei sinó tota la ciutadania, segurament no se n'ha assabentat. N'hem parlat en resolucions a la Comissió de Salut; en mocions en aquest Ple; en preguntes en el Ple; en preguntes escrites múltiples, per part de diversos diputats i diputades, al Govern, amb petició d'explicacions. Vostè, com a conseller, es va comprometre a prendre mesures, cert; va fer canvis al SEM, molt necessaris; va encarregar fer un estudi d'implantació i efectes d'aquest nou sistema i corregir-los i van fer aquest informe.

Un informe que fa un any ens deia, lamentablement, en alguns punts, que teníem raó: que s'ha incrementat el temps de resposta, almenys, en cinc dels dotze lots, o sigui, de les dotze zones territorials d'aquell concurs; que en l'amplíssima majoria dels casos, un 97 per cent, en què intervé un vehicle d'intervenció ràpida, no ho fa sol, per tant, que sí s'estan activant més recursos que no pas abans; que s'han incrementat les reclamacions dels usuaris; que faltarien reforços d'estiu i d'hivern en certes zones; que s'incrementava la variabilitat territorial; i que en el transport sanitari no urgent, tot i que aquest estudi no va poder fer-ne l'avaluació quantitativa, també ja s'advertia que no s'estava millorant el servei.

Les correccions, senyor Comín, quines s'han fet? Primera pregunta concreta: quines correccions s'han fet? Han estat suficients? Perquè la sensació és que no han estat suficients. Hi ha hagut després, *a posteriori*, una moció de Ciutadans amb moltes més concrecions, que després, el seu propi informe de compliment no ens acaba de dir si s'han complert o no s'han complert molts d'aquells punts concrets. I quan parles amb la gent afectada o amb els territoris et diuen que cap compliment ha arribat a bon port.

Per tant, què s'ha complert? Quines mesures s'han posat, conseller? Han estat suficients? La sensació és que no. Concreció: avui, el lot E –Girona, el Maresme– està clar que ens estan dient que no han estat suficients. Avui hi ha una vaga, perquè els

treballadors d'aquest lot E estan pagant les conseqüències d'errors d'aquell concurs, que no s'han resolt amb mesures de correcció durant aquest any i mig i que, al final, l'empresa, una empresa de capital de risc, ha acabat revertint en les condicions laborals dels treballadors i treballadores d'aquesta empresa.

La vaga del sector, convocada o plantejada per a l'11 de setembre, també té aquest mateix sentit. Ens diuen: «Encara hi ha deficiències en el servei, no pot ser que continuem, encara, reclamant coses des del primer dia i, a més, no pot ser que siguem treballadors i treballadores del sector públic i no haguem recuperat o no hi hagi compromís de recuperació com a la resta del sector públic d'aquell 4,6 per cent del salari que se'ns ha retallat durant els últims anys.» Hi haurà acord, conseller, amb el sector, aquest matí, en la negociació, per fer aquesta recuperació del 4,6 per cent retallat durant els últims anys, igual que s'ha estat batallant per la resta del sector públic?

Tot això, conseller –no me n'amago–, vol dir pressupost. Perquè vol dir les tarifes que es paguen a les empreses concessionàries d'aquest servei bàsic. Hi haurà pressupost, conseller? Hi haurà pressupost, consellers, per a l'any 2018? Hi haurà pressupost per seguir revertint retallades en l'àmbit sanitari, conseller Comín? N'hi haurà, per a aquest sector en concret? Vostè, l'hi deia, té un problema, es diu «transport sanitari», i té un problema, que són recursos per revertir les retallades.

No sé si avui venir-nos amb segons quines afirmacions –l'hi dic ja preventivament, perquè no m'utilitzi aquests arguments de que el 2018 serem independents– pot servir de resposta per a aquells treballadors i treballadores que avui estan de vaga o que potser dilluns estan de vaga.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. A continuació té la paraula el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta, i més que mai aquest «gràcies» ve carregat d'intensitat, com mai fins ara, i sap que ho dic molt sincerament. Senyora diputada, a mi em sap greu que probablement la realitat li espatlli a vostè el que vostè pensava que seria una bona interpellació, perquè..., començo per l'última pregunta. Vostè m'ha preguntat..., suposo que vostè tenia previst fer una interpellació –és una especulació– molt focalitzada en la vaga de l'11 de setembre, perquè és una vaga que havia de ser –havia de ser– nacional, de tot Catalunya, per tant, entràvem en una situació de conflictivitat social, considerablement superior a la que s'ha produït durant aquestes últimes setmanes a Girona.

I el que li passa a vostè és que es troba –i, escolti, les casualitats de calendari li ben asseguro que no són responsabilitat meva– que ahir, en una reunió entre el Servei Català de la Salut i els convocants d'aquesta vaga a nivell nacional s'acorda: «1. En el marc de l'exercici 2018, el Servei Català de la Salut portarà al consell de direcció d'aquesta entitat l'aprovació d'un increment de les tarifes del transport sanitari que impliqui un creixement consolidat d'aquestes tarifes, del 4,6 per cent respecte a l'any 2016.» Aquest increment permetrà la recuperació de les condicions laborals dels treballadors de l'any 2012. Només vull aclarir si –i m'ho dirà vostè en la seva resposta–, per vostè, això és una molt bona notícia o és una mala notícia perquè li espatlla el guió de la interpellació que eventualment vostè s'havia preparat. «Tercer punt: els treballadors del transport sanitari concertat, els representants dels treballadors del transport sanitari concertat es comprometen a desconvocar la vaga prevista per al dia 11 de setembre, i el retorn a la mesa de negociació en condicions de diàleg.» Aquí hi ha unes quantes firmes, eh?, si vol després...

Potser vostè també tindrà un disgust quan li expliqui que la reunió d'aquest matí està en aquests moments ratificant el preacord d'ahir. Per tant, durant la interpellació probablement hi haurà el comunicat de les parts, que en aquests moments estan ratificant la desconvocatòria de vaga.

Miri, ha començat vostè dient, parlant de retallades. Jo li anava a demanar: «No em torni a parlar de retallades, perquè vostè sap que el que estem fent és revertir les retallades», però com que al final ha dit una frase, que l'he apuntat, que és: «Podrà vostè seguir revertint les retallades», llavors, efectivament, li agraeixo moltíssim que vostè constati –no es tracta de reconèixer, es tracta de constatar fets– que és que aquest Departament està revertint les retallades en salut.

Una altra consideració prèvia, abans de contestar la primera pregunta. Vostè m'ha fet dues preguntes, la segona ja li he contestat i li he donat la prova escrita de la meua resposta, deixo per a la part final de la meua intervenció la resposta a la primera pregunta. Però, abans de fer aquesta resposta, no barregem les qüestions de tipus laboral amb els problemes derivats del model que es van analitzar en l'informe del mateix SEM i del Servei Català de la Salut. Que el model sanitari, en una part molt important del país..., que el model de transport sanitari urgent, que el SEM, en una part molt important d'aquest país, és una enveja a nivell internacional, ho han demostrat, per desgràcia, ho hem pogut demostrar en els atemptats de l'agost. Perquè en aquests moments tenim pluja de serveis d'emergències mèdiques d'Europa –pluja–, que ens demanen que se'ls expliqui, se'ls formi, se'ls informi de quin és el model català. Perquè Europa s'ha quedat estupefacta, els experts en transport sanitari urgent, estupefactes amb la resposta que va donar el SEM durant les hores posteriors a l'atemptat, perquè és la millor resposta de tots els atemptats que hi ha hagut a Europa.

Per tant, escolti, el model és impressionant –el model és impressionant. No em barregi els problemes de la vaga de Girona amb els problemes que vam analitzar en aquells informes, que veig que és el que vostè ha fet servir, una mica, per preparar també l'argument de la seva interpellació, perquè són dues coses que no tenen pràcticament res a veure.

Respecte a la vaga de Girona, un aclariment que crec que també és important. Vostè sap que el motiu de fons de la vaga de Girona és el 40-41, és l'aplicació del 40-41. Però què passa? Que aquest 40-41 està judicialitzat. Perquè, primer, la primera versió del 40-41 és recorreguda per la part social; la part social guanya aquest recurs per un defecte de forma... Per cert, l'empresa ha recorregut la sentència del tribunal; torna a fer un nou 40-41, i en aquests moments està recorregut el segon 40-41 per part dels treballadors, i, com que està judicialitzat, no pot ser el motiu oficial de la vaga. Per tant, hi ha una llista de reivindicacions que la mateixa part social reconeix que són secundàries, perquè la part principal del seu conflicte no està en la mesa de negociació, sinó que la part principal del seu conflicte en aquests moments està pendent d'un recurs.

Vostè em diu: «Escolti, hi ha la sensació» –em deia– «de que totes aquelles correccions que s'havien de fer durant..., i que es preveïen ja en aquell informe de principis de l'any 2016, doncs, són millores que no s'han acabat d'efectuar.» Deixi'm que li doni dades fredes.

Les actuacions que s'han fet des de l'inici del nou model, quantes són? Hi ha revisió permanent, ordinària. Setanta-nou vehicles de transport sanitari urgent, que representen el 20 per cent del servei de tot Catalunya, han estat auditats, eh?, auditats per una empresa acreditada, una empresa externa que és qui fa l'auditoria. Cinquanta-una ambulàncies o vehicles del transport no urgent han estat auditats. Del lot concret de Girona i del Maresme, se n'han auditat quinze de transport urgent, vuit de no urgent. S'han auditat vint-i-vuit bases de transport sanitari urgent, un 13 per cent del total. D'aquestes vint-i-vuit bases, més de la meitat són del lot E; sabem que una de les reivindicacions, queixes i protestes dels treballadors, ho ha dit vostè, és amb relació a l'estat de les bases, doncs, l'empresa auditora ha auditat més de la meitat d'aquestes bases. El 83 per cent, avui –aquesta dada és important–, el 83 per cent de les bases de què disposa el transport sanitari urgent a Catalunya, que són 210 bases, compleixen absolutament del tot els requisits, i en les altres s'està treballant en la millora d'aquells incompliments, que són incompliments secundaris i menors, que en cap cas justificarien una resolució del contracte.

Anem a les sancions? Anem a les sancions. Des de l'inici de l'execució d'aquest concurs –vostè ho ha explicat molt bé–, el concurs i el conseller van arribar alhora. Per tant, jo m'he trobat amb un concurs que ja estava fet, que ja estava resolt, i del que m'he hagut d'encarregar és de garantir que les empreses licitadores complien el plec de condicions. S'han incoat 138 expedients sancionadors, 56 durant l'any 17. Sobre tot –sobre tot–, sobre tot allò que preveu el plec: sobre l'estat de les bases, sobre l'equipament dels vehicles, sobre el compliment de les ITV dels vehicles, sobre les demores en els trasllats, etcètera. Aquests expedients..., quan hi han incompliments, a part d'exigir la millora de la irregularitat identificada, s'imposa una sanció, com preveu el dret administratiu.

Multes. Les multes que s'han imposat durant aquest any i escaig, quasi dos anys, d'aplicació del nou model pugen a 794.948 euros. Per tant, està, el Departament de Salut, complint amb els seus compromisos, que consistien en inspeccionar de manera permanent totes les empreses adjudicatàries per assegurar-se que compleixen les clàusules del plec de condicions del concurs? Sí, sí i sí. Hem fet requeriments ja per valor de 566.000 euros, d'aquests 794.000. I el lot E, de tots aquests 138 expedients sancionadors, n'acumula 31, que és el 22 per cent del total.

Per tant, senyora diputada, jo crec que vostè ara, ja em dirà què en pensa, però m'ha fet dues preguntes. La primera és: sí, efectivament, s'està fent tot allò que toca per assegurar-se que el model funciona com ha de funcionar. I la segona és: sí, la vaga va en un preacord..., desconvocar ahir. L'altra està sota judicialització, i al llarg del matí d'avui tindrem la confirmació de la desconvocatòria definitiva, espero.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Comín. Té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, aquest és un tema que, l'hi he dit abans, vaig agafar des de la primera pregunta que li vaig fer com a diputada i vostè com a conseller en aquesta legislatura i de què he anat fent seguiment durant tota aquesta legislatura. Quan vaig plantejar aquesta interpellació no hi havia convocada una vaga per a l'11 de setembre; almenys jo no en tenia coneixement. Ho feia a partir de la informació del que estava passant a Girona i del seguiment del que havia anat passant durant tot aquest temps amb el tema del transport sanitari. Tingui aquesta informació per no fer acusacions infundades respecte d'aquesta diputada.

Evidentment, me'n felicito, me n'alegro, que hi hagi l'acord tancat amb la patronal i el CatSalut. Com li he dit en la meva primera part de la interpellació, sabia que avui, aquest matí, en aquests mateixos moments hi ha una reunió i s'està tancant, acabant de tancar o simplement, doncs, acabant de signar el que sigui, aquest acord amb la patronal i el CatSalut d'increment de tarifes pel 4,6 per cent; un acord de què vostè em passa el detallat i diu que «permetrà recuperar les condicions laborals a partir de gener del 2018». Pressupost, conseller, li deia en la meva primera part, hi haurà pressupost per al 2018, com a govern? En aquests moments, si volen vostès fer un pressupost en condicions, entenc que ja tenen la feina feta com a govern per presentar-nos un pressupost en aquesta cambra, a debat, perquè a finals d'aquest any es pugui aprovar, si les coses funcionessin d'una forma normal en aquest país i en aquest Parlament, perquè es pogués aprovar i pogués ser efectiu a partir de l'1 de gener del 2018.

Com que em temo molt que això no és així, li pregunto, conseller: hi haurà aquesta partida pressupostària perquè realment el personal del transport sanitari, això que vostès estan signant com a CatSalut, puguin tenir la garantia que es complirà? A partir de l'1 de gener del 2018 es recuperaran aquestes condicions laborals, perquè vostès estaran incrementant les tarifes a les empreses perquè es puguin recuperar aquestes condicions?

I, evidentment, el SEM fa un bon servei en aquest país i, evidentment, volem felicitar-los per com van respondre en els atemptats de Barcelona i de Cambrils. Però

és que aquest grup volem els millors serveis per al nostre país, defensem els nostres serveis públics i, perquè els defensem i els volem bons i els volem millors fins i tot del que ja són ara, fem interpel·lacions sobre els nostres serveis públics i com millorar-los. No volem que empitjorin.

I, sí, cal parlar de model. Em diu vostè: «No barregi model amb condicions laborals.» Doncs, miri, l'exemple del que està passant avui a Girona sí que barreja model amb condicions laborals. El lot de Girona al Maresme, el que va passar, és un error de deixar-se una partida del 30 per cent de l'activitat programada del transport sanitari en aquell lot en el concurs, en les bases de l'adjudicació d'aquest concurs. Aquest error en les bases de l'adjudicació d'aquest concurs ha fet que durant tot aquest temps l'empresa TSC tingui l'argument per poder dir que està tenint menys beneficis del que preveia. TSC, per cert, empresa de capital de risc, família Bonomi, els de Port Aventura, que evidentment, com a bona empresa de capital de risc, el que vol és tenir el màxim de beneficis. Per compensar aquestes pèrdues que consideren que han tingut durant aquest temps, aquest any i mig en què ja han estat fent aquest servei, aquesta empresa està repercutint aquest *gap* en el pressupost, en les condicions laborals dels seus treballadors i treballadores. I això ho fa de formes diverses, i una d'aquestes formes ha petat en el conflicte laboral que tenen actualment en aquest lot de transport sanitari a Girona i al Maresme.

Per tant, sí, és un tema de model, és un tema del model del transport sanitari, és un tema del com es va fer aquest concurs del transport sanitari, és un error que estem heretant i que s'ha de resoldre, i vostès sabien des del principi que tenien aquest problema a Girona, que l'empresa segur que els ha verbalitzat durant tot aquest temps que tenien aquest problema a Girona, que vostès sabien quin tipus d'empresa era aquesta i com intentaria resoldre les coses, però no només és un problema del model del transport sanitari i del concurs del transport sanitari: és un problema del model de país i dels serveis públics que volem. Volem els nostres serveis públics, volem els nostres béns comuns gestionats per empreses de capital de risc? Això és el que hi ha en el fons d'aquesta qüestió, conseller.

Això és una qüestió de model, i el transport sanitari de Catalunya és un gran, lamentablement, un gran exemple de dos models molt diferents que vostè està gestionant, heretat, però el continua gestionant amb la mateixa lògica d'un model de deixar els nostres béns comuns i serveis públics que garanteixen aquests béns comuns a les empreses de capital de risc. I nosaltres defensem que els nostres béns comuns i els nostres serveis públics han de ser gestionats des d'allò públic, amb absolut control públic, si no... I, per tant, amb garantia que no només no hi ha retallades, sinó que es reverteixen aquelles retallades fetes i que, a més, es millora el servei...

La presidenta

Senyora Ribas, ha exhaurit el temps.

Marta Ribas Frías

...per al nostre futur.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Ribas. Té la paraula el conseller Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, començo per la seva primera pregunta –ja sap que intento respondre-les-hi sempre totes. Vostè està sospitant la possibilitat que el director del Servei Català de la Salut signi, amb la seva signatura, amb la part social, l'increment de tarifes del 4,6 per cent per a l'any 18 i que després no ho faci? Entenc que no, entenc que ni se li passa pel cap aquesta eventualitat. Per tant, on la signatura del director del Servei Català de la Salut es compromet a incrementar un 4,6 per cent vol dir que hi haurà un increment del 4,6 per cent; són 10

milions d'euros, sí. I l'any que ve, amb pressupost nou o amb pressupost prorrogat, es farà aquest increment de tarifes, que té aquest cost de 10 milions d'euros. Només faltaria! Hi ha preguntes que, sincerament, jo crec que són absolutament prescindibles i estalviables. Cadascú pregunta el que vol, però des del meu punt de vista hi ha preguntes que són prescindibles i estalviables.

Escolteu, el concurs de Girona ja estava fet quan jo vaig arribar, i jo ja..., per tant, com a departament, hem fet el que ens corresponia, que és inspeccionar el compliment de les condicions del concurs i sancionar en aquells casos en què hem detectat incompliments. I ja li he donat les dades de les inspeccions i de les sancions, que no són menors. La prova..., les dades que li he donat són la prova que no hem parat d'inspeccionar i, quan ha calgut, no ens ha tremolat el bolígraf per sancionar. Dades, la realitat, escolti.

Ara, dit això, deixi'm que l'hi expliqui també. Aquesta empresa està en tres lots més com a adjudicatari i en quatre lots més amb altres empreses en una UTE. I només té problemes a Girona. Poso només aquesta dada sobre la taula, també, perquè vostès la tinguin en consideració.

Hi han hagut quantes reunions de mediació a la seu del Departament de Treball? Sis. Una marató que jo he estat seguint amb tot detall mentre gestionàvem, per cert, el postatemptat, una marató de negociacions al Departament de Treball entre l'empresa, Transport Sanitari de Catalunya, i els sindicats. I, si em permet, a moltes d'aquestes hi ha hagut, a requeriment del Departament de Treball, la presència del SEM. Per tant, s'està fent un esforç de negociació per part de tothom? Absolut –absolut. L'empresa, a l'última reunió, que és la del 30 d'agost, va posar sobre la taula una proposta de dos punts, que era cenyir la negociació als dotze punts oficials que estan adjunts a la convocatòria de vaga, cenyir-se a aquests dotze punts, i mentrestant suspendre temporalment l'aplicació del 40-41, que havia de començar a aplicar-se l'1 de setembre, i deixar l'aplicació almenys fins al 9 d'octubre. I la part social, amb tot el dret del món, va decidir no acceptar aquesta proposta. Però ho poso com a exemple que en aquests moments, efectivament, s'està fent un esforç de negociació. I sí, ahir va haver-hi una reunió que va estar a punt de culminar de manera satisfactòria, bilateral, entre la part social i l'empresa, ahir a la tarda, però finalment els acords no van ser possibles. Per tant, efectivament, en aquest tema s'està negociant.

Miri, jo aprofito per acabar on vostè ha començat. No hi hauria fet al·lusió, però vostè ha volgut començar dient que avui en aquest Parlament hi ha ressaca –crec que ha fet servir la paraula «ressaca»– i ha fet servir l'expressió «quaranta-vuit hores nefastes». Jo li vull dir tres coses. Una, res serà igual en aquest Parlament des d'ahir; res serà igual, senyora diputada. Estic molt orgullós de ser el primer conseller a intervenir després que aquest Parlament fes el pas històric que va fer ahir cap a la llibertat, cap a la democràcia, cap a l'autodeterminació, cap a aquells que van ser els principis de l'Assemblea de Catalunya: llibertat, amnistia, estatut d'autonomia, i dret d'autodeterminació. Una Assemblea de Catalunya que va ser idea del PSUC, que va tenir el lideratge moral del PSUC. I li ben asseguro que aquells que van patir repressió i aquells que van patir presó –algun dels quals sap vostè perfectament que són l'exemple que em guia a mi– estan molt orgullosos –molt orgullosos– del que vam fer ahir alguns de nosaltres en aquest Parlament, que és continuar –que és continuar– la seva lluita. És continuar la seva lluita, senyora diputada, per la democràcia, per l'autodeterminació i per la justícia social. Estic molt orgullós, ahir més que mai, d'haver estat hereu –hereu– de qui ahir vaig ser hereu. I em pregunto per què vostès han renunciat a la seva herència.

Gràcies, senyora diputada.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la situació del turisme
300-00208/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la situació del turisme, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la té la paraula el senyor Sergio Santamaría.

(Pausa.)

Diputat, quan vulgui. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau. Si us plau, conseller. Conseller! Conseller Comín, si us plau, si vol parlar surti fora.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Buenos días, diputados, *conseller*, director. Después del panegírico del señor Comín y su momento épico, que nos ha dejado un poco, en fin, descolocados, porque, en definitiva, esa es la radicalidad democrática que exhiben, quiero entrar a fondo en la interpelación que nos ocupa y que afecta la situación del turismo en Cataluña. Señor *conseller*, usted, el pasado 4 de septiembre, en una entrevista publicada por *La Vanguardia*, le leo, textual: «El *conseller* Vila critica que se apruebe la Ley de transitoriedad antes del referéndum.» Bueno, la Ley de transitoriedad..., yo la llamo directamente la «ley del golpe». Y a continuación decía: «El *conseller* de Empresa cree que una alta participación en el referéndum le puede costar la presidencia a Rajoy.» Bien. Después del éxito de su propuesta, yo le digo, señor *conseller*, que lo mismo a quien la cuesta, en este caso, la consejería, es a usted.

Y, por tanto, quiero ya empezar mi intervención estando convencido de que hoy usted no puede estar contento. Porque yo le tengo a usted por una persona de orden, en el buen sentido de la palabra, que huye del caos, que tiene propuestas sensatas, que incluso le reconozco, en algún momento, declaraciones que han sido adornadas con cierta gallardía. Pero que, en última instancia, no deja de ser, usted, también, un rehén de toda esta situación. Y, claro, eso es algo que de alguna forma le debería llevar a usted a una reflexión más profunda. Y más profunda porque, en contra de lo que aquí se acaba de decir, estas últimas cuarenta y ocho horas que hemos vivido en el Parlament de Catalunya ha sido algo fantasmagórico. *(Remor de veus.)* La sesión de ayer y la sesión de antes de ayer pasarán a los anales de la historia, pero precisamente por la vergüenza que van..., y que han provocado, fundamentalmente entre los...

La presidenta

Un moment, senyor Santamaría. Diputats, si us plau, si volen parlar, surtin a fora.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta.

La presidenta

Pot continuar.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Fundamentalmente entre los catalanes, y fíjese que hoy el mundo sigue girando, aunque ha perdido provisionalmente –insisto en esto, y es provisional– una democracia. Pero la vamos a recuperar, ¿eh? Estoy convencido, estoy convencido de ello.

Y fíjese que, como decía anteriormente, debo decirle que tengo que la impresión que la purga se cierne sobre usted; se cierne sobre usted. Lo que pasa es que usted es una persona habilidosa, es un político, como digo, que sabe moverse entre bambalinas y, por tanto, usted ha tenido que adoptar una posición ciertamente esquizofrénica des del punto de vista político. Usted me parece que de día se pone radical y a lo mejor de noche algo más *assenyat*, ¿no? Y, claro, sí, porque defiende la radicalidad democrática del referéndum, y bueno, y resulta que después, cuando usted defiende que lo de la desconexión lo dejen para otro día, no le hace ni caso.

¿Y sabe por qué? Yo lo dije ayer en la intervención, porque ustedes están yendo del ronزال de la CUP. Y usted que es una persona leída e instruida sabe lo que significa «ir del ronزال», ¿verdad que lo sabe? (*Pausa.*) Pues, yo le recomiendo que lo del ronزال, si pueden coger unas tijeras y cortarlo y liberarse, de verdad que Cataluña se lo va a agradecer, ¿eh? La ciudadanía en Cataluña se lo va a agradecer de una forma que usted ni siquiera podría imaginar. Pero, bueno, para que no digan que me voy por las ramas, voy a entrar también en el detalle concreto de la interpelación. Creo que era importante, en cualquier caso, esta previa.

Mire, señor *conseller*, datos del ministro del ramo: en los siete primeros meses del año, del año en curso, el gasto total de los turistas internacionales en España –y quédense con la cifra, por favor– es de 49.119 millones de euros. Ahí queda eso. Es un 16,3 por ciento más de incremento según el Instituto Nacional de Estadística en tasa anual, y resulta que aquí hay gente que lo quiere dinamitar y que ha trabajado intensamente para ello. Y yo no voy a decir con la connivencia de su departamento, evidentemente, sería una torpeza por mi parte, pero sí con cierta debilidad, con cierta tibieza. Bueno, le podíamos quitar a lo mejor hasta el «cierto», con tibieza y con debilidad. Y yo quiero hacer un relato histórico breve, de historia muy reciente, sin ánimo evidentemente de exhaustividad.

Pero, mire, le traslado noticias; está en la prensa: «Grupos radicales actúan contra el turismo en Baleares y Valencia, como ya lo habían hecho en Barcelona.» Efectivamente las acciones del colectivo independentista Arran contra el turismo no se limitan a Barcelona, donde ha remetido contra un autobús y bicicletas de uso turístico. Al menos siete hoteles de Barcelona han sufrido ataques vandálicos. Los de Arran: «El turismo mata a Mallorca y aquí se está librando la lucha de clases.» Y aquí no pasa nada –aquí no pasa nada– y esta gente campa a sus anchas. Mire, en lo que va de este año al menos siete hoteles de Barcelona han sufrido ataques vandálicos por parte de grupos de izquierda anticapitalista que denuncian la sobreexplotación turística. Ahí queda eso.

El gremio de hoteles tiene constancia de cinco incidentes que le han sido comunicados por sus propios establecimientos. El recuento de la asociación no incluye más casos que han ocurrido. El vandalismo y el discurso que se considera turismo-fóbico les preocupa, y dice el gremio que una minoría dentro de una minoría quiere poner en peligro la actividad turística.

Hubo más incidentes –hubo más incidentes– y hemos notado, hemos percibido la falta de actuación..., cómo decirlo, sí: contundente, en el buen sentido de la palabra, contundente, políticamente hablando, del departamento. ¡Ojo!, y no están solos en esto, ustedes, cuentan además con la colaboración inestimable, desgraciadamente, del Ayuntamiento de Barcelona, que, bueno, ya no es ponerse de perfil, ya es casi, casi animar a que eso suceda. Mire, el concejal de turismo dice que, bueno, condena los ataques, pero que aquí lo que se impone es el diálogo, es la interlocución. ¡Vaya tela! –¡vaya tela!

Bueno, pero usted gesticula con la cabeza. Hombre, la Generalitat de Catalunya yo creo que algo debe decir en el ayuntamiento, y ustedes tienen una representación nutrida en el ayuntamiento y no se les oye levantar la voz, o por lo menos desde luego si la levantan debe ser flojito, porque no llega muy lejos, ¿no? Estamos hablando en definitiva, señor *conseller*, de vandalismo puro y duro y usted lo va a reconocer aquí. Fíjese, yo me anticipo, me adelanto, espero que no me deje en mal lugar en ese sentido porque si no, caería la imagen que tengo de usted, como digo, de una persona con *seny*, ¿eh?, con sentido común. Y, por tanto, lo que no se puede, además, porque tiene un componente especialmente grave..., estos turistas que vienen del extranjero suben al autobús y se encuentran, con la que está cayendo, con gente que actúa de forma vandálica y que, por tanto, estas personas temen por su seguridad física. Pero, ¿dónde se ha visto esto, en la Barcelona del siglo XXI, que un turista vaya en un autobús y que piense que está poco menos que, no sé, si decirle, no sé...,

en Gaza o en Cisjordania? ¡Es que es tremendo! Es que me parece de una gravedad inusitada y, por tanto, insisto, aquí nosotros podemos criticar, es nuestra labor, somos la oposición, pero el Gobierno de Cataluña le tiene que pegar un tirón de orejas al ayuntamiento, y sobre todo tiene que actuar contundentemente por la vía judicial contra estos desalmados.

Fíjese –fíjese–, además, que está reconociendo todo el mundo que esto es un auténtico atentado a la convivencia, que no podemos permitir esta situación y, por tanto, yo quiero centrar en ese núcleo, de verdad, de mi interpelación en la respuesta que el Gobierno tiene que dar a esta situación, a estas conductas que, como digo, van más allá de lo reprochable, es vandalismo puro y duro. Y eso nos va a llevar, evidentemente, en la moción a promover declaraciones de condena. Y fíjese lo que le voy a decir, señor *conseller*, es más, estoy dispuesto, si es preciso, con su departamento y con el grupo parlamentario que le da apoyo a redactar con una sola mano la declaración de condena de estas conductas que le voy a proponer al Parlamento, que nuestro grupo va a proponer al Parlamento, cuando presente la moción. Es fundamental, pero ¿sabe qué le digo? Que no van a poder ustedes respaldarla, porque están en lo que están. Por eso –por eso– mi intervención previa, donde le he hecho referencia a ir del roncal de los radicales, porque lo que ayer vivimos es el acto de radicalidad, pero no democrática, de radicalidad antidemocrática, y ustedes no pueden, por tanto, condenar lo que este grupo, este grupo de radicales respalda, y eso es desastroso, eso es decepcionante. Y les digo más, y les va a pasar factura, les va a pasar una factura que no van a poder pagar.

Entonces yo le pido, de verdad, dentro de la independencia que usted está exhibiendo, de la independencia política de criterio, porque lo está haciendo, y le reconozco esa valentía, salga aquí a la tribuna y condene sin ambages lo que está pasando, lo que ha pasado en Cataluña, porque de verdad eso va a tranquilizar a la ciudadanía. La ciudadanía está muy intranquila con lo que está pasando y, por tanto, lo fundamental es que desde la Generalitat de Catalunya..., que los responsables políticos que dirigen el ejecutivo tranquilicen, den estabilidad a los ciudadanos; no se merecen otra cosa. Y el que abdique de esa responsabilidad estará faltando a la ciudadanía de Cataluña y eso, de verdad, le va a pasar factura y quedará ahí para que todo el mundo lo vea.

Yo en la segunda parte de la moción haré propuestas concretas sobre cómo mejorar la situación del turismo en Cataluña, de lo que usted, yo creo que, en ese sentido, va a estar muy de acuerdo con lo que le proponga. Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. Té la paraula el senyor Santi Vila, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia, molt honorable presidenta del Parlament, diputades, diputats. Diputat Sergio Santamaría, només vull dedicar un minut a la referència explícita que ha fet sobre la meva posició política en aquestes circumstàncies, li agraeixo moltíssim que em continuï reconeixent la moderació. La moderació és actitudinal –és actitudinal– i, en tot cas, el que hauria de pensar el seu grup –i vostè personalment, ja que m'interpehla– és per què fins i tot una persona com jo està absolutament decidida i compromesa a seguir defensant la posició que s'està defensant. (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que haurien de pensar.

I haurien de veure vostès on han deixat, precisament, els valors de fons de l'ordenament constitucional que tant diuen defensar, i que durant tants anys vostès mateixos van combatre. I com han esdevingut avui en dia guardians, i no defensors, de la democràcia, perquè vostès finalment han sacralitzat una raó instrumental, que era la raó constitucional. L'han sacralitzat, l'han petrificat, i així ens trobem, fins i tot els moderats.

I davant de la idea que vostè té, acusatòria en aquest cas, ja no tan amable com la de reconèixer-me la moderació amb què visc aquesta esquizofrènia ideològica, jo només li diria que si l'alternativa a fer el que hem fet és deixar de reconèixer que Catalunya és una nació i que els catalans, els ciutadans de Catalunya, sempre tindrem dret, amb llibertat, a decidir el nostre futur, compregui vostè que no ens queda cap altra alternativa, per raons d'honestedat personal, eh?, no per raons d'esquizofrènia o de tacticisme personal i polític..., si l'alternativa és deixar de ser honestos perquè ens amenacen, compregui vostè que no tindria jo valor de venir a aquest hemicicle a dirigir-los la paraula.

Anant al tema, que és al que crec que ens convocaven aquí (*aplaudiments*)..., bé, sense que estableixi precedent, em sento amb la necessitat de defensar les CUP, sense que s'estableixi precedent, perquè, és clar, efectivament hi han hagut accions de turismofòbia a Catalunya, a la ciutat de Barcelona, a molts indrets del país; hi han hagut també accions vandàliques, efectivament, contra l'activitat turística fora de Catalunya... No sé si els tentacles de la CUP arriben, eh?, fora de Catalunya; potser amb la lògica de Països Catalans una mica, però em costa d'imaginar que en altres contrades de l'Estat espanyol també els ho puguem imputar.

Jo, en aquest sentit, només li diré una cosa: sense matisos, sense cap dificultat, jo reprovo i el Govern de Catalunya reprovem amb tota claredat, amb tota contundència, qualsevol tipus d'activitat que tingui a veure amb accions vandàliques, amb violència, amb turismofòbia. Les reprovem sense cap mena de dubte, sense cap mena de matís. I estic absolutament convençut que vostè no tindrà cap dificultat a consensuar una proposta de resolució que en aquest sentit reprovi, condemni qualsevol tipus d'activitat turismofòbica.

No només això: el Govern ja ha emprès les accions legals que havíem d'emprendre contra accions molt determinades de turismofòbia. I, efectivament, hi han hagut actes violents, en aquest cas vinculats, com és sabut, a l'activitat turística que promou el Turisme de Barcelona, o hi ha hagut també algun tipus de lesió de bens mobles vinculats, en aquest sentit, al lloguer de bicicletes, etcètera, i el Govern ho perseguim, ho sancionarem administrativament quan puguem i ho perseguirem per la via judicial.

Tan cert com que vostè, que vull entendre que presumeix també d'home ponderat i moderat, em reconeixerà que quan hi ha a tants punts del món actituds de reprovaçió del turisme, una activitat que podríem arribar a convenir que ens és profundament beneficiosa des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social, que a Catalunya suposa més d'un 13 per cent del producte interior brut, doncs, quan hi ha aquests actes, en definitiva, crítics amb l'activitat turística, algun símptoma ens deu estar evidenciant, tot això, alguna cosa no deu anar..., no es deu estar gestionant adequadament, crec jo. Quan l'Ajuntament de Barcelona, també, més enllà de reprovar, diu: «Haurem de dialogar», és que tots ens adonem, si som persones moderades, ponderades, que, tan cert com que l'activitat turística és molt positiva, hi ha una sèrie d'externalitats negatives vinculades al turisme que potser les diverses administracions, els diversos interessos privats, no han gestionat prou adequadament. I això ho hem de reconèixer, senyor diputat.

I crec que aquesta és la finesa d'anàlisi interpretativa que hem de poder tenir. Reprovar, sense cap mena de dubte, qualsevol pràctica de turismofòbia, reprovar encara més i perseguir si convé per la via judicial qualsevol acte violent –qualsevol acte violent–, i el que es va fer a l'autobús de TMB és un acte absolutament inadmissible, que s'ha de reprovar i castigar; proporcionadament, eh? –proporcionadament.

Tan cert com que tot això són símptomes que l'activitat turística ens genera unes externalitats que hem de corregir, i avui en dia sabem que hi ha molts veïns que pateixen efectes no desitjats de l'activitat turística, i tenim moltes activitats turístiques que per falta de regulació, per falta d'ordenació, fins a data d'avui generen efectes no desitjats en els nostres veïns i en les nostres veïnes: efectes de massificació, efectes

d'indefensió davant d'aquestes activitats, efectes i problemes vinculats a la convivència. I passegi vostè per determinats barris de la ciutat de Barcelona, els turístics i els no tan turístics, passegi vostè per determinats barris vinculats a l'Eixample de Barcelona, i descobrirà com avui tenim tota una sèrie de pràctiques i activitats turístiques que en aquest sentit alteren la convivència.

Què hem de fer, els governants? Senzillament conformar-nos amb reprovar, amb gesticular a l'entorn, efectivament, de pràctiques jo diria no només reprovables, sinó que tenen un component gestual, estrictament vinculat a la denúncia? Això ho pot fer un grup juvenívol, ho pot fer un grup polític que estigui a l'oposició. Però si vostè representa també, eh?, un partit que té govern, en aquest cas a Espanya, si nosaltres estem en aquests moments governant a Catalunya, no ens podem conformar només amb una activitat vinculada a la denúncia, a la reprovació; també hem d'analitzar per què ens passen les coses.

Per tant, des d'aquest punt de vista, estigui tranquil, perquè el Govern ho reprovem sense cap tipus de matís, tan cert com que –i com demostrarem en les properes setmanes i en els propers mesos amb l'aprovació del decret de turisme i amb una sèrie de mesures noves, algunes d'elles, per cert, que confio que puguem concertar amb tot tipus d'administracions i altres administracions–, doncs, haurem de passar de l'etapa estricta de la promoció de l'activitat turística o de la simple reprovació de l'activitat turística a noves mesures de gestió, d'ordenació, de reglamentació. Perquè convenim, i vull pensar que aquesta cambra, si no en la seva unanimitat, doncs, pràcticament la majoria de les diputades i dels diputats creuen que l'activitat turística finalment ens és beneficiosa i que aquest país seria molt diferent i pitjor si no hagués tingut una molt decidida activitat turística, perquè no només ha suposat xifres molt importants i positives des del punt de vista econòmic, sinó que ha tingut importants beneficis socials en els canvis de mentalitat, en els canvis de costums, i, per tant, ens ha fet una societat molt més plural, molt més oberta, molt més rica, molt més tolerant. Tot això són efectes vinculats, en part, a l'activitat turística.

En la conjuntura, a més a més, sabem una cosa: que més enllà d'aquests espasmes de reprovació, aquestes gesticulacions turismofòbiques, diguem-ho amb totes les lletres, més enllà d'això el conjunt de l'Estat espanyol, el conjunt del sud d'Europa, en especial el nostre país, Catalunya, viuen un molt bon moment des del punt de vista de l'activitat turística, molt bon moment. I totes les xifres –i jo em pensava que vostè faria una intervenció més vinculada al sector–, doncs, totes les xifres que amb la Direcció General de Turisme hem anat treballant i amb el sector hem anat treballant ens confirmen que, efectivament, l'activitat turística en el nostre país viu un molt bon moment, un dels seus millors moments de la història recent, amb increments, si analitzem, per exemple, aquest darrer semestre, de més del 9 per cent respecte a l'any passat. Això vol dir que l'activitat turística s'incrementa d'una forma molt important, que estem vivint xifres rècords.

Però fixi's que des de tots els paràmetres: de pernoctacions, de nombres de visitants, de despesa mitjana per turisme, d'ocupació... Quan tots els paràmetres són tan positius és quan afloren també les externalitats negatives. I és quan, per tant, alguns grups –jo crec, fent bé la seva feina– denuncien que hi ha efectes no desitjats de l'activitat turística. El Govern ha de quedar atrapat en aquesta denúncia? No. Però el Govern l'ha de menystenir? Menys encara. Perquè aquesta denúncia, hi insisteixo, és simptomàtica que hem de fer gestió.

I la ciutat de Barcelona hauria de fer millor gestió amb relació a aquestes ciutats. I la Costa Daurada sap que té un tema molt important que la interpella i que la interpella. I la Costa Brava, que és l'altra gran destinació, sap que si vol continuar estant vinculada a l'excel·lència i a la qualitat en l'oferta turística i si vol continuar sent una destinació atractiva no pot perdre el control. Aquest no és un problema només nostre –ja acabo, senyora presidenta–, vostè ha vist en l'hemeroteca què ha passat aquest mes d'agost a la Mediterrània, sap vostè què ha passat a Santorini, sap vostè què està

passant a Formentera. Està passant: èxits rotunds en matèria de promoció, èxits rotunds des del punt de vista del nombre de turistes; dificultats: excel·lir en la gestió. Si a curt i mitjà termini no prenem les decisions adequades, a llarg termini no tindrem turismofòbia: senzillament, perdrem el turisme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, presidenta. Mire, señor *conseller*, le digo con toda contundencia y al mismo tiempo con toda serenidad: quien defiende la democracia no amenaza. Y es un concepto tan básico que lo entiende perfectamente todo el mundo que nos pueda estar escuchando. La oposición democrática del Parlament de Catalunya –fíjese lo que le digo– está luchando con todos los instrumentos legales y con toda la legitimidad que tiene a su alcance para combatir, para perseguir el golpe de estado que ayer se perpetró en el Parlament de Catalunya; en diferido, pero un golpe de estado. Por tanto, insisto, la honestidad, más allá de los posicionamientos políticos, exige también sentido común.

¿Qué se visualizó ayer y antes de ayer en el Parlament de Catalunya, señor *conseller*? Este hemisferio del hemiciclo (*l'orador assenyala el sector dret de l'hemicicle*), vacío –vacío. Se lo han cargado todo. ¿Cómo apela usted a la honestidad? ¿Dividir de esta forma en la que se ha dividido al Parlament de Catalunya, a los representantes del pueblo de Cataluña, es un acto de honestidad? Me froto los ojos, no me lo puedo creer, señor *conseller*. Es más, me atrevo a decir que probablemente, a partir de su intervención, cambie el concepto que tengo sobre usted. (*Rialles*.) Se lo digo con toda sinceridad. Es que es de una crudeza lo que usted acaba de decir aquí, que de verdad que me deja patidifuso; fíjese lo que le digo. Porque, realmente –realmente–, no ser consciente –y no quiero ser más malévolo– o siéndolo pero estando por otros intereses espurios, con toda seguridad..., y no quiero decir eso, fíjese lo que le digo, lo intuyo; pero ser consciente de que lo que ayer aquí se escenificó fue un acto de ruptura total es ser sensato, es tener criterio, es ver la realidad de las cosas. Pero, en fin, usted, ya veo que ahí ya le falta un poquito de ese ímpetu, de esa gallardía a la que me refería en la primera parte de mi intervención.

Mire, Departamento de Empresa, que gestiona la acción, la promoción turística en Cataluña: debe implementar una acción correctora. Y usted dice: «Bueno, sí, al fin y al cabo, nosotros promovemos el diálogo. Lo de los radicales es una cosa que la perseguimos y tal y cual, pero hay que dialogar.» Pero si precisamente eso –y no podrá negar que nuestro grupo lo defiende– es lo que venimos haciendo. Mire, le pondré un ejemplo. Comunidad de Madrid, donde gobernamos: hemos prohibido apartamentos turísticos en viviendas y edificios residenciales; hemos, por tanto, regulado esa prohibición; hemos legislado al respecto; hemos dicho además que las licencias que ya habían sido concedidas caducarán en dos años. Bueno, pues, mire, ¿y aquí qué hemos hecho? –¿aquí qué hemos hecho? ¿Diálogo, como el que promueve el Ayuntamiento de Barcelona? Aquí no se ha hecho nada, y eso es una irresponsabilidad. Entonces, más allá de la grandilocuencia de su discurso, usted debería asumir que no se ha hecho nada, porque están en otra cosa –porque están en otra cosa–, fíjese lo que le digo. Y cuando se está en otra cosa, cuando se prioriza la división, al final nada puede salir bien, señor *conseller*, nada puede salir bien.

Y, de verdad, recapaciten, están a tiempo. Pero también le quiero decir, con toda serenidad, con toda prudencia, con toda mesura, con todo equilibrio, de verdad, el estado de derecho sale airoso, cuando es sólido y fuerte, como el estado de derecho en España, sale airoso de cualquier desafío, sobre todo de este monumental desafío. Y lo va a hacer, evidentemente, porque hay mucha gente detrás. Ya no es una acción, como aquí se dice, represiva del Estado, de la fiscalía, del Tribunal Constitucional.

Es la gente en la calle; la gente que, además, está actuando con un criterio cívico, especialmente en Cataluña, que a mí realmente me está llamando poderosamente la atención y que me hace sentirme muy orgulloso. La respuesta, de verdad, la van a encontrar en la calle. Sí, una respuesta cívica. No la que quieren otros, violenta; no, cívica. Y los van a dejar tirados.

Por tanto, propuestas –voy acabando, porque el tiempo se me escapa. Estamos convencidos de que el turismo es una fuente de riqueza. Por tanto, en la moción, en primer lugar, como es una fuente de riqueza, no nos carguemos la gallina de los huevos de oro. Conclusión: pediremos una condena explícita de esos ataques. Vamos a pedir también la descentralización de la gestión de las administraciones en el ámbito turístico. Vamos a emprender –usted lo reclamaba– una estrategia para hacer frente al turismo incívico; estamos radicalmente de acuerdo con usted en que esas conductas deben ser erradicadas de nuestras calles. Vamos a trabajar para desestacionalizar el turismo. Vamos a promover una formación y una capacitación profesional. Vamos a pedir que las entidades locales, que los ayuntamientos tengan una mejor financiación para acometer esos planes y esos proyectos, y ustedes tienen que apostar decididamente por ello.

Y, fíjese, de aquí al 1 de octubre, usted, más allá de que pretenda a lo mejor hacer campaña, no salga a la calle, no haga campaña, si me permite el consejo –haga usted lo que quiera, ¿eh?–; trabaje en su departamento; preséntenos, de aquí al 1 de octubre, propuestas concretas en esta materia.

La presidenta

Senyor Santamaría, ha exhaurit el temps.

Sergio Santamaría Santigosa

Acabo, presidenta. Solo para recordarle que, efectivamente, aquí además se han aprobado mociones de todo punto en relación con la cuestión. Preséntenos los informes, hagan balance de la gestión y, al mismo tiempo, insisto, trabajen para el desarrollo del turismo, y no trabajen para acabar...

La presidenta

Senyor Santamaría, em sap greu, però ha exhaurit el temps.

Sergio Santamaría Santigosa

...–acabo, presidenta–, no trabajen, de verdad, para demoler este edificio constitucional, que a tantas generaciones de españoles, fíjese en lo que le digo, mire atrás, y mire cómo... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. Té la paraula el conseller Vila.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Bé, doncs; per completar aquesta interpel·lació. Tinc la impressió que vostè s'aproxima a l'activitat turística com s'aproxima, efectivament, al conflicte entre Catalunya i la resta de l'Estat; ha parlat només de policia, ha parlat només d'amenaques *(aplaudiments)*, ha parlat només de com posarem les lleis per castigar, per reprovar, per contenir.

De nou, sense que estableixi precedent, aproximar-nos al turisme senzillament descrivint que tenim una societat incendiada, que practica turismofòbia contínuament, és no viure en aquesta realitat –no viure en aquesta realitat. I, de nou, sense que estableixi precedent, que hi hagi activitats de denúncia concreta de les externalitats negatives de l'activitat turística no vol dir que la societat catalana sigui una societat que no aprecia, que no valora el turisme. No ens ho deixarem dir, això. Com que siguem rabiosament decidits i compromesos a defensar el dret a decidir dels ciutadans de Catalunya, les llibertats cíviques i polítiques més rabiosament demo-

cràtiques dels catalans..., no vol dir que haguem perdut la moderació. No ens ho deixarem dir, això. I vostès podran arbitrar les campanyes que vulguin, de difamació; les amenaces que vulguin, etcètera. Però la majoria cívica, positiva, d'aquest país no caurà en la temptació d'entrar en una dinàmica de confrontació. No ho farem. Perquè tenim la raó democràtica de fons al nostre costat.

I em sap molt de greu perdre la seva bona consideració, però si el preu a pagar, hi insisteixo, és traïr les llibertats més fonamentals i la independència de criteri personal, doncs, compregui vostè que aquesta factura jo no la puc pagar. (*Aplaudiments.*)

Parlem de gestió. Deixem-ho estar –deixem-ho estar–, perquè sempre estaríem, eh?, en definitiva confrontant-nos en el terreny de les grans idees. I si vostè diu «anem a l'acció»; si vostè ha de fer una moció només per reprovar, perquè el Govern reprovï la turismofòbia, se la pot estalviar, perquè la reprovem sense cap mena de matís i sense cap mena de dificultat; reprovem absolutament qualsevol tipus d'activitat de turismofòbia. A més a més, això sí, ens hem de posar a treballar, i hem de fer gestió; hem de seguir fent gestió, no hem de fer gestió, hem de seguir fent gestió, i hem de revisar críticament i autocríticament què podem fer millor amb relació a la gestió de l'activitat turística.

Tenim a punt i sortirà aquest mes de novembre un pla estratègic i un pla de màrqueting; tenim també plans territorials sectorials, que han d'ajudar precisament a la modernització, a la reconversió; vostè ho ha dit, també, a la desestacionalització. Posem-nos-hi. I a més a més a que, efectivament, les bondats de l'activitat turística irradiïn arreu del país. Posem-nos-hi.

Diu: «Oh, és que nosaltres volem promoure activitats de descentralització.» Ens sembla molt bé. També, hi insisteixo, posem-nos a analitzar de veritat, ara que ho comencem a conèixer, quines són les externalitats negatives d'aquesta activitat i regulem-les. Vostè s'ha referit a la regulació a la Comunitat de Madrid dels apartaments turístics. Aquesta setmana passada, el Govern, gestionant quotidià, també ha aprovat un informe de recomanacions per què hem de fer a l'entorn de l'economia col·laborativa, o, potser millor dit, l'economia digital. I ordenem de nou l'activitat vinculada als hotels, als apartaments turístics, també a la pràctica d'Airbnb. Ha vist hemeroteca, ha vist resums de premsa; Airbnb, per fi, diu: «Gràcies, Govern, perquè estan vostès ordenant aquesta activitat.» Això ha dit Airbnb aquesta setmana. Compatible amb que els apartaments turístics també ens diuen: «Estan trobant el punt just d'equilibri, perquè aquí teníem problemes.» I hem de fer aflorar aquesta activitat, l'hem d'ordenar, han de contribuir fiscalment si hi ha activitats vinculades a l'economia col·laborativa, a l'economia digital. I el Govern ho està fent.

Com ho està fent també amb relació a l'impuls del clúster de turisme o de la concertació amb totes les universitats que tenen àrees de recerca de turisme d'un sistema d'informació i d'intel·ligència turística absolutament compartit. Això s'està gestionant. Vostè ho pot veure i ho veurà. I el convido en aquest sentit a visitar-nos en el Departament d'Empresa, a la Direcció General de Turisme, i vostè podrà entrar en el detall del quotidià. I jo crec que després de visitar-nos no podrà tornar a venir a la tribuna i dir –si és una persona honesta, que no tinc per què pressuposar que no ho és– que el Departament d'Empresa i de Coneixement està absolutament vinculat a una agenda política del quotidià, compatible amb que des del punt de vista polític ens hem de comprometre en defensar i preservar el dret dels nostres conciutadans i conciutadanes a decidir lliurement el seu futur.

També li avanço que aquesta tardor sortirà finalment el nou decret de turisme; un decret que ordenarà i, de fet, simplificarà tota la normativa que fins ara incidia en l'activitat turística. Aquí s'han creat diverses comissions interadministratives, i amb les diverses administracions, també, del món local, amb el sector, i jo crec que aquesta serà una aportació decisiva, com estem tirant endavant plans de foment, plans de promoció, de suport, de comercialització, fins i tot amb complicitat amb les

autoritats de l'Estat espanyol, fins ara. Fixin-se vostès, en aquest sentit, si estem desvinculats de l'agenda del quotidià.

En definitiva, ja que la reivindica...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller d'Empresa i Coneixement

...doncs, la practiqui. Moderació, senyor diputat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

302-00180/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Els faig avinent que la diputada senyora María José García Cuevas, que havia d'intervenir en primer lloc després del proponent, el senyor Bruguera, ens ha demanat si pot intervenir en darrer lloc perquè té problemes de transport.

Entenc que si el grup parlamentari proponent no hi tenen inconvenient es pot fer. *(Pausa.)* Doncs, d'acord.

Rafel Bruguera Batalla

Bon dia. Amb l'esperança de que a partir d'avui tornem a tenir una presidenta que sigui la presidenta de tots –amb la vènia, senyora presidenta–, senyores i senyors diputats, bon dia.

La diputada Ribas parlava de ressaca. Jo també avui tinc ressaca. I tinc ressaca, entre altres raons, perquè he tingut necessitat d'anar a dormir a casa meua, perquè volia respirar la mar d'Empúries; volia respirar aquell lloc, aquella mar en la qual per primera vegada es va parlar de democràcia i es va parlar i es va practicar el parlamentarisme a casa nostra. I, per tant, els convido a que visitin Empúries. I, si volen, ho farem de la mà del conseller Vila que la coneix perfectament i que ens ha ajudat molt aquests últims temps a deixar-la com la tenim d'endregada. Els acompanyo, si volen, els convido a visitar Empúries per veure si queden una mica imbuïts de parlamentarisme i de democràcia.

La moció i la interpellació que hem formulat el Grup Parlamentari Socialista respecte del Consorci per a la Normalització Lingüística de Catalunya tenia i té dos objectius. En primer lloc, evitar el trencament d'un acord de país segellat fa gairebé trenta anys. És a dir, la necessitat d'enfortir el coneixement del català i la seva normalització com a element essencial de la cohesió i la integració social de Catalunya. I com a conseqüència d'això evitar que la modificació dels estatuts del Consorci per a la Normalització Lingüística de Catalunya es faci de manera, es faci d'una forma unilateral, sense diàleg i sense acord.

Què proposem, per tant? Què dèiem en la interpellació i què proposem, en el fons, en la moció consegüent a aquesta interpellació? En primer lloc: garantir el diàleg i recuperar el diàleg; diàleg polític, diàleg amb els grups parlamentaris, diàleg amb les entitats municipalistes –la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis–, i recuperar el diàleg social; és a dir, el diàleg amb el comitè d'empresa, el diàleg amb els representants dels treballadors i les treballadores del consorci. I que aquest diàleg –segona part– es comenci a fer ja, sense dilacions, i,

en tot cas, que s'acabi abans no finalitzi el període d'informació pública de la modificació dels estatuts del consorci.

Miri, nosaltres, i ho dic i no em cauran els anells per això, l'endemà mateix, si no ho recordo malament, de la interpellació vàrem tenir una conversa amb responsables del consorci. I he de dir que vàrem trobar receptivitat i vàrem trobar voluntat política per arribar a un acord, sobre la base, i ho hem dit des del primer dia, que nosaltres no neguem la necessitat de reformar, d'actualitzar i de modernitzar els estatuts del consorci. I he de dir també que no podria afirmar que el cent per cent, perquè encara queden algunes cosetes que creiem que es poden modificar per millorar els estatuts, però que vàrem arribar a importants graus d'acord que s'han plasmat, doncs, amb una voluntat i en una documentació que tenim, i que ens satisfan. I ho he de dir, i és així.

Per tant, egoïstament, nosaltres avui podríem dir: «Mirin, com que pràcticament el Grup Socialista ha arribat a un acord amb el Govern, mirin, aquí, modificarem els estatuts, nosaltres hi estem d'acord...» No. Nosaltres volem ser coherents i conseqüents amb el que vàrem dir des del primer dia: independentment de que hi ha importants graus d'acord amb el Govern, nosaltres volem que en aquest acord s'incorpori..., i, si és possible, s'ampliï i es modifiqui, i es millorin els estatuts amb les aportacions de tots els grups parlamentaris.

Per tant, des del punt de vista egoïsta, nosaltres podríem fins i tot haver renunciat a presentar aquesta moció. Però hem pensat que l'havíem de presentar, perquè n'estem absolutament convençuts; no estem parlant d'una cosa menor –no estem parlant d'una cosa menor. I estem contents que, després del que hem viscut aquests dos darrers dies a aquesta casa, en un tema tan important, tan de país, d'estructura, es torni a la normalitat, es torni al diàleg i es torni a la voluntat, com a mínim, d'intentar arribar a un acord.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bruguera. Té la paraula el senyor Josep Maria Forn, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, presidenta. I especialment i intensament, gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, agraïm aquesta moció, que busca aquest esperit d'eixamplar l'acord, i és veritat que, si hi ha un acord i el pots fer més ample, encara ho reforces més, en un tema important com aquest, que és el de la reforma dels estatuts..., i arribar a l'acord de la transacció que expressa aquesta voluntat de diàleg amb els diferents grups i amb les federacions de municipis.

La reforma dels estatuts del consorci de normalització ve marcada per moltes necessitats; unes d'elles són les mateixes indicacions, les normatives europees, que demanen regular i modificar la forma dels consorcis. La mateixa renovació que demana el temps; són vint-i-nou anys, ja, de consorci de normalització, per tant, també ho requereix així. El pla director del 2014, del mateix consorci, demana la revisió dels estatuts. La necessitat d'establir criteris que s'adaptin a la realitat actual per poder incorporar el personal i fer-ho d'una forma transparent i àgil. La necessitat de racionalitzar els 136 actors que formen part del consorci, amb la qual cosa ja és un número que indica tota la complexitat del consorci. I especialment –i especialment–, ara ho deia el diputat Bruguera, doncs, la importància d'un tema tan cabdal com és el de la llengua i saber estar a l'alçada..., saber estar-hi a l'alçada en moments com aquests.

Fa pocs dies sortia publicat en un article meu que ho fèiem, tot el que fèiem, pel benestar de les persones. Ho fèiem pel..., ho fem pel benestar de les persones i ho fem per la dignitat del país. I el tema de la llengua és un dels temes cabdals. La salut

–la salut– d’una llengua es mostra en tres coses: el seu coneixement, el seu ús i el seu estatus o el seu estatut jurídic.

El coneixement del català podem dir que té una salut bona; l’ús, falta millorar molt, i en l’estatut jurídic, en el seu reconeixement, falta moltíssim. Si fem el que fem és pel que és; és perquè hi ha un estat que, per exemple, entre altres coses, en l’estatut jurídic de la llengua el que fa és no només no ajudar sinó dinamitar la salut de la llengua i no la normalització de la llengua. Coses que podrien ser tan evidents i òbvies com la unitat de la llengua, coses tan evidents com podria ser la promoció en les institucions europees del català són bloquejades i són dinamitades per l’Estat, entre altres. Això, entre altres coses, és el que fa que fem el que fem en aquest moment.

La renovació dels estatuts és imprescindible, com intentava dir, per les diferents raons que hi ha. Buscar l’acord al màxim amb els diferents grups parlamentaris i amb les diferents federacions i associacions de municipis, que són actors importantíssims en la composició del consorci, és imprescindible, i és el que recull el punt transaccionat, al qual ens felicitem de poder-hi arribar amb el Grup Socialista, que és el proponent, i amb la seva voluntat de diàleg.

Per tant, la nostra posició és: absolutament d’acord, perquè aquesta és la transacció a què ja hem arribat en el punt que queda de la moció.

Gràcies, presidenta. I gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Forn. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Sonia Sierra... *(Veus de fons.)* Està arribant la senyora... Si vol, senyora García Cuevas..., si vol sortir vostè per a defensar les esmenes... *(Veus de fons.)* Com vulguin, com vulguin. *(Veus de fons.)* D’acord, doncs.

(Pausa.)

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tothom. Aviat farà trenta anys de la creació del Consorci per a la Normalització Lingüística i, sens dubte, ha complert amb escreix la tasca encarregada.

Amb l’arribada de la democràcia, aquí a Catalunya teníem d’una banda persones que, tot i tenir el català com a llengua materna, no havien pogut estudiar en aquesta llengua, amb la qual cosa tenien dificultats a conèixer el seu ús normatiu o per poder escriure correctament. I, d’altra banda, teníem persones arribades de la resta d’Espanya que no sabien el català. Més endavant, als anys noranta, vam tenir diverses onades migratòries de diferents països, i en tots tres casos ha estat el Consorci per a la Normalització Lingüística l’eina perquè totes les persones que volguessin poguessin aprendre català.

El Consorci per a la Normalització Lingüística, com el seu propi nom indica, està participat per diverses administracions, en aquest cas Generalitat i ajuntaments, però ara el Govern ha presentat una modificació que podria trencar amb el consens dels darrers trenta anys. I aquesta modificació s’ha fet, doncs, de la manera que ja ens té acostumats Junts pel Sí, és a dir, per la via unilateral, sense cap mena de diàleg ni d’acord, ni amb els ajuntaments consorciats ni amb la resta de les forces polítiques. Però, bé, a un grup parlamentari que es pretén petar la Constitució i l’Estatut de forma unilateral, tampoc estem per demanar-los gaires subtileses de que comencin a negociar amb uns i els altres, però el Partit Socialista ens ha portat aquesta moció que el que pretén precisament és això, que el canvi d’estatuts, que evidentment s’ha de fer, es faci de manera dialogada i consensuada. Així que, òbviament, nosaltres hi donarem suport, i més encara després d’haver arribat a un acord per una esmena.

Però aquest problema segurament no és el més greu que té el consorci. El problema més greu que té el consorci en aquests moments és la precarietat laboral dels

seus professionals per manca de finançament. La Generalitat de Catalunya aquest any, i també en anys anteriors, ha regalat 1 milió i mig d'euros a Acció Cultural del País Valencià, mentre l'oferta cultural a Catalunya és cada cop més minsa. La Generalitat aquest any, i també en anys anteriors, ha regalat també 120.000 euros a la Fundació Escola Valenciana amb el propòsit de promoció del valencià a l'ensenyament i ús social i 60.000 euros més a Obra Cultural Balear per les activitats de promoció de la llengua catalana a les Illes Balears, mentre que els treballadors dels consorcis treballen en condicions precàries per manca de finançament.

La veritat és que costa molt d'entendre que es destinin tants diners per a l'ensenyament del català a la Comunitat Valenciana i a Balears, mentre aquests diners no es destinen a la promoció del català aquí a Catalunya. Perquè no és que Espanya ens robi, és que la Generalitat es dedica a regalar els nostres diners! (*Rialles.*) I no només a fora de Catalunya, a la resta d'Espanya, sinó també a França: hi han dedicat..., li han regalat, dels diners de tots els catalans, dels nostres impostos, 400.000 euros a França per a l'escola Bressola. Mentre que les escoles i entitats catalanes, com ara el Consorci per a la Normalització Lingüística, pateixen un infrafinançament crònic.

Estem parlant de 2 milions d'euros que cada any la Generalitat regala, dels nostres impostos, a la Comunitat Valenciana, a Balears i a França, mentre tenen en condicions de precarietat els treballadors del Consorci per a la Normalització Lingüística. (*Alguns aplaudiments.*)

Nosaltres hem presentat una proposta de resolució en què demanem una cosa que sembla que és molt obvia: que es deixi de finançar Acció Cultural del País Valencià, la Fundació Escola Valenciana i l'Obra Cultural Balear i que es deixi de finançar també..., de pagar el crèdit hipotecari de l'edifici El Siglo a València. Em poden explicar per què nosaltres, dels nostres diners, hem de pagar una hipoteca d'un edifici a València? Que portem anys i anys i anys pagant les reformes i la hipoteca d'un edifici a València! (*Alguns aplaudiments.*) Per quin motiu? Mentre tenen els treballadors del Consorci per a la Normalització Lingüística, però també els treballadors dels museus de Barcelona, en vaga, perquè estan treballant en condicions inacceptables.

Estarà molt bé veure quins partits que avui diuen defensar el Consorci per la Normalització Lingüística voten perquè es deixi de regalar els diners de tots els catalans a altres comunitats autònomes i altres països i es quedin aquí a Catalunya per pagar els nostres treballadors.

En tot cas, tornant a la moció d'avui, es tracta d'una moció de sentit comú que tan sols demana aturar un canvi unilateral. I a veure si ara surt, voten a favor d'aturar un canvi unilateral i deixem d'una vegada les unilateralitats en tots els aspectes, perquè jo, de vostès, reflexionaria: se suposava que aquests dos dies darrers havien de ser els seus dies èpics; no han tingut ningú al carrer donant suport, vostès que presumeixen de tenir el carrer al seu costat, no tenen a ningú al costat. Mirin cap enrere i això d'«el món ens mira»..., miri, fins i tot la falsa filla de Dalí ha tingut més suport internacional, més ressò a la premsa que vostès. Reflexionin.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. A continuació té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Bien; gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *conseller*, el pasado diciembre, hablando de política lingüística, y con relación al fomento del catalán nos decía el anterior *conseller*, Santi Vila, que «la seducción es más efectiva que la coacción», y no podemos estar más de acuerdo.

La política lingüística que siempre hemos reclamado desde el Partido Popular de Cataluña en la Generalitat es una política de fomento en positivo, sin imposiciones, sin exclusiones, que atraiga y seduzca, que no coaccione. Queremos que en Cataluña, y también en el resto de España, el catalán atraiga sin connotaciones políticas, queremos que quien no lo conoce se acerque a aprenderlo y a usarlo por gusto, no por obligación, no por una imposición. Queremos que el uso del catalán por cualquiera sea una expresión de libertad y no de una coacción, más o menos explícita, porque entendemos que solo desde la libertad las opciones son sinceras y fundamentan con solidez sus efectos. Porque les aseguro que con una política de fomento del catalán abierta, despolitizada, en positivo, respetuosa con el castellano y con la libertad individual, muchas más personas usarían esta lengua en sus relaciones personales y profesionales, porque el catalán no se percibiría como lengua impuesta, asociada a trabas, multas, recorte de derechos y exclusión. Pero esta es la percepción de su política lingüística, como herramienta política, lo que se ha conseguido en perjuicio principalmente de la lengua catalana, que no ha avanzado en su uso lo que debería, considerando los ingentes esfuerzos económicos y personales empleados durante treinta años.

Por esto no estamos de acuerdo con las afirmaciones del PSC en su interpelación de que fomentar el catalán debe ser un proyecto político, ni de que el catalán es y debe ser la lengua de todos los catalanes. Lo primero porque el proyecto, pagado con recursos públicos, debe ser para todos: lingüístico y cultural, no metamos la política, que siempre es partidista, y más en este gobierno al servicio de la secesión. Y lo segundo, porque es un hecho, es una evidencia que el catalán no es la lengua de todos los catalanes, más de la mitad de los catalanes tienen el castellano como lengua materna, con los mismos derechos que la otra mitad. Por tanto, negar esta realidad y erradicar el castellano como lengua de catalanes para que el catalán sea la lengua de todos, es un proyecto de ficción e imposición, que lamina los derechos lingüísticos individuales de más de la mitad de la población a la que se le querría hacer renunciar a su lengua, que es oficial.

Estarán conmigo en que este plan no resulta ni amable ni atractivo ni seductor para los que no tenemos el catalán como lengua materna. Por tanto, como venimos repitiendo, sumemos esfuerzos y recursos públicos para que cualquier persona que voluntariamente quiera aprender el catalán pueda hacerlo sin coste, sin renuncias, sin política. Para esto tenemos el Consorci per a la Normalització Lingüística, últimamente muy ninguneado por el Govern de la Generalitat, que prefiere invertir en elementos de ruptura y exclusión, invadiendo competencias si hace falta.

Pues, bien, nosotros les reclamamos para el *consorci* los recursos y la dignidad institucional que corresponden a una herramienta lícita y legal, constitucional y estatutaria, para acercar el catalán a quienes quieran aprenderlo o perfeccionarlo, porque el catalán no es ni será la lengua de todos los catalanes, pero sí que nos pertenece a todos como patrimonio cultural. La mayor riqueza del consorcio reside en su gente y entendemos que estos trabajadores no deben ni pueden quedar al margen de cualquier modificación en el funcionamiento del consorcio que se pretenda que sea exitosa. Por tanto, aceptando la actualización de los estatutos del consorcio, rechazamos la actitud unilateral e intolerante del Govern, que no ha aceptado ni una sola de las aportaciones que el comité de empresa realizó al documento de trabajo. De hecho, ni se molestó en contestarles. Creemos que el proceso de elaboración de nuevos estatutos debe ser más participativo y transparente y no puede excluir a los trabajadores del consorcio.

En definitiva, hemos propuesto al PSC tres enmiendas. Primero, que el proceso de consulta se limite al 15 de septiembre para que no se retrase demasiado la modificación estatutaria cuando las posiciones ya están claras, lo único que hay que hacer es valorarlas. Segundo, que el comité de empresa del consorcio se incluya en la ronda de consultas para que las aportaciones de los trabajadores sean consideradas para

la propuesta, con el mismo rango que las que las asociaciones de ayuntamientos o los grupos parlamentarios hagamos. Y tercero, que en ningún caso la reforma estatutaria permita al Govern eludir su compromiso y asumir íntegramente el capítulo I, de gastos de personal, porque garantizar su sueldo a los trabajadores es garantizar la continuidad y el trabajo del consorcio.

Para terminar, ninguna enmienda se ha querido aceptar ni transaccionar, por lo que nosotros en esta moción nos abstendremos para manifestar nuestro desacuerdo con la exclusión explícita del comité de empresa en el texto final transaccionado.

Muchas gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. Té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. I abans de començar volia fer també..., li volia fer a títol personal un agraïment especial per la feina que ha fet aquestos dies, que han sigut especialment complicats.

I dit això (*alguns aplaudiments*), també –també–, i per al·lusions i com a valenciana, li volia fer una petita reflexió a la senyora Sierra. Senyora Sierra, Catalunya i el País Valencià som germans, i només puc estar que agraïda a Catalunya per les ajudes que ens han enviat per a la promoció del català al País Valencià. (*Aplaudiments.*) Només puc estar agraïda, perquè ens han ajudat a passar la negra nit del Partit Popular. Senzillament això.

I ja referint-me a la moció –i perdoneu-me, perquè és que este tema m'emociona (*l'oradora s'ennuega*)–, res, només volia agrair-li al diputat Bruguera aquesta moció, que creiem que és oportuna, que ja avancem que votarem a favor. Ho exposava molt bé l'altre dia durant la interpellació: al voltant de la defensa de la llengua sempre ha existit un consens per part de la majoria del poble català tant pel que fa al model d'immersió lingüística com pel que fa al consorci de normalització. I ara, afegiria, ara més que mai, no podem trencar aquestos consensos.

I és cert que moltes de les modificacions que es proposen per als estatuts del consorci venen determinades per llei. És més, moltes ja es van fer, s'havien incorporat a l'agost de 2015, però n'hi ha d'altres que tenen un marge per dialogar, per consensuar i per treballar plegades. I ací es on s'ha d'escoltar els municipis, que són, d'una banda, els que estan pagant amb escreix, malgrat que l'obligació del finançament del capítol I, que és el del personal, és de la Generalitat, i de l'altra segueixen, malgrat tots els diners que posen, amb limitacions a l'hora de desenvolupar i poder posar en marxa programes i activitats pròpies.

Vostè, conseller, durant la seva intervenció deia que hi havia 129 municipis a favor de la proposta de reforma i solament sis en contra, però, clar, en aquestos sis estem parlant de Barcelona, estem parlant del Prat, estem parlant de l'Hospitalet, estem parlant de Santa Coloma..., és a dir, estem parlant de municipis que tenen un pes demogràfic molt gran, municipis que estan assumint competències molt per damunt de les seves responsabilitats, per tal d'arribar on no arriba la Generalitat. És cert que ara ens alegrem del canvi d'actitud que estan tenint, que estan oberts a dialogar, perquè no podríem entendre-ho d'una altra manera, perquè, si no, creiem que es debilita la lluita comú en defensa d'una estructura d'estat com és el català.

I es debilita quan s'actua d'una manera unilateral, com estaven fent, igual que també se'n ressent quan tenim els treballadors i les treballadores –que també s'ha comentat abans– en una situació de precarietat absoluta, sense cobrir les vacants, amb contractes periòdics i amb jornades reduïdes obligatòries; unes professionals a les quals, a més, no s'ha consultat la seva opinió, només se'ls ha presentat la proposta, però en cap moment se'ls ha demanat el seu parer. I així ens ho han fet saber i per això els ho traslladem.

Per tant, si el que vostès volen és la consolidació de la llengua catalana, que jo estic convençuda que sí, igual que nosaltres, el que demanem és que seguim treballant per assolir acords i consensos amb tots els actors implicats, no només amb el PSC, com ja comentava abans el senyor Bruguera. I, paral·lelament, creiem que també és fonamental escoltar i garantir les condicions laborals dignes a les persones que dia a dia es deixen la pell per defensar el català.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació té la paraula la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Ben, bon dia a toti. Tres consideracions prealables. Era prumèra ei qu'en aguest país i a ua tresau lengua qu'ei oficiau, qu'ei er occitan, e qu'en aguest Parlament sistematicament se la desbrembe enes debats, e a jo açò me da ua pena pregonda.

Era segona consideracion. Jo dongui per perdut er assag de que determinats grops dera oposicion poguen entèner un dia qu'era nòsta nacion ei Païsi Catalans e qu'es politiques lingüïstiques son, an d'èster a nivèu de tota era nacion e que jamès abandonaram ne as germans deth País Valencian, ne as des Isles Balears, ne ara Catalonha Nòrd, ne ara Franja. Èm ua..., e aguest serie er objectiu tanben d'aguesta legislatura: trabalhar pera libertat de toti es Païsi Catalans, era nacion sancera.

E era tresau consideracion. Mos vòlen «enfadadi», mos vòlen afrontadi entre nosati, e utilizaràn arguments tanben en camp dera lengua, arguments que son etnicistes. Non i a ua diferència entre es ciutadans que viuen en Catalonha e parlen en catalan, parlen en castelhan o parlen en occitan. Èm toti catalans, viuem aciu, èm ua societat integradora e non queiram ena guèrra etnicista que bèri uns d'aguesti partits dera oposicion vòlen presentar de cara ath referendum der 1 d'octubre.

Entrant ena mocion, senhor Bruguera, vosté parlaue: «coerenti e conseqüenti». E jo pensaua, ben, ath delà dera coerència e conseqüència deth socialisme enes darères quaranta ueit ores, que me hèn a pensar qu'eth socialisme catalanista non ei en aguest costat (*l'oradora assenyala el sector dret de l'hemicicle*) senon qu'ei mès lèu en aguest costat (*l'oradora n'assenyala l'esquerre*), jo pensaua: e qué passe en Lhèida?, qué passe en Consòrci de Normalizacion Lingüística de Lhèida, que presentérem ua prepausa de resolucion eth 6 de març, damb un pacte damb Ciutadans ena paeria, a on estan impulsant politiques de bilingüisme que s'estan cargant –cargant– aguesta defensa dera lengua catalana que vosté aciu, a nivèu nacionau..., mès que despús non ei conseqüent a nivèu municipau. E les demanàuem que i auesse un pacte a nivèu deth Consòrci de Normalizacion Lingüística en Ponent, tà evitar era politizacion des institucions. Coma ua persona qu'està trencant eth modèl lingüistic d'aguest país ena Paeria de Lhèida pòt presidir eth Consòrci de Normalizacion Lingüística de Ponent? E s'i opausèren. Per tant, era conseqüència a nivèu nacionau non l'estan practicant vostés a nivèu locau.

D'acòrd damb eth dialòg; ei evident. S'a de parlar damb es municipis, s'a de consultar a totes es entitats municipaus. S'ha de parlar damb es treballadors. S'a de sajar, tanben, qu'en aguesti estatuts i age era visibilitat de sajar de resòlver es problèmas laboraus qu'an molti d'eri, uns provocats pera manca de finançament, mès auti per dinàmiques de privatizacion de servicis, non?; en mon lingüistic tanben existissen aguestes practiques. En aguest sentit, non mos podem oposar ad aguest pacte ath quau an arribat damb eth govèrn, non mos i oposaram, tot e que mos agradarie que tanben, en aguest periòde d'informacion publica, parlèssem mès damb es treballadors deth Consòrci de Normalizacion Lingüística.

E ja tà acabar, vosté, senhor Bruguera, parlaue de tornar ara normalitat, e eth problèma ei qu'aguesta legislatura non ei normau –non ei normau. Molti hèm a veir qu'aguesta legislatura, es comissions, es PR, tota era dinamica parlamentària, du-

rant dus ans auem hèt a veir qu'ere normau. E despús d'ager, despús de çò que pas-
sèc ager e delàger, era normalitat, tal e coma vosté la entén, non existirà mai mèu.
Perque s'era normalitat ei non deishar decidir, non deishar votar, perseguir judiciau-
ment ad aguesta senhora presidenta qu'è aciu darrèr, as membres dera Mesa, ath
Govèrn, as deputats, as alcaldes e alcaldesses, a toti es foncionaris que vòlen qu'er
1 d'octubre se vòte, açò non ei normalitat. Ad contrari, mos agradarie molt que si-
guesse normau.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya. Per a pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula
el senyor Bruguera. *(Pausa.)* Senyor Rafel Bruguera, és el seu torn per a pronunciar-
se sobre les esmenes. *(Remor de veus.)*

Rafel Bruguera Batalla

Perdó, presidenta. A la senyora Boya li diria tres cosetes molt ràpides. Primera, el
primer grup parlamentari que aquesta legislatura va aportar alguna proposta sobre
l'aranès va ser el que jo represento en aquests moments –u. Dues: parlant de l'ara-
nès, la llei que es va aprovar ahir, vostès se l'havien oblidat, i es van haver d'auto-
esmenar. *(Veus de fons.)* Sí, sí: se l'havien oblidat i es varen haver d'autoesmenar.
(Aplaudiments.) I tercera: nosaltres defensem l'autonomia municipal, no defensem la
manipulació als ens locals. *(Remor de veus.)*

A la senyora García Cuevas. Senyora García Cuevas, sense ànim de polemitzar,
el 15 de setembre és impossible, estem a l'11, eh?, és impossible que puguem arribar
a un acord sensat i amb participació de tothom. Respecte del comitè, ho he dit: s'han
de fer reunions i acords des del punt de vista polític i des del punt de vista social.
I tercera: estigui tranquil·la, el capítol I està perfectament incardinat i forma part
d'un dels articles dels nous estatuts del consorci, perquè ha sigut, si no la primera,
una de les primeres reivindicacions del nostre grup parlamentari.

Si la llengua pogués parlar, si la llengua catalana o la llengua pogués parlar, di-
ria: «Deixeu-me tranquil·la, no m'utilitzeu políticament.» Per tant, no vull entrar en
polèmiques. Simplement, evidentment el català és la llengua de tots els catalans,
perquè és patrimoni de tots els catalans, de la mateixa manera que el castellà és pa-
trimoni i llengua de tots els espanyols.

I respecte de..., ja per acabar, és veritat, senyor Forné, vostè té raó quan parla
d'Europa, etcètera, de l'Estat... Però de la precarietat dels treballadors del consorci i
de la manca de recursos no en té la culpa ni l'Estat espanyol ni Europa; ens ho fem
solets, i a vegades bastant malament.

De tota manera, vull quedar-me amb la part positiva. Hi ha hagut un acord, crec
que és un acord positiu, i espero que a partir d'ara, en pocs dies o en poquetes set-
manes, puguem arribar a un acord satisfactori per a tots i totes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Bruguera.

Estem cridant a votació.

Senyora Sierra, per què em demana la paraula?

Sonia Sierra Infante

Allusions directes, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons, senyora Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, a la senyora Boya, me n'alegro molt, que renunciï a intentar convèncer-me de re sobre nacions, perquè ni jo ni el meu partit som nacionalistes. Nosaltres considerem que els que tenen drets són les persones, no els territoris.

I a la senyora Albiach, a vostè li deu semblar molt bé que es destinin els diners de tots els catalans a un edifici. Nosaltres ens estimem més que aquests diners vagin als treballadors i no a fer reformes i a pagar hipoteques d'edificis caríssims. I, després, fa dos anys que governen vostès a les Corts Valencianes, i la Generalitat els envia diners. Està dient que el seu partit no sap finançar correctament el català? Faci-s'ho mirar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Alusiones y contradicciones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons, senyora García.

María José García Cuevas

Gracias. En relación con la exclusión del comité de empresa de los trabajadores de esta moción para poder aportar dentro de las negociaciones del nuevo estatuto..., yo no dudo de que el señor Bruguera no tiene ningún afán de excluirlos, pero la realidad es que no se ha podido llegar a ninguna transacción; ni nos han aceptado la enmienda ni se ha querido transaccionar con nosotros. Nosotros ya suponemos que el PSC no tiene intención de excluir a los trabajadores, suponemos que habrá sido una imposición del grupo que gobierna, del Grupo de Junts pel Sí, que es quien habrá querido excluir al comité de empresa. Y, como he dicho, por este motivo, porque no creemos que sea correcto ni estamos por la exclusión, nosotros nos vamos a abstener en esta moción.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora García.

Votem la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística ha estat aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

(Alguns aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars

302-00181/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

(Remor de veus. Pausa.) Ja saben que, com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci per poder continuar amb la sessió. Gràcies. *(Pausa.)*

Senyora Albiach, quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Per situar una mica aquesta moció, perquè ja fa tantes setmanes que vam fer la interpellació que crec que és bo posar-ho en context: Catalunya té un decret de menjadors escolars que és de l'any 1996 i que està completament desfasat; el Departament d'Ensenyament havia iniciat un procés d'aportacions de diferents actors implicats per tal de dissenyar un nou decret, i el que el mes de juliol va arribar a mans de les famílies i dels sindicats és un document intern de treball del departament on no s'havia recollit ni una sola de les propostes que havia anat aportant la comunitat educativa, i no responia en absolut, aquest esborrany, a les demandes i a les necessitats que s'havien plantejat. De fet, aquest document tenia en contra Acellec, tenia en contra les famílies i tenia en contra els sindicats; és a dir, tenia en contra a tothom, menys les grans empreses.

I, davant d'aquesta realitat –i sabent que aquest document encara era un esborrany i que, per tant, no era oficial–, nosaltres el que hem tractat de fer és ser útils i de reconduir la situació. I sembla que, amb l'ajuda dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, ho estem aconseguint.

Conste també que el que nosaltres plantejem no és res de nou; de fet, ja havia estat presentat pel meu company Joan Mena en l'anterior legislatura; la moció de la senyora Niubó també recollia bona part de les propostes, i senzillament estem actuant de canal de les propostes de les famílies i de la resta de la comunitat educativa. Moltes vegades només es tracta d'això: d'escoltar i de ser la veu en el Parlament de la gent que està al carrer.

Hem passat d'un document de treball del departament on només es parlava de les famílies al punt de la gestió econòmica, que no tenia en compte la qualitat del menjar ni les condicions laborals de les educadores, ni el control extern del servei, i que, a més, no feia cap referència als especialistes en alumnat amb necessitats educatives especials, a una moció que vincula el dret d'alimentació amb la igualtat i amb la justícia social, que els protegeix dels interessos econòmics de les grans multinacionals i que, a més, té presents els criteris de qualitat, de proximitat i els socioeducatius.

I, molt resumidament, en el text que nosaltres proposem, contemplem el menjador escolar com un dret gratuït i universal; això sí, entenent que hi pot haver un període de transició d'uns cinc anys, on sí que s'hauria de dotar de suficients ajuts i beques per a tots els infants i els menors que ho necessiten. També volem garantir que tots els centres educatius pugin tindre servei de menjador a partir del proper curs. Els donem protagonisme a les famílies i al seu dret a gestionar el menjador; pensem que qui millor que les famílies per alimentar els seus infants encara que siga a l'escola. Garantim que els professionals que presten el servei de menjador escolar tinguin una formació específica i, a més, que tinguin unes condicions laborals dignes, perquè fins ara la precarització del sector ha estat brutal. A més, proposem un procés participatiu per definir les ràtios màximes d'alumnes per monitor. I garantim la lliure concurrència i la igualtat d'oportunitats perquè tot el negoci no quede en mans de les grans multinacionals com estava passant fins ara.

I aquest seria el contingut de la moció a grans trets. I jo crec que, si som capaces de posar-nos d'acord i d'aprovar-lo, tindrem un decret de menjadors escolars que afavoreix la sobirania alimentària, que afavoreix la sobirania econòmica, que posa les persones al centre i que, a més, protegeix els drets dels infants i de les seues famílies. I per això demane un vot favorable per a aquesta moció.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Com bé ens ha explicat la senyora Albiach, el decret de menjador vigent actualment és del 1996 i és molt obvi que s'ha d'actualitzar. I aquesta és una inquietud compartida per tota la comunitat educativa.

La senyora Ruiz, abans de deixar el càrrec o de que la fessin fora, no?, que això..., al Departament d'Ensenyament hi ha hagut una passa de passes al costat perquè sembla que volen fer coses que potser no són del tot correctes, i han decidit que, per motius personals, van deixant el càrrec, o els fan fora –no ho sabrem mai. I la senyora Ruiz va dir que la voluntat del Departament d'Ensenyament era arribar a consensuar el futur decret.

I sí, la veritat és que han trobat un ampli consens: han aconseguit que tothom estigui en contra de l'esborrany que han presentat. Aquesta és una habilitat que té el Govern de Junts pel Sí, i se'ls ha de reconèixer aquesta habilitat; tenen l'habilitat de posar a tothom d'acord en contra del que proposen. Ahir i abans-d'ahir, les darres quaranta-vuit hores, hem tingut diferents exemples de com tota l'oposició –que representen més vots..., per molt que vostès tinguin més escons, representen més vots, més catalans que estan a favor del que nosaltres proposem que no del Govern de Junts pel Sí i els seus socis de la CUP–..., van aconseguir que persones que pensem de forma molt diferent arribem a acords. I, fins i tot, ens aplaudim els uns als altres. Perquè nosaltres considerem que s'ha de buscar el que ens uneix i no pas el que ens separa. Nosaltres considerem que és positiu arribar a acords amb tothom. I què ens trobem a la bancada de Junts pel Sí? Doncs, vaig veure a una consellera, que se suposa que és la consellera de tots els catalans i no de l'ANC, assenyalant els polítics de l'oposició perquè aplaudíem un company. Jo no sé a vostè, senyora consellera; a mi, a casa meva sempre m'han explicat que assenyalar és de molt mala educació.

Tornant al decret, com ja deia, han aconseguit posar tota la comunitat educativa, les AMPA i les empreses de menjadors en contra de la seva proposta. I per això tots aquests agents s'han posat en contacte amb els diferents grups parlamentaris per arribar a acords amb nosaltres, ja que amb vostès no és possible.

Com deia la senyora Albiach, bàsicament, el que fa aquesta moció –i una altra que ens havien presentat, del Grup Socialista– és fer de portaveus de les inquietuds que vostès no són capaços d'escoltar i d'atendre. El document que han presentat és un document ambigu, que planteja un seguit de possibilitats sense concretar gaire, amb frases tan poc concretes com «quan les circumstàncies ho aconsellin» o «sempre que sigui possible». I aquesta manca de concreció fa que tot plegat quedi en paper mullat perquè no hi ha cap tipus de compromís real amb això.

El mateix passa amb la formació de monitors i les seves condicions laborals, que resten sense concretar. Tampoc hi ha cap referència al personal especialitzat en alumnes amb necessitats educatives especials. Tot i que aquest Parlament ha aprovat una proposta de resolució i una moció, les dues de Junts pel Sí..., un altre cop tota l'oposició s'ha posat d'acord en contra del que està fent el Departament d'Ensenyament, i tant a la proposta de resolució com en la moció demanàvem el que és obvi, el que és just i necessari: personal especialitzat per als alumnes amb necessitats educatives especials.

Actualment, a Catalunya, per posar un exemple, els alumnes que tenen trastorn d'espectre autista no es poden quedar a dinar a la majoria dels menjadors escolars de les escoles públiques i concertades de Catalunya. Això és una vergonya, és absolutament injust i discriminatori. Quan jo me'n vaig assabentar no em podia creure que això fos cert. Doncs, això és el que passa a Catalunya, que els alumnes amb necessitats educatives especials no es poden quedar a dinar als menjadors. Malgrat tenir les nostres propostes aprovades, el departament no fa re, ni una acció per intentar acabar amb aquesta injustícia.

Com ja hem dit, aquest document és un esborrany, i per això els agents han intentat posar-se en contacte amb nosaltres per intentar solucionar aquests problemes que no soluciona l'esborrany que han presentat.

El servei de menjador escolar és una eina imprescindible per a la conciliació, aquesta conciliació que sembla que aquests dies aquí, al Parlament de Catalunya, ha brillat per la seva absència, després de l'estona que vam dedicar a la comissió aquesta pel pacte per la reforma horària; sembla que aquests dies això s'ha oblidat una mica. Doncs, bé, aquest problema de conciliació se'l troben moltes famílies catalanes cada dia, i el Departament d'Ensenyament, en comptes d'afavorir la creació de nous menjadors, tot el contrari, el que fa és que cada cop hi ha menys menjadors a la secundària. I això té unes conseqüències nefastes. Segurament, la pitjor de totes és que els alumnes que tenen problemes econòmics i que tenen una beca menjador acaben dinant a menjadors socials; la imatge d'alumnes, de nens, de criatures de tretze, catorze anys, dinant soles a un menjador escolar trenca el cor, i no fan res per solucionar-ho.

Senyora consellera, vostè va dir a la reunió amb el síndic que reconeixia que el problema més greu que tenia l'ensenyament a Catalunya era la segregació. Està molt bé; l'honra que per una vegada tinguem una consellera que no digui que tenim un model d'èxit, sinó un model que segrega. Doncs, bé, el menjador escolar també té a veure amb aquesta segregació escolar.

Posi fil a l'agulla i comencin a treballar per un decret que sigui just per a tothom. Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per exposar i per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, vicepresident. Diputades i diputats, consellera, bon dia. Gràcies en primer lloc a Catalunya Sí que es Pot, a la diputada Albiach, per insistir en la necessitat del servei de menjador com un servei troncal, molt important dins el sistema educatiu, que, malgrat no formar part, doncs, del temps lectiu, sí que forma part del temps educatiu i s'ha d'integrar, per tant, en el currículum des d'infantil fins a secundària.

Gràcies, per tant, per repicar, per insistir en la necessitat de que tots els centres escolars, inclosos també els instituts, puguin disposar del servei de menjador a partir del proper curs. No cal que digui que com a Grup Socialista érem més partidaris que es complís la moció presentada per aquesta diputada, no?, fa uns mesos, que instava el Govern a recuperar aquest servei de menjador a tots els instituts en aquest curs que començarà d'aquí a pocs dies. Però, bé, tant de bo, doncs, tinguin més sort que nosaltres i aconseguixin el compromís del Govern per al compliment d'aquest nou mandat.

Però, no obstant, no em puc estar de dir que algun grup d'aquesta cambra, doncs, no té massa vergonya per justificar l'incompliment de la moció sobre menjadors, aprovada a instàncies del Grup Socialista fa pocs plens, per manca de temps, per dificultats organitzatives del Govern per portar-ho a terme. Però, és clar, en canvi es veuen capços, això sí, d'organitzar un pseudoreferèndum l'1 d'octubre, saltant-se a la torera no només el Reglament d'aquesta cambra –l'Estatut d'autonomia, el Consell de Garanties Estatutàries...–, per complir, diuen, un mandat del poble. Doncs, bé, això també era un mandat del poble i se l'han passat pel forro. Però, en fi, això és com estem aquí.

Però, com deia, votarem a favor del conjunt d'aquest moció que, malgrat no aportar massa novetats respecte a les mocions anteriors que mencionava la diputada Albiach, i que potser nosaltres l'hauríem redactat diferent, evidentment, doncs, segueix apuntant als mateixos objectius.

Tant de bo, aquesta vegada sí, el Govern es comprometí a presentar durant aquest curs l'actualització del Decret del 1996 pel qual es regula el servei de menjador escolar amb el màxim consens de la comunitat educativa, que no és precisament el que han estat fent en els últims mesos, i això, doncs –ho ha explicat molt bé la diputada Albiach–, s'ha fet més aviat d'esquenes a la comunitat educativa.

El Grup Socialista vam presentar a aquesta moció dues esmenes. Una primera és relativa al punt 6 de la moció, que no s'ha acceptat, però que ens agrada la transacció a què s'ha arribat amb Junts pel Sí, en el sentit de permetre els centres, directament o bé per mitjà de l'AMPA, gestionar el servei de menjador, sense imposar-ho, sinó permetre-ho.

I una segona esmena, relativa al punt 7, que hem aconseguit transaccionar, i ho agraïm, per garantir que els professionals que presten aquest servei, doncs, tinguin una formació específica; per promoure una millora de les condicions laborals i acabar amb la precarització del sector, i, sobretot –i aquest és l'afegit–, garantint la dotació dels perfils específics per atendre aquest alumnat amb necessitats educatives especials que, com també s'ha mencionat, en aquests moments estan exclosos d'aquest servei, i això, doncs, ho veiem quan coneixem casos concrets, que en aquest sentit no tenen garantida l'atenció específica durant aquesta estona.

Ens sembla pertinent, també, que s'insisteixi en la importància de fixar ràtios màximes d'alumnes per professionals per a la prestació d'aquest servei en totes les etapes educatives que permetin aquesta bona atenció de l'alumnat i la realització d'una tasca pedagògica durant un temps educatiu. I això, que entenem que no ho podem definir nosaltres, sinó que ho han de fer els experts –per tant, també ens sembla bé com ha quedat aquest punt–, ha de ser amb l'objectiu de garantir, doncs, la qualitat d'aquest servei educatiu i acabar amb els problemes actuals existents de massificació als menjadors escolars.

Per tant, el que defensem i esperem és que, en definitiva, doncs, s'aprovi aquesta moció, que els facin cas; que el Govern es comprometí a revisar i actualitzar el decret vigent del 96, que és anterior a la LEC; a no fer-ho, com deia, d'esquenes a la comunitat educativa, com hem viscut en els últims mesos; a recuperar el servei de menjador a la secundària, per revertir el greuge que suposa que en aquests moments molts alumnes, quan comencen l'ESO, per tant, mesos després que tinguessin no només el servei, sinó també els ajuts, els perden directament, i que es comprometin també a complir el protocol de malnutrició infantil, publicant les dades anualment.

Per tant, com deia, desitjo que aquesta moció tingui èxit i que el Govern, a diferència d'allò a què ens té acostumats, doncs, compleixi.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, el diputat senyor Antoni Balasch, per defensar les esmenes presentades.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, permetin-me que, abans d'entrar al discurs que..., al discurs o als conceptes que volia desglossar en funció de la moció, que ja agraeixo d'avançada la capacitat negociadora de la diputada Jéssica Albiach, sense renunciar als compromisos però també compartint voluntat del grup parlamentari i també del departament, com ben aviat m'hi referiré. I, per tant, doncs, agrair aquest esforç, com als altres grups també de la cambra. I, per tant, la prova és que hi ha moltes esmenes acceptades presentades per Junts pel Sí i que hi han moltes transaccions acceptades també, d'acord amb Junts pel Sí. Per tant, aquesta gran discrepància que s'apuntava fins ara suposo que no hi deu ser.

M'agradaria dir tres o quatre comentaris en funció del que s'ha dit fins ara. Primer, algú ha dit: «Tothom està d'acord a posicionar-se en contra del que proposa

Junts pel Sí.» Suposo que per això 2.400.000 persones van votar el 9-N, suposo que per això cada Onze de Setembre surt la gent que surt, suposo que hi ha un 80 per cent de ciutadans a Catalunya que volen el referèndum..., per alguna cosa deu ser. Per contestar-ho una miqueta.

I després també m'agradaria dir una cosa molt clara: quan es menysprea algú per pertànyer a una organització civil ciutadana s'està atemptant directament contra la democràcia; i això és així. Òbviament, m'agradaria dir també que si es diu que no s'ha complert la moció aprovada fa pocs anys..., òbviament, si fa pocs anys..., el contingut d'una moció tan llarga i a més avalada i votada a favor per tots plegats, és impossible, entre altres coses perquè el mateix departament quan va parlar d'implementar el nou decret de menjadors parlàvem del curs 18-19. Per tant, sempre s'ha parlat des d'aquests termes.

I començo una miqueta amb el planteig del que volia explicar jo ara. Tots els nens amb necessitats reconegudes tenen ajuts de menjador; primer principi. Tots els nens i nenes amb necessitats reconegudes tenen ajuts de menjador. Segona: el decret és de l'any 96, ha passat tothom pel Govern des de l'any 96 i ningú l'ha canviat, i ara s'exigeix. I per què? Doncs, perquè és un decret d'una enorme complexitat, molt gran, perquè..., gestions de consells comarcals; d'ajuntaments; de les AMPA, que n'hi ha que ho fan directament o indirectament, i n'hi ha per centres. Potser fora més fàcil si féssim el que fan alguns en alguna zona, que diuen..., ho centralitzen tot i mana el Govern i ho fa tot igual. Però no és el model que volem nosaltres, perquè som partidaris i volem un equilibri territorial, i volem respostes específiques per a cada nen i per a cada context.

Hi han moltes casuístiques, molts casos. Jo conec un municipi molt petit on l'AMPA utilitza el restaurant del costat de l'escola per donar el menjar, i els pares no és que estiguin contents, estan encantats, i, per tant, hem de buscar a cada lloc la solució que toca. Un decret de moltíssima complexitat; per tant, estem aquí, i el departament està treballant en aquest nou decret. I s'ha dit, i és un compromís de l'anterior consellera i de l'actual consellera –que ho ha dit en compareixença i en la interpellació també ho va dir– d'impulsar-lo i, per tant, de tindre'l ja a punt per al curs 18-19.

I s'ha fet molta reflexió conjunta: ajuntaments, consells comarcals, direccions de centres, AMPA, lleure, etcètera. I amb les associacions de municipis també. I, per tant, molta complexitat. I des del desembre del 16 al febrer del 17 s'ha exposat obertament i hi ha hagut aportacions –trenta–, i ara s'estan fent reunions bilaterals amb cadascuna de les entitats, perquè aquesta complexitat no és ràpida, però s'abondarà i s'està abondant, i, per tant, es farà.

I què vol aquest decret, què pretén? Doncs, u: la qualitat alimentària, que la compartim; el disseny dels menús per part de dietistes, per pediatres, que hi ha molts centres, per no dir tots, que ja ho feien i es fa per iniciativa pròpia, i que ja el mateix departament té un centre de referència, doncs, perquè tothom qui vulgui pugui consultar-lo. Per tant, qualitat de producte. Un altre criteri és la qualitat educativa del servei amb formació específica, i, per tant, que formi part del projecte educatiu; òbviament, compartit, hi estem d'acord. La seguretat contractual per a les escoles i per als proveïdors; també ho volem. També volem la transparència en les adjudicacions i, en aquestes adjudicacions, hi volem una discriminació positiva, com deia, però a més a més hem de tenir en compte que hi ha d'haver avals, hi ha d'haver assegurances, perquè hi ha responsables; si hi ha algun problema de menjador, hi ha responsables. Per tant, tot això ha de quedar estructurat i bé.

I, per tant, també volem garantir, sobretot, l'accés en condicions d'equitat, que vol dir accés per a tothom, però que no vol dir gratis per a tothom, i aquí hi ha la discrepància, que és en el punt 3, discrepància de model. Nosaltres apostem per un model que és el de la tarifació social; vostès aporten i proposen en el punt 3 un model que és gratis per a tothom. Amb això, vostès pretenen afavorir a qui més té, i això

és un decrement de la solidaritat, perquè qui més té està en les mateixes condicions que qui menys té, per tant, afavoreix les classes que més poden de la societat, a les famílies que tenen millor estructura econòmica. I això també genera molts problemes, si els volen entendre, de sostenibilitat, té molts problemes de sostenibilitat econòmica, per tant, en té molts.

I després nosaltres optem per la tarifació social, perquè aquest sí, per nosaltres, és un model més solidari, qui més té, més paga –qui més té, més paga–, és un model que permet l'ascensor social. Per tant, treballem per l'equitat. És un model que permet..., i ensenya que les coses no es regalen, que també es important, això. És un model que permet l'accés de tothom als serveis de manera sostenible per la comunitat i és un model que permet..., d'acord amb la capacitat econòmica de cada estructura familiar, de cada nivell de renda. Per tant, nosaltres en tot això...

I sàpiguen vostès –permeti'm, president, deu segons per acabar–, que amb el punt 3 també es trenca l'acord de la LEC, l'acord de la LEC que parla de les beques i que diu, per exemple, doncs, que amb les beques es garantirà aquesta equitat. Doncs, trenquen aquest acord, i a mi em dol especialment que els grups, com el PSC, que van ser pal de paller de la LEC, que avui hi renunciïn, cosa que penso que no s'hauria de fer.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. *Consellera*, señoras y señores diputados, nos decía la *consellera* en la interpelación previa a esta moción que no sería fácil el consenso en este decreto. Yo creo que la *consellera* se equivoca, precisamente la experiencia de las distintas resoluciones que hemos ido aprobando sobre comedores escolares esta legislatura y también la pasada demuestran el amplio nivel de consenso que existe en este tema entre los distintos grupos políticos, grupos que somos reflejo de la sociedad que nos ha votado, por lo que también reflejamos el consenso de la sociedad.

Sencillamente este es un tema de sentido común y cuando los intereses partidistas o de gobierno no interfieren, es bastante sencillo alcanzar acuerdos sensatos que garanticen el bien y lo mejor para los alumnos durante el tiempo que pasan en la escuela y también durante el comedor. Es un tema de sentido común y creo que además es un principio troncal y compartido por muchos de nosotros: trabajar y aportar desde las distintas posiciones políticas para el bienestar y la protección de nuestros menores.

El acceso universal y gratuito a la educación es un derecho constitucional que la Administración debe preservar y que quedaría mutilado si no se garantizaran todas las actividades que ocupan el tiempo escolar, también las no obligatorias, como es el caso del comedor. Un servicio que debe ser evidentemente, como cualquier otra actividad educativa, de calidad, integrado en el proyecto educativo del centro y atendiendo las demandas específicas de alumnos con trastornos alimentarios diagnosticados o necesidades educativas especiales. Creemos que es importante la idea de que un servicio educativo de calidad es inclusivo, también el comedor, lo que significa que cualquier alumno, requiera o no atención o alimentos especiales, debe poder sentirse integrado en el comedor, sin tensiones, con naturalidad. Para ello el servicio de comedor debería incluir menús no solo diseñados por expertos y elaborados con productos de proximidad y de temporada, sino que además respeten las intolerancias o necesidades alimentarias prescritas por un médico.

También creemos que los centros deberían disponer de monitores con los perfiles específicos que requieran los alumnos con necesidades educativas especiales en el comedor, y que se prevea formación específica a los demás monitores, facilitando la

inclusión de estos alumnos también en el tiempo de comedor. Por ello, las ratios de alumnos por monitor que propone la moción, que ya nos parecen bien, creemos que se deberían adaptar y modificar en los casos de alumnos con necesidades educativas especiales.

Con relación a los primeros puntos de la moción, los compartimos con algunos matices, estamos a favor de la participación y la transparencia en la elaboración del nuevo decreto, por lo que pedimos a la *consellera* que lo presente a toda la comunidad educativa. No nos parecen correctas las exclusiones que el *departament* ha practicado durante el período de consultas y elaboración del borrador, denunciadas en la interpelación y que también a mi grupo y a los demás, pues, nos han llegado.

Pedimos explícitamente a la *consellera* que comparezca en comisión para presentarnos a los grupos el nuevo decreto antes de aprobarlo, pues la experiencia nos demuestra que la opacidad con la que el *departament* tramita sus decretos no nos interesa, como tenemos el ejemplo del decreto de inclusiva, que todavía no sabemos cuándo se va a aprobar ni el contenido definitivo, a pesar de que hemos preguntado por escrito, en Pleno, hemos presentado propuestas de resolución, interpelaciones, mociones, enmiendas en resoluciones de política general, de presupuestos...

Con relación al punto 4, que todos los centros tengan comedor obligatoriamente. Creemos que esta obligación debería excluir a los privados no concertados y aplicarse cuando exista demanda por parte de las familias. Y sobre todo acompañarse de ayudas económicas y técnicas a los centros, porque si un centro no tiene previsto este espacio o tiene que adecuar la zona de cocinas... Si el departamento exige que se preste un servicio que no estaba previsto, debe ayudar para que se pueda prestar en condiciones y reservar fondos públicos para ello.

Con relación al punto 6, consideramos un elemento positivo y garantista que las familias se organicen para prestar el servicio de comedor, pero no creemos que su oferta deba pasar necesariamente por delante de las otras. Pedimos para todos la misma garantía de transparencia y libre concurrencia, por lo que preferimos la transacción que se ha pactado.

En definitiva, y con los matices que hemos expresado, apoyaremos la moción que nos presenta Catalunya Sí que es Pot. Agradecemos, sobre todo, la oportunidad de volver a tratar este tema, conocer más detalles del nuevo decreto, y, sobre todo, agradecemos al grupo proponente que haya incorporado al texto nuestras preocupaciones, para que todos podamos realizar en positivo nuestra labor de oposición planteándole al Gobierno actuaciones de consenso en un tema tan importante como este de comedores. Porque, al final, garantizar el acceso universal, real, efectivo, de todos, en igualdad de oportunidades a la educación es hacerlo en cada pequeña parcela que compone el tiempo, la actividad y el espacio educativos. Y pretender este objetivo no es solo una cuestión de calidad educativa, sino también de equidad, poniendo así, desde la escuela, las bases para una sociedad más justa y más igualitaria.

Muchas gracias, presidente, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García Cuevas. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc dir que no hem presentat cap esmena a la moció perquè des de l'inici ja era la nostra intenció donar suport a la seva totalitat, per tant, ara també ho farem amb les transaccions acordades, doncs, atès que la compartim en contingut i en forma. Aprofitaré, però, per assenyalar alguns aspectes de la moció i del debat que l'envolta, que ens semblen especialment rellevants.

En primer lloc, com ja s'ha dit, i ens hi sumem, volem celebrar que el departament, que el Govern finalment hagi retirat –entenc que així ha estat– aquest document de treball que efectivament pretenia ser, jo crec que molt desencertada-

ment, un primer esborrany del que havia de ser després el decret. I ho celebrem perquè considerem que era un error en contingut i també pel procediment de concertació que s'havia intentat dur a terme a partir d'aquest document.

Mirin, és una paradoxa que el conjunt de la comunitat educativa, representada a través del MUCE, estigués unànimement en contra d'aquest document, i, en canvi, que els grans proveïdors hi estiguessin d'acord i, a més, haguessin estat consultats en primera instància. Consellera, això, aprofito per dir-li que a nosaltres ens sembla una anomalia democràtica enorme i crida l'atenció que en una proposta tan central resulta que la comunitat educativa no se sent preocupada pel debat i, en canvi, els grans proveïdors, els proveïdors oligopolístics, doncs, no només estan d'acord amb el plantejament sinó que, a més, han tingut una posició de privilegi a l'hora de ser consultats.

Nosaltres pensem que això ha de ser exactament al revés, és a dir, tu el que has de plantejar és una proposta que respongui a les necessitats i objectius i plantejaments de la comunitat educativa –si vol, al client, a la demanda–, i, en tot cas –en tot cas–, després i posteriorment, serà l'oferta la que s'haurà d'adaptar, i la que no s'adapti quedarà fora. I a què s'ha d'adaptar? Doncs, òbviament, a criteris d'universalitat, criteris públics, de gestió democràtica i participativa en els centres, de sobirania alimentària, de qualitat nutricional, de proximitat, d'ecologia, etcètera. I el proveïdor que no vulgui o no es pugui adaptar a aquests criteris, simplement ha de quedar a fora, evidentment.

Sabem que aquest no és només un debat educatiu, que és un debat de model econòmic i de model de gestió pel que fa als serveis públics. Efectivament, nosaltres pensem que el que cal és concertar en aquest cas amb la comunitat educativa, i ens sembla que és preocupant que per part del departament s'hagi seguit aquest procediment tan estrany com rebutjable de que, hi insisteixo, els proveïdors fossin els primers en conèixer els plantejaments, abans que la comunitat educativa.

Bé, no abundaré en el tema de les deficiències que plantejava aquesta proposta i que espero que tinguem ocasió de corregir pel que fa a l'atenció a les necessitats educatives especials, i, òbviament, nosaltres pel que apostem –i per això hem volgut donar des de l'inici suport a aquesta moció– és per un servei de menjador concebut com un servei educatiu, com un servei educatiu públic, d'accés universal, que garanteixi la igualtat nutricional per a tota la població escolar.

I acabaré dient que, efectivament –tothom hi ha fet al·lusió, no m'estaré jo de fer-ho–, nosaltres considerem que, precisament gràcies a les decisions que va prendre ahir aquest Parlament, podrem iniciar un procés de destitució del règim del 78 i de constitució d'un nou règim democràtic de la república catalana, i sens dubte, això, nosaltres tenim l'esperança i ens ocuparem en primera línia de que sigui realitat, esperem que això desfermi un debat social, desfermi una gran participació social, una gran intensificació de les lluites socials per part de tots els agents i moviments socials, que ens permeti abordar un procés constituent republicà que realment garanteixi aquest canvi, aquesta destitució del règim del 78 i aquesta constitució d'aquest nou règim democràtic de la república catalana, en el qual, procés constituent, el debat educatiu tindrà un paper centralíssim, fonamental, perquè per nosaltres aquest és un pilar central del que ha de ser la nova república.

I, en aquest sentit, nosaltres apostarem per un sistema educatiu universal, públic, gratuït; no com el que hi ha ara de quatre nivells –escola pública dividida en escola pública de primer nivell i de segon nivell, escola concertada, escola privada–, sinó per un sistema educatiu que realment garanteixi la igualtat per a tothom. És a dir que totes aquelles desigualtats que es generen en origen en la societat passin per una sèrie d'institucions públiques que garanteixin que, a partir d'aquí, la població esdevingui igual i accedeixi de nou al sistema social en condicions d'absoluta igualtat i de cap mena de segregació.

En aquest sistema, òbviament, el sistema educatiu tindrà un paper central per tal de ser una de les maquinàries que eliminen la desigualtat i que eliminen la segregació, perquè l'actual sistema escolar també és règim del 78 i també voldrem destituir-lo, i per tant, serà una oportunitat per anar més enllà, per superar el que és l'esperit i el contingut de la LOMCE i també de la LEC.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

(Pausa.)

Jéssica Albiach Satorres

Ara; sembla que sí... Gràcies, presidenta. Molt breument, només agrair les aportacions dels diferents grups parlamentaris, PSC, Ciutadans i Partit Popular; agrair també el suport que ens ha donat la CUP - Crida Constituent, i agrair el canvi d'actitud de Junts pel Sí, perquè la veritat és que han passat de presentar i de repartir un document, que no era oficial, que era un esborrany, però que existia i que va arribar a mans de la comunitat educativa, que ningú compartia, a entrar en raó i començar a escoltar la comunitat educativa.

Senyor Balasch, vostè ha dit que vostès aposten per la tarifació social pel menjador. També volen la tarifació social per l'escola? Perquè li recorde que el menjador escolar forma part –i així ho hem dit– del temps educatiu i forma part, és una franja horària més, de la jornada escolar. Per tant, nosaltres creiem que ha de ser gratuït i universal, igual que ho ha de ser la resta de la jornada escolar. I, a més, així és en els països europeus de referència en educació pública.

I només demanar-li al Govern que no siga una de tantes mocions que es queden amagades en un calaix, sinó que ara, que sembla que estem arribant a consensos i acords, servisca per a tindre un decret de servei de menjador escolar que, com deia abans, afavoreixi la sobirania alimentària, la sobirania econòmica i que pose les persones al centre de les decisions.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada del punt 3.

La presidenta

Senyor Balasch, per què em demana la paraula? *(Veus de fons.)* Ja no? *(Pausa.)* D'acord.

Votem la moció.

S'ha demanat votació separada del punt número 3.

Per tant, primer votarem el punt número 3 i després la resta de la moció.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat rebutjat per 45 vots a favor, 59 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre el futur decret de menjadors escolars ha quedat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat

302-00182/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la té la paraula la senyora Esperanza García.

(Remor de veus.) I, com sempre, ja saben que els demano que surtin de pressa i en silenci, per poder continuar amb la sessió.

(Pausa llarga.)

Senyora García, quan vulgui.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. La moción que presentamos hoy parte de una interpelación que efectuamos en el último Pleno de julio. Y vamos a anunciar de antemano, por si hay alguna confusión o una utilización incorrecta de esta moción, que nosotros agradecemos, desde el Partido Popular, muy sinceramente, todo el trabajo realizado por los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, tanto de las policías locales –Guardia Urbana de Barcelona, Policía Local de Cambrils, Policía Local de Ripoll–..., Policía Nacional, Guardia Civil y Mossos d'Esquadra, por su entregada tarea a la defensa de las libertades de todos nosotros a consecuencia de los atentados terroristas del mes de agosto.

Dicho esto, y dando de antemano por agradecido ese esfuerzo dedicado sin descanso e incondicional de nuestras fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, de lo que trata esta moción precisamente es de defender la libertad y nuestro estado de derecho; en definitiva, donde desarrollamos nuestra sociedad en democracia, en una democracia sana.

Esta moción no es, por tanto, una moción derivada de ese atentado terrorista. Y quiero que quede muy claro. Esta es una moción que lo que pretende exactamente es que se exprese en esta cámara legislativa, en esta institución, el compromiso del Parlament con la libertad, con la seguridad, con la justicia, con la igualdad, con la legalidad, en definitiva, con los valores esenciales de la democracia; un compromiso que requiere renovarse a diario; sí, renovarse a diario, porque ustedes ayer y antes de ayer quebraron la democracia.

Y, por tanto, esta moción, lo que pretende, es que ustedes defiendan ese valor supremo, ese valor supremo que debemos defender todos aquellos que nos autodenominamos demócratas. Porque, sin seguridad, no hay libertad; porque, sin legalidad, no hay ni igualdad ni justicia; porque, sin ley, no hay democracia, ni derechos, ni seguridad, ni igualdad, ni libertades.

Eso es lo que proponemos hoy aquí. Así que les pedimos que no se parapeten en la tragedia del atentado del mes de agosto y sean ustedes capaces de expresar firme y contundentemente que ustedes apuestan por eso, por seguir viviendo en libertad y en democracia, en una democracia sana.

Entendemos que la CUP no puede compartir esos valores, entre otras cosas porque, bien, ellos creen en un tipo de sociedades tan avanzadas como las que han protagonizado, y con actos vandálicos, durante este mes de agosto, y aquel sueño, no sé si utópico, no sé si infraevolucionado, de vivir en tribus, ¿no?, pero la realidad es que esperamos que el resto de los grupos parlamentarios sean capaces de apoyar esta moción, que no es sobrería, después de lo que ha pasado estos dos últimos días. Las instituciones nos ayudan a conservar la decencia, sí, la decencia; la calidad democrática, y también, en definitiva, son la medida de la evolución de nuestra sociedad. Veamos cuán evolucionados somos, veamos cuán evolucionada tenemos nuestra sociedad, por el tipo de calidad de nuestras instituciones.

Somos nosotros, al final..., las instituciones no pueden defenderse por sí mismas, somos nosotros los que tenemos que defenderlas y somos nosotros los que no podemos pisotear los valores y el significado de nuestras instituciones. Ustedes, ayer, a este Parlament, le quitaron su dignidad, y antes de ayer, también. Esperemos que hoy no lo vuelvan a hacer. El *conseller* Forn, desde que tomó posesión del cargo, ha sido el *conseller* del referéndum; se ha dedicado a decir que los Mossos d'Esquadra garantizarían la celebración de un referéndum y, a pesar de que son los propios Mossos d'Esquadra los que defienden su legalidad y su actuación mesurada con el estado de derecho, el señor Forn ha seguido diciéndolo.

Miren, no son los Mossos d'Esquadra los soldaditos de plomo del *conseller* del referéndum. Espero que hoy muestren que están a la altura de la democracia de la gozamos.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Carlos Sánchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Sánchez Martín

Gràcies, presidenta. Consellera –lamento no ver al *conseller* de Interior en esta intervención–, diputats, diputades..., quisiera empezar mi intervención de hoy con una frase que me mandaron varios compañeros de diferentes cuerpos policiales durante los días sucesivos a los terribles atentados de Barcelona; cito textual: «Hoy la policía corre en sentido contrario al que corres tú. No te olvides de ello mañana.»

Seguramente muchos ciudadanos se olvidarán de esto pronto, incluso habrá algunos que ya se habrán olvidado. Pero los que no podemos olvidarnos de estas palabras y debemos tenerlas siempre muy, muy presentes somos nosotros, los representantes públicos. Nuestros policías tienen como principal función defender nuestros derechos y libertades, y velar por nuestra seguridad, y nosotros, los ciento treinta y cinco diputados de esta cámara, tenemos, entre otras muchas funciones, la de velar por la seguridad de nuestros policías.

Desde Ciudadanos les aseguro que siempre lo hemos tenido y lo tenemos muy, muy presente. Por ello, aparte de mostrar, tanto públicamente como en privado, nuestro más profundo y sincero agradecimiento a cada uno de los miembros de las fuerzas y cuerpos de seguridad, hemos solicitado que la Medalla de Honor del Parlament, aparte de entregársele a los Mossos d'Esquadra, a la Guardia Urbana de Barcelona y a la Policía Local de Cambrils, se les entregue también a la Guardia Civil, a la Policía Nacional y al resto de policías que prestaron servicio aquellos días.

Aunque desde Ciudadanos creemos que no se deberían hacer distinciones por cuerpo policial, hoy, si me permiten, quisiera hacer una mención especial por su profesionalidad, buen hacer y templanza al Cuerpo de los Mossos d'Esquadra, a la Guardia Urbana de Barcelona, y, cómo no, a la Policía Local de Cambrils, cuerpo al que aún pertenezco, y me siento muy orgulloso de ello. (*Aplaudiments.*)

Miren, para garantizar nuestra seguridad es necesario que a nuestros policías no les falte ningún tipo de medio, ya sea material o humano. ¿Cómo puede ser que las policías locales no tengan armas largas? Si no llega a ser porque la patrulla de los Mossos d'Esquadra que repelió el atentado en Cambrils llevaba una arma larga, estaríamos hablando de una tragedia muchísimo mayor.

Miren, en las Islas Baleares, las policías locales hace tiempo que portan armas largas. Y en Valencia hace poco se ha aprobado que puedan llevarlas. ¿A qué estamos esperando aquí? ¿Qué pasa, que tenemos policías de primera y policías de segunda, en Cataluña? ¿Cómo puede ser que a nuestros policías no se les dé la suficiente formación, excepto la que se imparte en la academia, o la que se pagan ellos de sus bolsillos? No digamos, ya, en formación de materia antiterrorista. ¿Cómo puede ser que no haya suficientes policías en nuestras calles y que los que hay tengan que trabajar doce horas seguidas, e incluso doblar turno? ¿Cómo puede ser que

no haya chalecos antibalas en todas las comisarías de Cataluña? ¿Cómo puede ser que la policía portuaria no porte armas de fuego? Estaban prestando servicio a doscientos metros donde sucedió el atentado de Barcelona, y compañeros me han explicado que el agente llegaba corriendo al puerto y les pedía auxilio a ellos. ¿Cómo van a prestar los policías portuarios este servicio y este auxilio ante un ataque terrorista o situaciones similares si no portan arma de fuego? Estamos poniendo en riesgo la vida de los ciudadanos y de los propios policías.

Podría seguir con una larga lista de necesidades de nuestros servidores públicos, pero ocuparía mucho más tiempo del que me queda. Miren, estamos obligados entre todos los partidos políticos y entre todas las administraciones, a dar solución inmediata a todas estas necesidades. Estamos obligados a replantearnos, entre todos, el modelo policial que necesitamos para estos nuevos tiempos que corren. Ellos, nuestros servidores públicos, son los que se han jugado el pellejo, los que se han jugado la vida para protegernos a todos nosotros. Ellos y el resto de servicios de emergencias: médicos, enfermeros, bomberos, protección civil, y un largo etcétera. Por ello, hemos presentado una enmienda a la moción que hoy nos ocupa, ya que en el texto original no se citaba al resto de servicios de emergencia que trabajaron de manera coordinada y ejemplar para minimizar lo máximo posible los brutales atentados causados en Barcelona y en Cambrils.

También este colectivo se merece nuestro más profundo agradecimiento, que al igual que los policías, prestan un servicio vital a toda la ciudadanía y a veces en situaciones de precariedad laboral, con menos medios de los que deberían tener; aun así, hacen una labor encomiable y digna de elogiar. Desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos le exigimos tanto al Gobierno de la Generalitat como al Gobierno de la nación que mantengan una posición leal entre instituciones y no tengamos que lamentar nunca más el ruido mediático que se ha generado por intereses puramente políticos que no tienen cabida en momentos tan críticos como los vividos recientemente.

Gracias, presidenta, *consellera*, diputados y diputadas.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez. A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Tenim la sensació que en aquest Parlament sovint s'interpella directament la CUP; és a dir, a les sessions de control, a la resta dels espais parlamentaris. Jo els recordaria que nosaltres no governem ni re d'això, eh? Ho dic perquè ens sentim constantment interpel·lats. (*Remor de veus.*) Gràcies per donar-nos aquesta transcendència política; l'esquerra independentista ho agraeix, que vostès ens donin tanta transcendència, però els repeteixo que això d'interpel·lar la CUP em sembla que no entra en el joc d'aquest Parlament.

Vostès ens plantegen una moció sobre el reconeixement als cossos de seguretat, una interpellació que ve de juliol. Nosaltres responem amb una esmena que modifica totalment el text de l'articulat, i el que planteja és fer un ple monogràfic sobre els atemptats de Barcelona i Cambrils, perquè entenem que és una de les qüestions que ara mateix preocupa més el país en matèria de seguretat, però resulta que ara vostès canvien el sentit de la moció, o la senyora Esperanza ha dit que tampoc anava sobre els atemptats, i va de defensar els cossos i les forces de seguretat *per se*, així, com a única idea.

Bé, nosaltres hi votarem en contra. Primer, perquè no ens sembla oportú; ens sembla buit de contingut; ens sembla que aquest país té problemes molt complexos en matèria de seguretat per solucionar. Nosaltres els fèiem una proposta sobre la taula, que, no ens n'han dit re, però entenem que ens la deneguen.

En segon lloc, clar, portem dos dies sentint-los, i vostès han repetit la paraula «democràcia» moltíssimes, moltíssimes vegades. De fet, «democràcia i valor suprem de l'Estat de dret i la nació», ha sigut una frase reiterada per diversos grups d'aquesta cambra i especialment pel Partit Popular.

Nosaltres ho vam intentar explicar ahir i ho tornarem a posar avui sobre la taula. Això és un oxímoron. És a dir, que vostès utilitzin la democràcia per oposar-se a un procés referendari, que és la base lògica d'un model democràtic, és totalment contradictori. I, per tant, és un absurd en termes lògics.

I si volen que parlem de cossos de seguretat i de la gestió que ha fet el seu partit polític que governa aquest estat de dret que tant volen protegir, podem parlar-ne. Podem començar pels atemptats i preguntar-nos sobre el misteri de l'imam de Ripoll, que resulta que els Mossos no estaven al cas de que se'l vigilava. Podem continuar per la filtració sobre la CIA a un mitjà, *El Periódico* –no cal amagar-ho, ho sap tot el país–, i resulta una filtració que venia del Centre d'Intelligència on hi ha el comissari Olivera, que també està enmig de l'operació Catalunya.

Podem parlar del que acaben de fer vostès ara i del que han fet durant dos dies, que és utilitzar els cossos de seguretat, no només catalans sinó també els de l'Estat espanyol, com una amenaça. O fer el que ha estat fent el seu Govern –i en molts casos el seu grup parlamentari– sobre el que va passar a Barcelona i a Cambrils, sobre els atemptats, que és, en diria –i disculpin l'expressió– «traficar amb el dolor». Amb el dolor no s'hi juga.

Podem parlar de política migratòria i dels assassinats sistemàtics a la frontera sud que es donen en aquest país. Podem parlar de drets i llibertats. I, per exemple, de la imposició de la llei mordassa, a manifestants, a premsa i a tot allò que es mogui en clau de dissidència.

I si volen podem parlar també del procés independentista i del ridícul que van fer fer vostè ahir a uns agents de la Guàrdia Civil plantats a una impremta de Constantí. Una imatge més pròpia de temps passats que del 2017. O podem parlar de la demostració de força que van fer els agents de la Guàrdia Civil ahir a Berga i a Manresa, armats pel carrer.

Mirin, les amenaces en lògica de retallada de llibertats i d'una política de seguretat irresponsable..., i repeteixo «irresponsable» perquè és una política de seguretat que no proposa i no soluciona, només s'imposa i es visualitza permanentment com un valor *per se*. A nosaltres, davant d'això, ens tindran davant, perquè entenem que és una lògica totalitària, una lògica vertical, una lògica amenaçadora, que s'està imposant a una proposta política popular, que és la de votar en aquest país. És una lògica totalitarista.

I ens agradaria acabar amb la Hannah Arendt que per nosaltres és un referent filosòfic fonamental quan parlem de totalitarisme. La Hannah Arendt deia –i acabo, presidenta– que mentre la dominació totalitària no hagi conquerit la Terra i convertit el seu ferri anell del terror en la doble funció com a essència del govern i com a principi, no d'acció, sinó de moviment, no pot ser completament realitzat.

Per tant, nosaltres aixecarem la veu una vegada i una altra. I ens posarem davant dels seus tancs, siguin físics o d'argumentari, perquè entenem que és el millor antídote al totalitarisme.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí. A continuació té la paraula el senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bé, permetin-me començar dient que és una llàstima que no siguem capaços en aquesta cambra d'aconseguir unanimitat en un tema com aquest. És una autèntica llàstima.

Deia la senyora Esperanza García que aquesta moció no ve derivada dels atemptats. Doncs, és una llàstima, perquè jo l'anava a felicitar, els anava a felicitar. Crec que el to inicial de la interpellació no era l'adequat; crec que han tornat... –ho ha destacat també el company Carlos Sánchez–, han recuperat d'alguna forma el to institucional i de lleialtat necessària en un tema com és la seguretat. Jo crec que hem de mantenir-nos en aquest camí.

És necessari aquest agraïment i aquesta crida que fan. Cal aquest agraïment sincer i profund per la reacció de tots, la que van tenir tots i cadascun dels serveis d'emergència. Fins i tot els Bombers de Barcelona recordo que volien, en aquell moment, sortir a ajudar en tot el que podien.

Per la seva qualitat personal, en especial, si m'ho permeten, perquè aquesta moció va de seguretat, a les forces i cossos de seguretat, en concret a Mossos d'Esquadra, la Policia Local de Cambrils i la Guàrdia Urbana de Barcelona. Especialment als de Cambrils, els vull enviar una abraçada enorme, pel seu esforç i per la seva professionalitat, que segurament va evitar un atemptat de proporcions molt més grans.

Cal també extreure conclusions al respecte. Jo crec que hem de millorar; jo crec que cal aprendre'n per poder evitar que això torni a passar. Cal fer passos per aprendre, tots plegats, de la desgràcia. Per això nosaltres vam proposar en un moment inicial fer reunions, fer una reunió parlamentària per parlar de les qüestions dels atemptats en el camí de la prudència i de la discreció. No per manca de transparència, en absolut –en aquest tema volem felicitar..., apreciem la transparència que han tingut els Mossos i volem felicitar el seu esforç–, sinó perquè hi ha qüestions, hi ha dubtes, hi ha punts foscos, hi ha estratègies operatives policials que no es poden parlar en públic, que no s'han de parlar en públic, perquè donem pistes als dolents, però cal parlar-les perquè cal extreure conclusions del que va passar. Cal que parlem molt seriosament del que va passar.

I per això la reunió parlamentària que sigui, la reunió parlamentària que calgui, però, hi insisteixo, amb la prudència i amb la discreció necessàries. El que hem de fer és analitzar i estudiar i mirar clarament les errades que es van produir, les errades que s'han pogut cometre.

I, per acabar, simplement, de parlar sobre la moció, jo crec que cal també parlar específicament de la coordinació amb les policies locals. Se n'ha parlat molt, es parla molt en aquest Parlament de la coordinació dels Mossos d'Esquadra amb forces i cossos de seguretat de l'Estat, però cal també aquesta coordinació, aquestes demandes que fan els Mossos que nosaltres recolzem totalment, cal també cap a les policies locals de Catalunya. No és de rebut, si m'ho permeten –i només faré tres mencions–, que no participessin les policies locals a l'operació Gàbia; no és de rebut que no disposin d'emissores compartides amb els Mossos d'Esquadra per a situacions especials; no és de rebut que no tinguin accés a la informació de Mossos d'Esquadra, i, dic, nosaltres recolzem que els Mossos la tinguin, total accés i l'accés més directe possible, i ens hauríem de plantejar també l'accés de les policies locals a mitjans extraordinaris.

I, ja per acabar, també vull dir: als atemptats de l'11 de setembre, els Estats Units, el Govern dels Estats Units va promocionar, va efectuar una investigació independent amb persones de reconegut prestigi. Potser també ens hauríem de plantejar alguna cosa semblant.

Nosaltres votarem a favor de la moció, com no pot ser d'una altra manera.

I moltíssimes gràcies a tots i a totes.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castillo. A continuació té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta moció que s'ha presentat crec que ens dona l'oportunitat per primer cop en aquest Ple, a banda de la declaració que va aprovar el Parlament de Catalunya, de fer un primer comentari polític al voltant dels atemptats de les Rambles i de Cambrils, i nosaltres aprofitarem la nostra intervenció per fer-ho.

Sens dubte aquests atemptats han significat un cop molt dur per a la societat catalana, i tindrem temps per fer en el Parlament la reflexió pertinent; el conseller compareixerà en seu parlamentària i ens podrem dedicar en temps i forma a fer l'anàlisi pertinent que aquest fet comporta. Però nosaltres, d'alguna forma, volem anunciar en aquesta intervenció com ens comportarem, perquè ja ho sabem, i ho volem explicar ja, què volem d'aquest debat.

En primer lloc, el primer que volem és que ara el que tocava, el que toca encara, fins i tot, és la condemna de l'atemptat, és la solidaritat amb les víctimes, que és el que ha presidit els primers moments després de la tragèdia; el suport als cossos i forces de seguretat, a tots els cossos i forces de seguretat que van intervenir en l'operatiu, i de forma especial la confiança en la Policia - Mossos d'Esquadra i en les guàrdies urbanes; guàrdies urbanes: evidentment, la de Barcelona, també la de Cambrils. També, evidentment, el suport als serveis d'emergència i als voluntaris, que van estar... I l'orgull –l'orgull–, com a país i com a societat, perquè altres ciutats d'Europa i del món s'han vist immerses en situacions semblants a les de Barcelona i Cambrils, l'orgull de la resposta de la societat catalana. El civisme, la inclusivitat i l'orgull de que som i seguirem sent plurals, i veure la pluralitat de la nostra societat com un bé comú, no com un problema. Estic orgullós de que la societat catalana, davant d'aquesta tragèdia, no hagi respost amb odi, sinó que hagi respost amb solidaritat, amb «carinyo». I, evidentment, ara ens toca al Parlament fer l'anàlisi rigorosa que comporta, que comporten aquests fets.

Perquè..., què va passar? Per què va passar? Ens hem de fer aquestes preguntes i els hem de donar resposta. Algunes coses que analitzarem són les causes profundes del terrorisme. No oblidem mai aquesta anàlisi, hem de parlar de política internacional. Després dels atemptats de l'11-S a Nova York, els Estats Units va començar guerres que ens han portat molt de dolor. Va ser una resposta del seu moment; nosaltres hem de trobar com a societat la nostra resposta. També en polítiques internacionals cal una reflexió profunda. També anàlisis socials: com es produeix en els nostres barris i en les nostres escoles la radicalització? D'on ve, això? Per què passa a gent que coneixíem, perquè eren veïns i veïnes amb els quals convivíem en els nostres barris? Parlem d'això. Evidentment, hem de parlar de l'operatiu, un operatiu de seguretat, perquè estàvem a Catalunya en alerta 4, i, per tant, va passar enmig d'aquest operatiu. I també els protocols policials: hi ha la coordinació policial adequada? Polícies locals, Mossos d'Esquadra, Guàrdia Civil, Policia Nacional, polícies internacionals... Ens hem de fer aquí diverses preguntes.

Per tant, sí, la informació avui dia és un valor estratègic per organitzar la lluita contra el terrorisme. Aquestes preguntes necessiten respostes, i en seu parlamentària, ho repeteixo, les haurem de trobar.

Però acabo. El que mai –el que mai– trobaran del nostre grup parlamentari, els hi puc assegurar, és fer servir el dolor de les víctimes per fer política. Mai traspasarem aquesta trista línia vermella, mai trobaran en el nostre grup parlamentari demagogia davant d'aquests fets. Les polítiques de seguretat pública són molt importants, i en aquest tema no s'hi val amb un partidisme cec. Evidentment, creiem que això, aquest enfocament, és el que demana la majoria de la societat catalana, i m'agradaria que el conjunt de forces polítiques d'aquesta cambra ho tinguessin molt en compte.

Votarem a favor de la moció presentada per Grup Parlamentari Popular.

La presidenta

Gràcies, senyor Nuet. A continuació té la paraula la senyora Montserrat Fornells, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, bon dia a tothom. Primer de tot, voldria excusar l'assistència del conseller Forn en el debat d'aquesta moció, perquè en aquests moments assisteix a l'acte de lliurament de les medalles d'or al mèrit cívic de la ciutat de Barcelona als serveis d'emergències i cossos de seguretat; un acte de reconeixement a la tasca que fan, i absència justificada.

Ens trobem un cop més amb una moció per agrair la tasca que duen a terme els Mossos d'Esquadra; des del nostre grup ho hem manifestat en diverses ocasions i ho continuarem fent. En els tràgics atemptats terroristes del passat 17 d'agost a Barcelona i Cambrils i en els dies successius, va quedar demostrada la gran tasca que van dur a terme els Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Urbana de Barcelona, Policia Local de Cambrils, de Ripoll, i també, a més a més, dels serveis d'emergències, dels serveis sanitaris, dels forenses, i també tot el suport de la ciutadania, taxistes i tots els que van participar en les mostres de solidaritat que van succeir després dels tràgics atemptats. Des d'aquí l'agraïment a tots ells, i també el suport a les famílies de les víctimes, i també..., a les famílies i als ferits.

Aquesta gran tasca dels Mossos ha estat reconeguda a nivell internacional, però determinats mitjans de comunicació i alguns partits polítics volen desprestigiar-los. Senyors del PP, està molt bé que facin mocions, propostes de resolució, declaracions a favor dels nostres cossos de seguretat, però que aquestes no siguin de cara a la galeria; prou de cinisme polític. Com poden posar en dubte la tasca dels Mossos d'Esquadra i voler-los desprestigiar amb el que van fer abans i després del 17 d'agost? Què n'opinen, de les declaracions del seu company diputat al Congrés, el senyor Suárez Lamata, quan va dir que els Mossos d'Esquadra no van fer res per a impedir els atemptats del 17 d'agost? Han estat vuit anys –bé, vostès els últims sis anys, des que governen a l'Estat– per a fer la Junta de Seguretat, i evitant que els Mossos d'Esquadra poguessin participar a la taula d'amenaça terrorista i al CITCO. Han pagat o pagaran el deute de 688 milions d'euros pel desplegament dels Mossos d'Esquadra des del 2009? Han permès l'entrada dels Mossos d'Esquadra a l'Europol? Per què s'han oposat a la convocatòria de cinc-centes noves places de mossos d'esquadra, quan saben que fan falta?

Senyors del PP, si de veritat volen mostrar l'agraïment i demostrar que volen millorar el reconeixement dels Mossos d'Esquadra, haurien d'haver permès i haurien de permetre que no hi haguessin tots aquests greuges i mancances que acabo de citar, i també les que ha citat la companya Mireia Vehí.

Des del Junts pel Sí sempre ho hem fet, ho fem i ho farem, demostrar l'agraïment i reconeixement de la tasca que duen a terme, i també treballarem i treballarem per millorar les seves condicions i dotar de noves places per a garantir millor la seguretat del nostre país. Des de Junts pel Sí sempre hem defensat i defensarem els valors democràtics i la justícia social; la democràcia i la llibertat existeixen abans que les lleis. Aquest Parlament ha tingut i continua tenint la dignitat que es mereix la institució, i nosaltres som aquí per poder parlar i debatre de tot el que preocupa a la ciutadania d'aquest país. Ho estem fent i ho continuarem fent.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Fornells. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Bien, yo lamento que algunos representantes que han intervenido no hayan analizado nada más que esas ocho líneas de compromiso con la democracia, la libertad, la seguridad y la legalidad de nuestra moción. Esta moción tiene un origen en una interpelación, una interpelación donde hablábamos de que los Mossos d'Esquadra, como el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, son policía democrática, que no está bajo el orden –bajo el orden– de ningún criterio partidista, bajo la manipulación de ninguna dirección política. Y ese es el origen de esta moción.

Y estoy de acuerdo con ustedes: del operativo de prevención, de actuación durante los días de los ataques terroristas y posteriores al mismo tenemos que hablar, claro que tenemos que hablar. Pero eso es algo más profundo que una simple moción de ocho líneas. Claro que hablaremos de ello, pero no mezclemos –no mezclemos– todas esas cuestiones con una moción que tiene otro objetivo, que es destacar y proteger a los Mossos d'Esquadra de cualquier manipulación política, partidista y en especial de este Govern. Este Govern que además ha hecho lo que he dicho nada más empezar: parapetarse detrás de los uniformes de los agentes; eso es lo que ha hecho el grupo que le da sustento a este Gobierno de Junts pel Sí, mientras gobiernan con un grupo que llama «pistoleros» a los mismos agentes. *(Alguns aplaudiments.)*

Miren, la policía democrática, en los estados de derecho, defiende la legalidad, la seguridad, la libertad y la justicia, y cualquier auxilio judicial..., es, como han dicho los portavoces de su sindicato, prácticamente una frase que va a misa. Por tanto, comprométanse ustedes a quitar las manos políticas y sus objetivos partidistas de los cuerpos y de los agentes que forman parte del Cuerpo de los Mossos d'Esquadra.

La presidenta

Gràcies, senyora García.
Estem cridant a votació.
Senyor Sánchez, per què em demana la paraula?

Carlos Sánchez Martín

Sí, per aclariments.

La presidenta

Per al·lusions.

Carlos Sánchez Martín

No, no han sido alusiones. És per un aclariment sobre la intervenció.

La presidenta

Ah!

Carlos Sánchez Martín

He empezado mi intervención lamentando que no estuviera el *conseller*, desconociendo que estaba en un acto, así que rectifico mis palabras.
Gracias.

La presidenta

Ah, d'acord.
(Pausa llarga.)
Votem la moció.
Comença la votació.

La Moció sobre els reptes de la política de seguretat ha estat aprovada per 120 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans

302-00183/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la té la paraula el senyor David Mejía.

(Remor de veus. Pausa.) Si us plau... Si us plau, surtin de pressa i en silenci, que hem de continuar. *(Pausa.)*

Senyor Mejía, quan vulgui.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, una vegada més, una vegada més tornem a portar al Ple una moció per parlar sobre mitjans de comunicació públics, i no ens cansarem de fer-ho, fins que aquests no compleixin els requisits i els objectius que hauria de tenir qualsevol mitjà de comunicació públic. Vist el que hem vist fins ara, potser el Govern no té clar quins són aquests requisits i aquests objectius que haurien de tenir, i nosaltres, ho repeteixo, tornarem a repetir avui i les vegades que faci falta els que creiem que han de tenir els mitjans de comunicació públics, aquests requisits.

Quins objectius són? En primer lloc, d'interès general, de pluralitat, de neutralitat, d'imparcialitat, d'objectivitat. Tots aquests objectius i requisits són els que han de tenir els mitjans públics de comunicació.

A la interpellació que vàrem fer fa un mes, abans de l'estiu, vam posar una sèrie d'exemples amb els quals demostràvem que aquests requisits no existien actualment ni a la televisió ni a la ràdio públiques catalanes. I nosaltres els vam demanar i els vam preguntar si després de l'estiu, si amb aquesta nova temporada, doncs, les coses canviarien una miqueta. Però, lamentablement –lamentablement–, i tot que ja no ens sorprèn, això no ha estat així. No ha estat així, i la veritat és que els hem de dir que ja estem farts de la manipulació i de la seva manipulació en els mitjans públics de comunicació. Ja estem farts de que sempre estiguem igual i de que utilitzin els mitjans de comunicació com un instrument de fer propaganda política i de fer propaganda ideològica. I no deixarem d'aixecar la veu fins que això no canviï. I farem i presentarem les mocions necessàries per aconseguir-ho.

Perquè, mirin, vostès sabien que existia el mexicà? Jo ho vaig descobrir gràcies a TV3 aquest agost; tot per no parlar d'«espanyol». Ara resultarà que tindrem el mexicà, tindrem el colombià, tindrem..., en fi... *(Algú diu: «El valencià.»)* El vale..., sí, exacte, molt bé.

També no deixa de ser curiós –no deixa de ser curiós– que en les emissions en directe –tot això en el mes d'agost–, en les emissions en directe en què es donava una roda de premsa d'una qüestió tan important, en un moment tan important, del conseller d'Interior i del major Trapero es tallessin la comunicació i l'emissió en el moment en el que se'ls feien preguntes incòmodes a aquest conseller i al major Trapero. És curiós, sobretot, quan veiem que vostès emeten i TV3 emet en directe, doncs, actes d'entitats separatistes i que no hi ha cap tall en aquest sentit.

O fer propaganda, per exemple, i posar anuncis de la Generalitat a favor d'un referèndum il·legal, d'un no referèndum, i a favor d'una campanya o d'una no campanya il·legal que no es farà.

Per cert, senyors de TV3, aprofito que estic aquí, al faristol, i després de veure el *Telenotícies* d'ahir a la nit, per recordar-los que els grups minoritaris no independentistes de l'oposició tenen més vots que els grups majoritaris *(aplaudiments)* que donen suport al Govern.

I, com això, els podríem posar molts més exemples. Per tant, rigor, diputats i diputades. Falta molt rigor en la televisió i en la ràdio públiques, i sobra molt intervencionisme ideològic a la direcció. Si no, preguntin-ho als treballadors; no fa falta

que ho preguntin a Ciutadans ni als grups de l'oposició: preguntin-ho als treballadors i ja veuran el que els dirien.

També demanem més transparència, per exemple en la feina que fa la defensora de l'audiència, en el seu treball diari i en la seva elecció. El seu informe, l'informe que ha realitzat, creiem que és massa genèric i creiem que hauríem de conèixer les respostes que se'ls dona, de la mateixa manera que posem en dubte la seva necessitat, tenint altres organismes que poden fer la mateixa funció. O les subvencions atorgades pel Departament de la Presidència.

Hi insisteixo, no ens cansarem de denunciar la instrumentalització d'uns mitjans que paguem absolutament tots els catalans. Vostès, senyors del Govern, han convertit TV3 i Catalunya Ràdio en un *Aló independència* a l'estil boliviarià. I nosaltres no ho permetrem i seguirem alçant la veu les vegades que faci falta.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mejía. Per a defensar les esmenes presentades té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Catalunya Sí que es Pot és partidària d'una televisió i d'una ràdio públiques que siguin referencials des del punt de vista d'imparcialitat i de rigor informatius, però també que segueixin jugant el seu paper cabdal pel que fa a la normalització lingüística, pel que fa a ser una plataforma de difusió cultural, pel que fa a ser generadors de produccions pròpies de qualitat..., en un mot: ho volem tot, volem tot aquest món del que és la corporació.

Volem uns mitjans que, pel seu nivell professional, per la seva autoexigència, s'emmirallin en el panorama audiovisual europeu i internacional, i, sobretot, uns mitjans en què la seva ciutadania pugui confiar. Volem uns mitjans que compleixin tot allò que la mateixa normativa d'aquests mitjans públics diu: uns mitjans que compleixin amb el seu mandat marc, més que caducat, però encara vigent; que compleixin amb el seu propi llibre d'estil; que compleixin, per exemple, aquelles frases que diuen, en el mandat marc o en el llibre d'estil, que «la producció i difusió dels continguts és independent del poder polític i econòmic», o quan es diu que «la informació ha de ser de qualitat, elaborada de manera honesta i acurada, i que distingeixi clarament entre fets i opinions», o quan es diu que s'ha d'actuar amb imparcialitat, neutralitat, respecte pel pluralisme i que mai es pren partit. Volem uns mitjans que respectin això que ja és el seu marc normatiu i el seu propi llibre d'estil.

Perquè els nostres mitjans continuïn sent de prestigi, continuïn sent d'absoluta credibilitat per a la nostra ciutadania, cal que s'aturi qualsevol intent de *més* partidització dels nostres mitjans. I això no hi haurà manera de que ho aturem, de que ho revertim, si no revertim d'una punyetera vegada aquella reforma o contrareforma de la llei que es va fer el 2012.

Aprofito, per tant, el *momento* per reclamar que l'acord de la ponència de la llei a la qual vam arribar al juliol, el complim. I, per tant, que al més aviat possible portem al Ple el que hem acordat com a ponència per, consensuadament, anar a revertir els efectes d'aquella contrareforma del 2012. Si us plau, complim-ho. Ho estic dient avui tot molt constructiu, eh?, com veuen. Per tant, si us plau, complim-ho. A la propera ja no ho diré així.

En aquests moments que el país necessita més que mai –més que mai– uns mitjans que compleixin amb tot això que he detallat abans –que siguin independents del poder polític, que distingeixin entre fets i opinions, que no prenguin partit, que siguin escrupolosos en el pluralisme i en la informació–, en un moment com l'actual, no ens podem permetre –no ens podem permetre– que no estiguem fent els deures

des del Parlament i no ens podem permetre que la ciutadania no confiï en els mitjans de comunicació.

Si us plau, que pugui mantenir aquest to en el proper Ple respecte d'aquest tema. Crec que tots els grups parlamentaris avui tenim una ocasió, amb la moció de Ciutadans, de demostrar-ho. Nosaltres ho farem, aprovarem tota aquesta moció; hi hem entrat a fer esmenes, crec que ha millorat amb les esmenes incorporades de la CUP i de Catalunya Sí que es Pot, i, per tant, aprovarem aquesta moció. I tots els grups parlamentaris tenim uns deures que hem de complir, que és que al proper Ple es porti la llei que ha sorgit de la ponència conjunta.

Si no fem això, lamentablement, iniciarem també un període negre, molt negre, per als mitjans públics de Catalunya. Espero que els períodes negres els deixem només per al Parlament de Catalunya i no ho fem anar a la resta d'institucions públiques del país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta –i avui no només és un formalisme. Gràcies també –i jo ho volia començar així–, com a mínim, a tots els treballadors de la casa i els uixers, que han fet unes jornades maratonianes, i crec que els hem d'agrair l'esforç que han fet; l'hem fet tots, eh?, evidentment, però als treballadors com a mínim jo també els volia fer aquest agraïment (*aplaudiments*) per tota la seva tasca, que ens ajuda, sens dubte, molt a tots els diputats.

Dit això i entrant –ara sí– en la qüestió estricta que es planteja en aquesta moció, el diputat Mejía ho ha dit, cap novetat. De fet, ell presentava la interpellació en el seu dia com els *greatest hits*. Efectivament, és el que veiem cada dia; o sigui, repeteixen i repeteixen un mantra per intentar crear un marc que no s'ajusta –que no s'ajusta– al que veiem. I, efectivament, vostès ho han dit: «Enèsima moció –enèsima moció.» D'acord. I no tenim, nosaltres, cap problema en insistir, com sempre, en el que creiem que és bo per als mitjans de comunicació públics i privats, perquè de fet a partir d'aquí, d'una esmena, també se'n parla.

Nosaltres, efectivament, hem presentat esmenes. No ha volgut negociar amb nosaltres les esmenes, el Grup de Ciutadans; no passa res. Crec, tanmateix, ho ha dit la diputada Ribas, que amb les transaccions, també amb la CUP i Catalunya Sí que es Pot en algun..., i, efectivament, que la de la CUP era similar, no és exacta a la que presentàvem nosaltres, però era similar, crec que ho milloren. Per tant, és igual, ho deixarem de banda, que no ens hagin acceptat ni negociat les nostres esmenes, no passa res. Nosaltres sí que volem arribar a acords amb tothom, sempre, sobre qualsevol qüestió, perquè creiem que enforteix la democràcia.

En qualsevol cas, nosaltres defensem i volem uns mitjans de comunicació efectivament plurals, i els tenim. Nosaltres volem uns mitjans de comunicació transparents, ho volem, i els tenim. I ho podem millorar? Doncs, millorem-ho. Nosaltres volem que els mitjans de comunicació siguin la representació de l'expressió ciutadana i del que passa, que és el que han de ser els mitjans de comunicació. Per tant, nosaltres votarem parcialment a favor d'alguns dels punts de la seva moció, justament en la que van a defensar la independència, en què van a defensar la feina professional dels periodistes i en la que van a defensar la transparència també dels mitjans de comunicació.

Ara bé, nosaltres el que no farem és alimentar el seu relat; i això també ho hem de dir de la mateixa manera. Jo volia centrar-me en la moció, però ja que vostè ha tornat a insistir en els *greatest hits*, doncs, faré una cosa que no volia fer però que em veig obligat a fer. Vostès volen intentar generar un marc que no és, en cap dels casos,

el real: ni hi ha dirigisme, ni hi ha intervenció política, ni –que és un dels punts de la seva moció– la defensora de l'audiència no pot rebre queixes sobre el contingut que s'emet. Això ja és així. No hi ha cap norma que ho impedeixi, cap ni una. I vostès hi poden insistir, poden intentar que vulguin fer uns informes, que presentin vostès mateixos 1.500 queixes anònimes, i que les publiquin, i llavors diguin que això és un guirigall i que això és fatal. Ho poden intentar. Però és que la realitat és tossuda. I per molt que vulguin crear un mantra de propaganda –vostè, que en parlava–, nosaltres no hi entrarem.

I vostè ens diu: «Presentarem mil mocions, si fan falta.» I a fe de Déu que és així –i a fe de Déu que és així. I nosaltres celebrem que vostès vulguin fer-ho, perquè ens agrada que vostès vulguin parlar d'això. És veritat, però..., i a mi no em consola gens que Televisió Espanyola faci les coses fatal, perquè, per molt malament que les fessin –per molt malament que les fessin–, jo seguiria defensant que aquí les coses s'han de fer el màxim de bé possible. Però és veritat que hem vist com han acomiadat el director de les notícies, de *La 2 notícies* perquè no ha seguit els dictats que li oferien; com han contractat un periodista que s'ha dedicat a insultar grups parlamentaris i opinions polítiques; com el Consell d'Informatius ha fet un escrit de quatre-cents pàgines denunciant cent trenta vulneracions del codi deontològic; com s'ha transmès, explicat, la informació de la declaració del president Rajoy pel cas Gürtel a partir d'un argumentari del Partit Popular –a partir d'un argumentari del Partit Popular–; vulneracions greus del codi deontològic, de la transparència, de la pluralitat.

I llavors jo he volgut mirar..., perquè com diuen «no ens cansarem de presentar mil mocions per defensar això», jo ho he mirat. Què s'ha presentat al Congrés dels Diputats? I vostès han presentat tres proposicions no de llei, efectivament. La primera és «relativa a la defensa de los derechos de explotación y propiedad intelectual por parte de la Corporación de Radiotelevisión Española». D'acord. La segona és «Proposición del Grupo de Ciudadanos sobre la mejora de la colaboración y aprovechamiento de recursos entre Radiotelevisión Española y la Filmoteca Española», el punt principal de la qual és que aparegui el logo de la filmoteca en els productes audiovisuals que ells emetin. I la tercera és «del Grupo Parlamentario de Ciudadanos relativa a los contenidos culturales en los informativos», eh?; el punt principal diu: «Debe haber más espacios, más amplios, dedicados a la divulgación cultural, entendiendo la misma como los saberes literarios, musicales, artes plásticas», etcétera.

Bé, vostès volen presentar mil mocions, però davant d'una vulneració *greu* de la pluralitat dels mitjans públics, vostès presenten que aparegui el logo de la filmoteca i que es parli de «las artes plásticas». Ho trobo fantàstic. Però aquesta és la feina que fan vostès al Congrés.

Per tant, vostès aquí volen venir a fer propaganda, volen crear un marc fals, i nosaltres per això no hi entrarem, en aquest joc, i ens mantindrem fermes sempre a defensar la pluralitat i la transparència de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Gómez del Moral. A continuació té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, per part nostra, pensem que aquesta moció, doncs, diu algunes coses que objectivament poden comptar amb el nostre suport, però en deixa de dir algunes altres, i per això és una moció que creiem injusta en el seu enfocament i per això no pot comptar al cent per cent amb el nostre suport.

Jo dic «injusta» i dic «desenfocada» pel mateix motiu que he dit en anteriors mocions del Grup Socialista o del Grup Popular: vetllar per la qualitat d'informació, per la pluralitat, per les bones condicions de treball dels professionals de la informació ens ha de preocupar igual en el sector públic català que en el sector públic d'abast espanyol, i que en el sector privat català o espanyol; per tant, tant a TV3, com a Radiotelevisión Española, com s'apuntava en la intervenció del diputat Gómez del Moral, que em precedia.

Efectivament, una notícia com el cessament de l'editor de *La 2 noticias*, que és l'únic informatiu –i segurament alguna cosa hi té a veure– que va emetre les gravacions de Fernández Díaz, l'únic informatiu d'abast del sistema públic espanyol que va emetre aquests enregistraments...; ha estat cessat. I l'acció del seu grup ha estat entrar una pregunta parlamentària a les Cortes. Per molt menys, aquí haurien fet un bon pollastre. I segurament estaria justificat. Nosaltres, la manera com es va nomenar el director de TV3 la vam trobar potinera. I, en aquest cas, doncs, vam fer pinya per denunciar-ho. Però vostès tenen una doble vara de mesurar: i els preocupa molt la qualitat de la informació en els nostres mitjans públics –i ben fet que fan–, però en d'altres fan molt la vista grossa.

Les nostres esmenes anaven en aquesta direcció. En el primer punt, per exemple, nosaltres sempre hem defensat que la tasca del Consell de l'Audiovisual es pugui dirigir a tots els mitjans audiovisuals que emeten a la societat i informen la societat catalana.

I, a més de considerar-la injusta, també la considerem poc oportuna, perquè els fets que han sacsejat el periodisme en les últimes setmanes precisament no tenen en l'ull de l'huracà els mitjans públics catalans. Per tant, els problemes del dret a la informació i de la qualitat de la informació..., en les últimes setmanes s'han assenyalat les llacunes que hi ha en alguns mitjans de propietat privada. I això ens hauria de preocupar tant com ens preocupa en els nostres mitjans públics. Hi ha hagut l'episodi pel qual un dels diaris més llegits del país ha reproduït un document alterat sense dir que era alterat, no?, fins que a l'endemà alguna gent va començar a assenyalar les incongruències; llavors es va haver d'anunciar que aquella reproducció que feia *El Periódico* –ho podem dir clarament–, doncs, resulta que havia estat alterada. I això per nosaltres és un greu atac a la qualitat periodística, al dret a la informació.

Una de les esmenes –aquesta sí que s'ha acceptat–, per exemple, planteja que mecanismes per prevenir aquestes vulneracions són els estatuts de redacció o els comitès de redacció, que en el cas d'aquest diari existeixen, però no va ser suficient; per alguns motius –no hi entraré ara– no va ser suficient, doncs, per evitar una mala pràctica d'aquestes proporcions.

Igual que és preocupant, doncs, el que un director d'un diari –que és bastant bocamoll, això és veritat, però que també està molt ben connectat amb el poder– deia fa uns dies a una ràdio, no?: que hi ha persones significatives del Govern de l'Estat espanyol, començant per la vicepresidenta Sáenz de Santamaría, que estan tenint una estratègia d'incidència en els mitjans, doncs, per fer política a través dels mitjans. I tampoc he sentit el seu partit protestar gaire per aquesta incidència, politització, dirigisme, tal com afirma la moció.

De la mateixa manera que l'excel·lent tasca periodística, com ahir es posava en valor, de gent com Pedro Águeda, Patricia López, Carlos Enrique Bayo o Ernesto Ekaizer ha preocupat poc o gens el seu partit, com ho va demostrar, doncs, la intervenció del seu portaveu en la Comissió de l'Operació Catalunya.

Per tant, el que preocupa, des del nostre punt de vista, no és el dret a la informació o les condicions de feina que permeten fer periodisme independent i de qualitat, sinó que és una altra cosa.

Sabem que venen unes setmanes i uns mesos tensos i que els periodistes i els mitjans de comunicació estaran a l'ull de l'huracà. Nosaltres esperem que a través dels mitjans es puguin tenir debats plurals i de qualitat, i conduïts per bons profes-

sionals. I mai hem de deixar d'estar vigilants de tots els mitjans públics i privats, però tenim la sensació que els mitjans públics catalans estan més a prop d'aquesta pluralitat que no pas els mitjans públics d'abast espanyol o els mitjans privats.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Botran. A continuació té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, avui debatem la cinquena moció sobre mitjans de comunicació públics catalans. I es confirma que, efectivament, tots coincidim que els coses es poden fer millor. Hi ha una caiguda d'audiències que és històrica; hi han denúncies per la falta de pluralitat, que són constants; hi han queixes; hi han disfuncions; hi han problemes de governança; hi ha manca de recursos. I jo crec que el Parlament, l'oposició..., de fet, tots els grups en aquest Parlament estem fent la nostra feina.

És per tot això que nosaltres votarem a favor del conjunt de la moció. I també ens sumem a la petició que ha fet la diputada Ribas de demanar que rematem la feina que ja tenim pràcticament acabada. Ens havíem compromès que aquest mes la presentaríem aquí; no sé si arribarem a temps, amb tot el que està passant aquests dies, però espero que això sigui així.

I també ens agradava alguna de les esmenes que havia presentat la CUP, el company Albert Botran, que finalment no han estat acceptades, però això no ens impedeix de votar a favor del conjunt de la moció.

Jo crec que nosaltres estem fent la nostra feina, però també el Govern ha de fer la seva. Tenim el contracte programa encara, per dir-ho d'alguna manera, penjat; tenim els mitjans econòmics, encara, que no sabem on estan, i tenim una manca de visió estratègica i de futur.

En definitiva, el Parlament ha d'acabar la seva feina –hi estem absolutament d'acord–, i si tot va bé l'acabarà aviat, però de vegades pensem que el Govern encara ha de començar a fer la feina. Els demanem que s'hi posin ja. I, si s'hi posen, per part del Grup Socialista mà estesa a tota aquesta feina.

Però si el Govern vol seguir com fins ara, mirant per una altra banda, doncs, no comptin amb mi. Si aquest Govern vol una televisió que no faci informació, sinó que faci propaganda, mancada de recursos i depenent absolutament del Govern, doncs, no comptin amb mi. Si el Govern vol uns professionals al servei, al seu servei, i no al servei dels ciutadans, si volen que TV3 sigui una televisió només per als independentistes, doncs, no comptin amb mi. Si es tracta, en definitiva, que en aquest Parlament continuem presentant mocions i votant mocions que fa aquest Parlament sense les garanties mínimes de que aquestes mocions serveixin per a alguna cosa, doncs, no comptin amb mi.

En definitiva, senyores i senyors diputats, votar sense garanties? Doncs, no comptin amb mi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pérez. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Bé, la veritat és que llegint la moció quasi sembla, gairebé, que és del Partit Popular; entre altres coses, perquè portem molts anys defensant això, no?: doncs, el pluralisme, la llibertat informativa, les no pressions, la transparència en la gestió dels mitjans de comunicació públics. I com que és pràcticament el

que portem defensant fins i tot abans de l'entrada de Ciutadans en aquest Parlament, doncs, nosaltres hi donarem recolzament total. Per això no hem presentat cap ni una esmena a tot el text que s'ha presentat. Hem de dir que a vegades les mocions inicialment tenen una forma, un contingut i una finalitat que queden alterades per les esmenes d'altres grups parlamentaris. Però en aquest cas jo crec i nosaltres creiem que ha quedat enriquida, fins i tot, no?

Per tant, donat per fet que donarem suport a aquesta moció, hauríem de destacar coses que creiem que són importants. Al cap i a la fi, aquesta moció no diu absolutament res que no sigui, de fet, ja obligatori per als mitjans de comunicació públics; és a dir: complir amb els criteris de pluralisme, de llibertat informativa, d'honestedat informativa i veracitat informativa, de no manipulació, de no politització i de transparència. Això ja són obligacions que han de complir i que s'han de complir també als mitjans de comunicació públics.

Sobta bastant que el representant de Junts pel Sí, doncs, vaja, pràcticament ens faci aquí una defensa de que això és el que fan i que no se'ls pot, al Govern, atribuir manipulacions dels mitjans de comunicació públics. Però, clar, això cau; cau en veure com han actuat durant els últims anys els mitjans de comunicació públics, com han passat de ser públics a ser mitjans «mediaprocés», i que només s'han convertit en un aparell de propaganda dels interessos que defensen els partits independentistes. Hi han hagut denúncies del sector, hi han hagut baixades d'audiència alarmants; es segueix fent i programant la difusió d'anuncis d'un referèndum que és il·legal a dia d'avui. I, per tant, nosaltres no podem estar més que d'acord amb aquesta moció presentada.

Dit això, tampoc no és sorpresa que el Govern s'escandalitzi perquè es presenti una moció com aquesta, perquè, si ho recordem, el mes de juny l'independentisme polític ja ens va mostrar la seva careta i quina és la seva actuació respecte als mitjans de comunicació; en aquest cas, amb els privats. Recordin vostès la moció que es va aprovar en aquest Parlament de treure les subvencions a tots aquells mitjans de comunicació que fossin privats, que no fessin publicitat i propaganda del referèndum. Què no han de fer llavors amb aquells on tenen les seves mans posades als consells de direcció?

Donarem total suport a aquesta moció i esperem que surti endavant, perquè els mitjans de comunicació públics són de tots, pagats per tots els catalans, i no han de ser mitjans de partit.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor David Mejía per a pronunciar-se sobre les esmenes.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Ràpidament; en primer lloc, agrair als grups les esmenes presentades, realment crec que milloren la moció. Dir-li al senyor Gómez del Moral que, tot i no haver acceptat cap de les seves esmenes, crec que algunes d'elles sí que estan introduïdes a través de les esmenes que va realitzar la CUP. I, a part d'això, doncs, li diria també al senyor Gómez del Moral que no seguiríem fent mocions si no seguissin fent aquests *hits* dia rere dia en els mitjans públics de comunicació; ja ens agradaria deixar de fer aquestes mocions.

I, després, dir-li que no ens compari sempre amb Televisió Espanyola. Miri, jo li dic una cosa: nosaltres, al Congrés –vostè ho ha dit–, hem presentat PNL, hem presentat preguntes parlamentàries, presentem preguntes en la sessió de control dels mitjans públics espanyols. Per tant, una miqueta de rigor. Si vol, després li ensenyo totes les preguntes que hem presentat en el Congrés dels Diputats.

I, finalment, a la senyora del PP, a la senyora Esperanza García, que ens parla que fa molts anys que defensa el pluralisme, la neutralitat, l'objectivitat; senyora García,

és un *chiste*, això? De veritat? És un *chiste*, no? És un *chiste*? Perquè... (*Aplaudiments.*) Vull dir, una miqueta de rigor, si us plau, una miqueta de rigor.

En definitiva, m'agradaria preguntar també al Govern..., sé que no em pot contestar, però esperem que es compleixi el termini en el qual es va dir que el contracte programa es presentaria el setembre; esperem que així sigui.

I m'uneixo a les reivindicacions dels diferents grups per tal de dir-li al ponent relator de la ponència de llei a veure si podem accelerar el tema de la renovació i la revocació de la llei actual.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta
Moltes gràcies, senyor Mejía.
Cridem a votació.

(*Pausa.*)
Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster
Presidenta, per demanar votació separada i unes breus al·lusions.

La presidenta
Trenta segons.

Gerard Gómez del Moral i Fuster
Bé. La votació separada –no sé en quin ordre ho vol, però– seria del punt primer i tercer. Es poden votar agrupadament per part nostra.

La presidenta
Punts 1 i 3? D'acord.

Gerard Gómez del Moral i Fuster
Punts 1 i 3, que es poden votar agrupats.

La presidenta
Molt bé. Ara, al·lusions.

Gerard Gómez del Moral i Fuster
I les al·lusions, sí. No, jo només els diria ja al senyor Mejía i als senyors de Ciutadans que vostès poden seguir fent la propaganda política. De fet, justament, el que he denunciat... –no ho he comparat amb res–, he denunciat la feina que fan a un lloc i a l'altre: a un es preocupen per les arts plàstiques i el logotip de la Filmoteca, malgrat que hi ha un document de quatre-centes pàgines del consell d'informatius denunciant, obstinadament, els atropellaments, diguéssim, que hi ha dels drets dels periodistes. Per tant, jo l'únic que demano és això, però poden seguir fent propaganda.

En qualsevol cas, jo em quedo amb la reivindicació unànime, que és que quan no fem propaganda, quan fem feina, que és en la ponència, a la llei tenim un acord i, per tant, ens hem posat tots d'acord en revertir i millorar la modificació de la Llei de la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals.

(*Pausa.*)

La presidenta
Votem la moció. S'ha demanat votació separada dels punts 1 i 3, que es poden votar conjuntament. Per tant, votarem primer els punts 1 i 3, i després la resta de la moció.
Senyor Fernández, està fent..., de votació o em demana la paraula? (*Veus de fons.*)
Ah, doncs...

Comença la votació dels punts 1 i 3 –comença la votació. (*Remor de veus.*)
Els punts 1 i 3 han estat rebutjats per 61 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre els mitjans de comunicació catalans ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desprotecció social

302-00184/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desprotecció social, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

I moltes gràcies per sortir de pressa i en silenci. (*Pausa.*)

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. *Consellera*, a lo largo de toda esta legislatura se ha evidenciado que mientras el Govern de la Generalitat se centra en atender su único programa de gobierno, que es alentar la confrontación social, que es el enfrentamiento institucional, que es el desprecio al estado de derecho, lo que hace es desatender sus múltiples responsabilidades y competencias, siempre supeditadas a su único objetivo máximo, sin importarle los efectos negativos para la sociedad catalana, que pueda estar dejando en la estacada a los colectivos más vulnerables.

Ustedes están centrados en una sola cosa y están desatendiendo las competencias que sí tienen, y así nos va. Hay algo que muchos catalanes no entienden, y es que es inexplicable que en una época de recuperación económica la sociedad se sienta cada vez más desprotegida. Tenemos al colectivo LGTBI pidiendo la dimisión de la *consellera* por situarse al lado de los que banalizan la homofobia; cerramos el anterior periodo de sesiones con los trabajadores, usuarios y empresarios del sector de la dependencia manifestándose a las puertas del Parlament; en pleno verano dimite el director general de Atención a la Infancia ante las sospechas de corrupción; gran parte del sector de la discapacidad ha impugnado judicialmente las bases de la subvenciones... ¿Está todo el mundo equivocado o es que ustedes lo están haciendo rematadamente mal? Yo lo tengo claro: gestionan mal apostá, porque les interesa generar la frustración necesaria para que la sociedad les compre su discurso y con él su proyecto político.

Pero tienen ustedes mucha responsabilidad en el sufrimiento de miles de catalanes, y ya no es creíble ese tono victimista. Ayer, el propio diputado de la CUP Benet Salellas, en un arranque de sinceridad, reconoció en este atril que la precipitación de estas últimas cuarenta y ocho horas negras de golpismo, venía porque «*tenien*» –*teníeu*– «*pressa*», porque el régimen del 78 –tal y como algunos golpistas llaman a la democracia–, pues, se está recomponiendo. Es decir, porque los ciudadanos catalanes, superadas las incertidumbres de lo peor de la crisis, ven un porvenir más esperanzador y por lo tanto tienen menos posibilidades de verse seducidos por un proyecto de ruptura. Es decir, han usado y siguen usando el sufrimiento de miles de catalanes para construir un relato victimista al servicio de unos objetivos políticos.

Y nuestro objetivo con esta moción es devolver la Generalitat al sentido común y que se centre en lo que verdaderamente importa. La política es siempre una cuestión de prioridades; ustedes priorizan la independencia, hasta el punto de destinar casi 6 millones de euros en algo que saben que no tienen competencia para hacer. Ciudadanos propone destinar a garantizar la formación continua de las personas con discapacidad intelectual el importe de esos casi 6 millones de euros que ustedes destinaron a repetir el 9-N; partida anulada, declarada definitivamente inconstitucional y antiestatutaria por el Tribunal Constitucional y el Consell de Garanties Estatutàries, ese que ayer se pasaron por el forrete.

Introducimos otro punto porque hay otra distorsión en los presupuestos. En los últimos años el fondo de contingencia se dotaba con un máximo de 50 millones, que, para que todo el mundo lo entienda, el fondo de contingencia es un fondo para cuando ocurre alguna desgracia imprevista, imprevisible, como una granizada, que no cubrirían los seguros, o una riada. Y lo que ocurría con ese fondo es que nunca se gastaba y al final del año se desviaban esos fondos hacia los diferentes departamentos del Govern.

Este año se han presupuestado 330 millones de euros, es decir, seis veces más de lo habitual. Creemos que con la intención de tener mucha más libertad a la hora de usar como les venga en gana el dinero de todos los catalanes y así esquivar el control parlamentario. ¿Qué pretenden hacer con ese dinero? ¿Lo van a destinar a infancia, a personas mayores, a las personas con discapacidad, al colectivo LGTBI, a las víctimas de la violencia y la discriminación? ¿O lo van a destinar a la propaganda secesionista, a pagar los anuncios sobre el supuesto referéndum o a sus estructuras de estado?

Esta moción insta al Gobierno a destinar 250 millones de ese fondo de contingencia, que está ahí muerto de asco a la hora de sufragar vete tú a saber qué fechoría..., queremos que se destine a proteger a los catalanes. Nosotros queremos que se destine a financiar la renta garantizada de ciudadanía; a revertir el retroceso a la atención a la dependencia, aumentando el número de plazas y actualizando las ratios de profesionales; a aumentar la autonomía de las personas con discapacidad; a mejorar la atención a la infancia, y a dotar presupuestariamente la Ley LGTBI, que ofrezca una verdadera atención a las víctimas.

Cataluña necesita recuperar el sentido común, necesita un *govern* que priorice su tiempo y los recursos de los catalanes en mejorar los servicios públicos de la Generalitat. Nosotros tenemos claras nuestras prioridades; el dinero que ustedes quieren destinar a la independencia nosotros lo queremos destinar a mejorar la vida de las personas. Menos malversar el dinero de todos los catalanes con *performances* independentistas, y más atención a la infancia, a la discapacidad, a acabar con la pobreza o la discriminación; menos dinero para independencia y más para atención a la dependencia, así de fácil. Es solo una cuestión de prioridades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista, per a defensar les esmenes presentades.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Consellera, bona tarda. Diputats, diputades, la moció que ens presenta avui Ciutadans, doncs, és gairebé el resum de molts mesos de treball, d'insistència per part de l'oposició en alguns temes que considerem que són cabdals, i aquesta moció el que fa és endreçar-los, posar-los tots, si de cas –no tots, però alguns, els més importants–, negre sobre blanc.

Les nostres esmenes han anat a alguns dels aspectes que considerem més importants, però haig d'advertir que per nosaltres les polítiques socials han d'estar suficientment finançades, i que no han d'anar en funció de com vagin els fons de contingència ni fer coses estranyes, diguem-ne, amb el pressupost. Ara bé, si no estan suficientment finançades, s'ha de fer l'esforç per part del Govern perquè ho estiguin.

Les nostres esmenes han anat fonamentalment a incloure una cosa que en algun..., fa temps va ser un dret universal de totes les persones que eren, diguem-ne, usuàries i beneficiàries de la Llei de la dependència, que són les prestacions vinculades a la residència. La consellera, aquests darrers dies, ha anat anunciant l'obertura de noves places residencials, i ho celebrem; ens en falten sis mil, ja anirem fent. Però s'hauria de recuperar la universalitat de les prestacions vinculades a la residència, que vostès, el seu Govern va reduir a través d'un decret i que, per tant, va trencar amb la universalitat que suposaven aquestes prestacions.

És curiós que al mes de juliol, en aquest Parlament, a la porta, haguem tingut la patronal i els sindicats, tots junts, demanant la millora de les condicions laborals del personal que treballa a les residències.

I, d'una vegada per totes, de revisar les ràtios, perquè hi han persones que no tenen l'atenció que mereixen, perquè hi han algunes empreses que estan gestionant aquests serveis públics que són de primera necessitat amb trampa. I nosaltres hem de vetllar per un bon servei públic en aquestes residències. I també, per tant, posem..., hi estem d'acord, en el sentit de que les ràtios s'han de revisar.

La Cartera de serveis socials possiblement és la reclamació més vergonyosa a la que aquest Govern ha de fer front. Portem anys i panys, en els pitjors anys de crisi de la nostra història..., no s'ha revisat la Cartera de serveis socials, i vostès ho han aprovat en reiterades ocasions. Ja prou; una mica de compromís i respecte per aquest Parlament.

Són especialistes en saltar-se mocions que vam aprovar només fa tres mesos, al juliol, pel que té a veure amb els centres especials de treball, amb les condicions de persones que per la seva discapacitat tenen especials dificultats per entrar al món laboral. Aprovevem una moció i la setmana següent se la carreguen. I en aquests moments, avui dia, hi ha sis mil persones amb discapacitat als centres especials de treball que veuen perillar el seu lloc de treball. I això és una política directament seva, senyora consellera. De fet, han recorregut fins i tot contra les bases. I és el que deia la companya de Ciutadans: potser estem tots equivocats –menys vostè–, tots, i tot el sector, i vostè pot pactar algunes condicions, fins i tot amb part representativa del sector que no té centres especials de treball, però la realitat és molt crua al final.

Li demanem el que ja li vam preguntar: volem que es tornin a comptar els menors que estan en situació de malnutrició a Catalunya i volem, volem amb aquesta moció, amb aquesta esmena que hem fet des del PSC, que es torni a reunir la comissió de seguiment. Són especialistes en no provocar la participació social, senyora consellera i senyors del Govern, en aquest país.

Mirin, no només no han convocat aquesta comissió de seguiment, però és que la urticària que tenen a les comissions de seguiment és brutal. El Consell General de Serveis Socials s'ha convocat només una vegada des de l'any 2014; el Consell d'Avaluació de Necessitats Socials no es reuneix des del 2011! i no hi ha un pla estratègic de serveis socials, estem utilitzant el del 2013. És vergonyós! Nosaltres ja hem presentat propostes de resolució, perquè considerem que el Consell General dels Serveis Socials s'ha de reunir com a mínim cada sis mesos, perquè el Consell d'Avaluació de Necessitats Socials que té la gent s'ha de reunir, com a mínim, tres cops l'any. No costa diners, no costa tant. On és la participació política de la societat civil en aquest Govern pel que fa al disseny de les polítiques socials?

No haig d'afegir res més en el tema d'LGTBI, perquè és evident, és palmari, ho sabem. No només no despleguen aquesta llei, ni la d'infància, ni la d'igualtat d'home i dona, ni la d'accessibilitat... És igual; aquí les lleis que importen es fan, si de cas, en vint-i-quatre hores, i la resta ja vindrà. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, el que jo espero del seu Govern –i acabo, presidenta– és que, si us plau, facin respectar aquelles resolucions, propostes de resolució i mocions que es fan en aquest Parlament. Però, clar, és que el que acabem de veure, l'espectacle d'aquests dos dies, en el que es peten l'Estatut i es peten el Reglament, fa pensar que la seva voluntat, justament, no és la de respectar les normes, sinó que és la de saltar-se-les per imposar les seves.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Grup de Catalunya Sí que es Pot, la senyora Marta Ribas, per defensar les esmenes presentades.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Informe d'ECAS, Informe Insocat de juliol de 2017: «La societat catalana s'enriqueix i s'empobreix alhora. Creixen les rendes mitjanes, és cert, però alhora creix la pobresa i es cronifica, i cada vegada creix més el risc de ser pobre tot i treballar.» Informe, darrer informe de Creu Roja, dels que fan a partir dels seus usuaris o usuàries, també ens insistien: «Creix la cronificació de la pobresa, creix la pobresa laboral. La situació és preocupant.» Bé, tot això continua, continua –n'és conscient, consellera?– i continua. I l'única forma de fer-hi front és amb més recursos, amb més prioritització, amb més polítiques socials.

Ja hem anat tenint aquest debat en mil ocasions. Crec que principalment, quan vam tenir el debat de pressupostos de 2017, ens felicitàvem que hi hagués 1.000 milions més per a despesa social, però reconeixíem i demanàvem que tothom ho reconegués: no és suficient, això no és suficient ni tan sols per revertir les retallades que s'han fet els darrers anys, i, evidentment, no és suficient per donar resposta a aquesta realitat.

Les nostres prioritats: política de rendes, dependència i igualtat. Doncs bé, en aquesta moció de Ciutadans, el primer punt precisament planteja una prioritització o repriorització de recursos disponibles en el pressupost per al 2017. Parlen de partides importants, no de minúcies, en el primer punt, i que aquesta prioritització respongui precisament també a aquestes prioritats: política de rendes, renda garantida de ciutadania, temes de dependència i d'igualtat. Per tant, evidentment, des de Catalunya Sí que es Pot, a aquest primer punt de la moció de Ciutadans, hi farem suport.

Però, igual que els dic això, els dic amb contundència que no podem fer cap mena de suport ni d'aval al que és el que es planteja i el que hi ha al darrere del segon punt de la seva moció, perquè, en aquest discurs que fan des de Ciutadans d'anar cobrint necessitats socials a partir de diners que es destinen a elements de democràcia, no hi podem entrar. No hi entrarem, perquè és un discurs fallaç, perquè és un discurs trampós i perquè és un discurs irresponsable. No es pot estar jugant amb aquest tipus d'arguments. El que cal per, realment, fer front al que ens diu l'informe d'ECAS, el que ens diu l'informe de Creu Roja, el que ens diuen tots els informes amb una mica de profunditat respecte a la pobresa a Catalunya i respecte a les necessitats socials o respecte a la dependència és que calen recursos i importants; que cal, per tant, una prioritització o repriorització important en el pressupost, però que sobretot el que cal és més recursos.

En aquest sentit anava l'esmena de Catalunya Sí que es Pot: fins que no fem una reforma fiscal *profunda*, fins que no anem a fiscalitat més justa, fins que no gravem molt més a qui més té per tenir recursos per a aquells que ho necessiten, no estarem donant resposta a allò que constantment ens demanen des de les entitats, des dels sectors afectats, des de la gent que ho està patint.

Nosaltres seguirem insistint en aquest sentit. Evidentment, fem suport al primer punt de la moció de Ciutadans, però no, no ens farem còmplices de discursos que juguen a un rol irresponsable, i més en un moment polític com l'actual a Catalunya.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula la diputada de Junts pel Sí, la senyora Anna Figueras, per fixar la defensa de les seves esmenes.

Anna Figueras i Ibàñez

Bé, doncs, moltes gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades..., senyora De la Calle, ja li avanço que retirem l'esmena que vàrem presentar i que a més a més no donarem suport a cap dels punts, dels dos punts que té aquesta moció. I li dic el perquè.

Primera, perquè contravé la Llei de pressupostos; vostès, que són els grans garants de, diguem-ne, la normativa vigent, ara resulta que es volen petar la normativa vigent –després l'hi demostro.

Segona, perquè l'objectiu d'aquesta moció –i em sembla que l'hi ha recordat algú abans que jo– no és pas la política social, la protecció, la desprotecció social, sinó tot al contrari. En l'inici de la seva intervenció, vostè ho ha demostrat, ha parlat de *deriva secesionista*, ha parlat d'independència, de full de ruta..., i ben poc de polítiques socials.

Tercera, i tercer motiu pel qual nosaltres no donarem suport a aquesta moció: vostès s'encaparren en contraposar l'eix nacional i l'eix social, i, escolti'm, no són contraposats, al contrari, són indivisibles. Nosaltres volem un estat, sí, perquè tots els recursos que es generin aquí a Catalunya es puguin destinar a les persones, també a les que no tenen recursos, i tant.

I, escolti'm, quart: perquè a més a més vostès volen reformar amb una moció una llei que té superior categoria i que vostès saben perfectament que això no es pot fer en aquest Parlament.

Vinga, comencem amb el punt 1: fons de contingències. Li deia que contravé la Llei de pressupostos del 2017... Vostès, eh?, vostès, que resulta que ahir defensaven a capa i espasa la legislació vigent, on han anat a parar? Miri, a l'article 15, en el punt 4, diu que tots aquells fons sobrants de contingència s'han de destinar a Salut; i ara vostès no volen fer-ho. Després, escolti'm, i si hi han més recursos en un fons de contingència, doncs, millor, no? Segurament podrem eixugar el deute que tenim amb Salut. Però vostès això ara resulta que no volen fer-ho.

I després, també, en el punt 15 dels pressupostos, de la Llei de pressupostos, en el punt 1 diu que els recursos sobrants dels fons de contingència han d'anar destinats a necessitats sobrevingudes, que no s'hagin previst en el pressupost aprovat. La renda garantida? Està prevista en el pressupost aprovat. Per tant, li deu semblar insuficient, però està prevista; per tant, no s'hi poden destinar fons de contingència. La renda garantida i tal. I a més a més la llei el que diu és que la renda mínima es transforma en renda garantida, i la Llei de la renda garantida el que també li diu és que no només pressuposta el primer any, sinó el segon i el tercer, eh, consellera? Per tant, l'hem dotat; no pot ser procliu, diguem-ne..., dels fons de contingència.

La dependència i la discapacitat. El 80 per cent dels pressupostos d'Afers Socials van per a discapacitat i per a dependència, i, escolti'm, si tant els preocupa, diguem-ne, els fons per a dependència, agafen els seus socis a Madrid, els senyors del PP, i els exigeixen que paguin allò que diu la llei. (*Veus de fons.*) Sí, home, sí, vostès ho poden fer, que hi tenen ascendència.

Vostès, per exemple, el fons de contingència el van recórrer en aquest Consell de Garanties Estatutàries que abans el trobaven tan parcial i tan polititzat i que ara veneren. I sap per què hi van recórrer? Perquè veien sobretot que els havien d'explicar, perquè no quedava prou ben explicat, per a què es farien servir aquests fons de contingència. Ja ens ha explicat, ja, quin era l'objectiu. Escolti'm, els fons de contingència són per a aquelles, diguem-ne, accions no previstes. Què volien que els expliquessin?

Però després hi ha una altra cosa: vostès exigeixen en aquesta moció que els fons de contingència que s'obrin a partir del 31 d'agost... Escolti'm, que a partir del 31 d'agost no poden haver-hi situacions d'emergència en aquest país? O és que resulta que la data havia de ser alguna de determinada, abans de segons quines dates, perquè vostès pensaven que aquests fons de contingència anaven destinats a una altra cosa? Escolti'm, se'ls veu el llautó.

I després el punt número 2: diu que s'han de destinar tots aquests fons anticonstitucionals «para no repetir un 9-N». No, és que van equivocats, és que nosaltres no repetirem un 9-N, vostès no s'han assabentat de res: la llei el que diu és que nosaltres farem un referèndum vinculant i, per tant, aquesta llei que vàrem aprovar l'1 d'octubre ens permetrà votar.

Miri, en aquesta moció vostè ha fet un *aprovechando-que-el-Pisuerga-pasa-por-Valladolid*. L'objectiu real d'aquesta moció no són les polítiques socials. Vostès

saben precisament que amb aquesta moció no es pot portar a terme allò que vostès proposen segons la llei, evidentment, aquella llei que vostès sempre tant volen, volen portar a terme. L'objectiu d'aquesta moció és torpedinar un cop més la democràcia, l'objectiu d'aquesta moció és intentar impedir, diguem-ne, el que han intentat durant tot aquest Ple, i és que el poble de Catalunya no pugui expressar-se el dia 1 d'octubre. Ho han intentat per terra, mar, aire, Tribunal Constitucional, Consell de Garanties Estatutàries i la Guàrdia Civil. I ara el que volen és utilitzar políticament les persones més vulnerables per fer-ho.

Doncs, miri, nosaltres volem les urnes per aconseguir que amb els nostres propis recursos, amb tots, les persones, els catalans i les catalanes, puguin viure dignament en aquest país. Per això –per això– nosaltres l'1 d'octubre emplacem la gent a que vagi a votar.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Figueras. A continuació té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bé, nosaltres sí que donarem suport a aquesta moció que avui, doncs, la diputada Noemí de la Calle, la diputada de Ciutadans, ens planteja aquí al Parlament, bàsicament perquè pensem que sí que s'està parlant de temes que afecten la gent, els catalans, i no com hem estat veient durant aquests dos dies que hem estat segrestats en aquest Parlament. Una moció que, com dic, tracta de qüestions importants, de qüestions que afecten els catalans, com són l'atenció a la dependència, la renda garantida de ciutadania, parla d'infància... I per això el que ens proposa Ciutadans, doncs, és destinar 250 milions d'euros procedents del fons de contingència i 6 milions més que està previst que dediquin les forces independentistes a aquesta segona versió del 9-N que vostès esperen que es produeixi el dia 1 d'octubre.

Bé, per tal de que es puguin tirar endavant aquestes polítiques socials que són imprescindibles a Catalunya, fa falta, primer de tot, doncs, que es despleguin i es compleixin les lleis que tenim actualment. Tenim un marc legal que si s'apliqués, que si es desplegués, doncs, podria donar resposta a moltes qüestions que afecten els col·lectius amb menys recursos i que en certa manera veuen trepitjats els seus drets.

Quant a la renda garantida de ciutadania, doncs, miri, d'aquí una setmana ha d'entrar en vigor, ha d'entrar en vigor aquesta ILP, que ara ja és una llei, i tot em fa pensar que no començarem bé i que potser sí que haurem de recórrer al fons de contingència. Ja es veurà –ja es veurà–, i ho deixo aquí.

Quant a la Llei d'accessibilitat, me'n recordo, no?, que aquesta llei es va aprovar amb la consellera Munté, la tenim aparcada actualment. I recordo aquelles alegries, no?, les alegries de les entitats, de les associacions, de tots els grups parlamentaris quan es va aprovar aquella llei, però que, bé, ara mateix, doncs, no està del tot desplegada, no s'aplica. I, per tant, jo crec que aquí, doncs, hem de fer un esforç important per tal que es pugui efectivament desplegar, no?, pel bé del col·lectiu.

També la Llei 14/2010, dels drets i oportunitats dels infants i adolescents. Fa set anys que la tenim aprovada, consellera. I una part molt important d'aquesta llei encara no està desplegada. Per tant, ho repeteixo, tenim una normativa que, si la despleguem, doncs, al final potser sí que podem donar aquest suport social que necessiten moltes persones amb menys recursos i amb més necessitats.

Important, també, l'actualització de la cartera de serveis socials, no?; cal una millor protecció social, i per tant cal estar al dia, estar al dia en aquestes qüestions. Quantes propostes, quantes mocions s'han aprovat en aquest Parlament envers aquesta qüestió, i a dia d'avui, doncs, no ho tenim.

La DGAIA. Crec, consellera, que fa falta una profunda reflexió respecte a aquesta direcció general, no? I, bé, el passat mes d'agost vàiem com el director, doncs, dimitia. Jo no entraré per quin tipus de qüestions; però sí que ell, ell mateix reconeixia, doncs, que hi ha un col·lapse, que actualment es troba desbordada la DGAIA davant d'aquesta allau d'infants, sobretot de joves adolescents, no?, que arriben aquí i que fa que els centres estiguin col·lapsats i que no se'ls pugui atendre. Per tant, bé, no entraré més en aquesta qüestió perquè, com vostè sap, doncs, hem demanat una compareixença a la comissió, una compareixença de la consellera i també del senyor Oriol Amorós, per tal que expliquin com es gestiona l'arribada d'immigrants no acompanyats a Catalunya.

I, per acabar, ahir –ahir– s'aprojava l'Agència de Protecció Social, una agència que en cap cas, doncs, servirà per a incrementar el finançament ni les ràtios, ni accelerar les llistes, no? Pensem que, en el fons, més que una agència de protecció social, doncs, és una agència de protecció ideològica. I, per tant, nosaltres no hi vam donar suport.

Sí que, en canvi, donarem suport a aquesta moció. Pensem que ha estat enriquida per les esmenes que han estat, doncs, aprovades i transaccionades, i sobretot pel que fa referència als centres especials de treball i a la dependència en general.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. *(Veus de fons.)*
D'acord.

Gabriela Serra Frediani

Senyora Noemí de la Calle, jo entenc per què vostè no m'ha estat buscant aquests dies per veure quina seria la nostra posició sobre la seva moció. Perquè vostè i jo hem discutit moltes vegades i hem parlat moltes vegades sobre diferents mocions en les que hem col·laborat, hem enriquit, hem millorat, i vostè té constància fefaent que, en temes de renda bàsica, en temes d'atenció a la dependència, en temes de millorar les situacions laborals i professionals del sector, etcètera, hem lluitat, hem presentat mocions, hem fet interpel·lacions i hem aprovat, per part nostra, o juntament amb vostès, moltes vegades, propostes que anaven en aquest sentit.

Quan vaig començar a llegir la moció vaig pensar: «Ves, com és que ha de ser el 31 d'agost?» Bé. Per què hem de tocar el fons de contingència? No repetiré el que ha dit el senyor Raúl Moreno, que coincideixo en l'explicació que això hauria d'estar ja finançat i pressupostat. Com és que hem de tocar la renda garantida, posar més fons a la renda garantida, que encara no ha començat, si encara no ha començat? Com és que sense saber els graus d'execució ja demanem que es posin més diners al mes de setembre..., setembre, octubre, novembre?

Bé, tots aquests apartats que vostè planteja, òbviament que necessiten més reforç. Ara bé, quan vaig arribar al punt 2, ho vaig entendre. Aleshores sí que ho vaig entendre. El problema no és tocar el fons de contingència, que no hi estaríem d'acord –tampoc tocar-lo a l'agost, perquè poden passar moltes coses–, sinó que el problema és com entorpim, com posem pals a les rodes, com, en fi, blindem una sèrie de diners..., per què?, doncs perquè el poble de Catalunya no pugui exercir el seu dret a l'autodeterminació.

Mirin, el problema de l'1 d'octubre no és només un problema, ni substancialment un problema de diners, d'on sortiran aquests diners, tot i que vostès vulguin ridiculitzar i menystenir, i parlar de 9-N quan estem parlant d'un referèndum d'autodeterminació. Jo penso que no calia ridiculitzar-ho ni menystenir-ho, no? Per què? Perquè el dia 1 sí o sí hi haurà referèndum, i sí o sí la gent anirà a votar, i sí o sí, amb fons de contingència, traient el fons de contingència, no aplicant els 9 milions, exercirem el

nostre dret democràtic i el farem, perquè així està decidit, perquè així està aprovat i perquè així, sobretot, en tenim la voluntat.

Canvio de tema, i dic: per atzars de la vida, és veritat que ahir vam tenir un ple, uns plens, dos dies, uns plens moguts, uns plens que han sigut possiblement d'una tensió i d'una complexitat i transcendència molt important. Jo voldria deixar clar, senyora presidenta, senyora Carme Forcadell, que, si per aquells atzars de la vida jo m'hagués de trobar alguna vegada en una situació com la que vostè va viure ahir i va haver de viure, m'agradaria, desitjaria tenir la mateixa dignitat i la mateixa serenitat que vostè va tenir en aquest Ple, donant-nos ànims i estímuls a tots els altres. (*Aplaudiments.*) Espero poder-ho tenir.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula la senyora Noemí de la Calle per pronunciar-se sobre les esmenes.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. Respecto a las enmiendas presentadas, hemos aceptado la enmienda del Partido Socialista, que pedía recuperar el informe sobre menores en situación de malnutrición, que este Govern ha decidido que ¿para qué, eh?, ¿para qué nos vamos a molestar en preocuparnos por la infancia? Bueno, pues, nosotros consideramos que sí es necesario y por ello hemos aceptado esa enmienda, agradeciendo al Partido Socialista que la haya presentado. Hemos transaccionado las otras dos enmiendas del PSC, que eran, pues, más de tipo técnico, ya que contribuían a mejorar el texto.

Respecto a la enmienda de Catalunya Sí que es Pot, no la hemos aceptado, ya que no entra en la lógica de esta moción, que no es otra que establecer unas prioridades a la hora del gasto de los fondos públicos. Y me gustaría decirle a la diputada Marta Ribas, respecto al punto 2, que le recuerdo que la partida está suspendida. Y lo que realmente es irresponsable o sería irresponsable es no destinar esos fondos, los fondos de una partida suspendida, para repetir el 9-N, a las verdaderas necesidades de los catalanes.

A la diputada Figueras, pues, obviamente, la verdad es que ya se lo he dicho en alguna ocasión: usted, pues, tiene un papel muy difícil. Pero, claro, es que dice unas cosas..., como, por ejemplo, que el fondo de contingencia solo se puede utilizar en salud. Bueno, recuérdesele al *conseller* Rull, que ya ha arañado unas cuantas..., ¿sabes?, unos cuantos milloncejos en lo que llevamos en este año.

Y, bueno, también comentarle que, pues, claro que el fondo de contingencia..., algo inesperado; inesperado es que se apruebe la renta garantizada de ciudadanía, que ustedes, cuando se votaban aquí los presupuestos, decían que eso no era para la renta garantizada y que no podían poner una partida –dicho por la *consellera*–, no podían poner una partida porque, claro, aún no se había aprobado la ley. O sea que ahora sí. Es que llevan ustedes un lío encima que tela.

Comentarle a la diputada Gabriela Serra. Yo daba por hecho que al punto 1 iban a dar apoyo y al punto 2 obviamente no. Pero, claro, es que, después de haber escuchado ayer al diputado Benet Salellas..., es que, claro, yo ahora lo entiendo; entiendo que ustedes no vayan a votar a favor del punto 1 porque, como decía él, tienen prisa porque la sociedad está notando la mejoría de..., empieza a creer, empieza a creer que esto funciona, que realmente funciona. Piensan, tienen confianza en el estado democrático. Hay muchos que están empezando, ¿eh?, a darse cuenta de que estamos aquí metidos en una locura, ¿eh? Y ahora ustedes tienen prisa para convocar esto, ¿eh? ¿Por qué? Porque la gente se les está yendo, corriendo, asustados. Normal. Yo también me asustaría después de lo que hemos estado presenciando aquí. Entonces, entiendo que ustedes no vayan a apoyar este punto...

La presidenta

Senyora De la Calle ha exhaurit el temps.

Noemí de la Calle Sifré

...porque les interesa; les interesa porque son cómplices de este Gobierno.
Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora De la Calle.
Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Votem la moció. Com que no s'han demanat votacions separades, votarem el conjunt de la moció. *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* Perdó. *(Marta Ribas Frías demana per parlar.)* Senyora Ribas, disculpi, eh?; no l'havia vist. Digui.

Marta Ribas Frías

No; presidenta, perdoni, perquè igual no ho he explicat en la meua intervenció, però sí: volem votació separada de primer i segon punt. Dues votacions.

La presidenta

Es poden votar conjuntament?

Marta Ribas Frías

No. Primer punt i segon punt, per separat.

La presidenta

D'acord. Molt bé. *(Veus de fons.)* Clar, és que només n'hi ha dos, evidentment.

Doncs, comença la votació del primer punt.

El primer punt ha quedat rebutjat per 60 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

I ara anem a votar el segon punt.

Comença la votació.

La Moció sobre la desprotecció social ha quedat rebutjada per 52 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00185/11

El divuitè i últim punt *(remor de veus)* de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la té la paraula el senyor Joan Garriga.

I moltes gràcies per sortir de pressa i en silenci, perquè així podrem continuar amb la sessió.

(Pausa.)

Joan Garriga Quadres

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, membres de l'Agència de l'Habitatge, benvinguts. Ja que tothom fa interpretacions del que han estat aquests dos dies, permeteu-me també que faci una petita interpretació des d'un posicionament un xic llibertari; és a dir, van ser quaranta-vuit hores negres, però també d'un roig encès, que espero que ens omplin de vida. *(Aplaudiments.)*

Quan redactàvem la moció que avui posem a consideració, dues consideracions ens ballaven pel cap –segurament són les que hi ballen sempre en la majoria dels grups que les presenten–: una, presentar una moció que s'ajusti, el més d'acord possible a les voluntats que vam dir en la interpellació, que vam descriure en la interpellació feta anteriorment, i l'altra és fer-ho de manera que pugui aconseguir o aplegar el màxim suport per part de la resta de grups d'aquesta cambra.

Un cop rebudes les esmenes, que agraïm, agraïm sincerament, i considerem, vam posar o vam tractar aquestes esmenes dins el mateix marc d'aquestes voluntats, és a dir, voluntats polítiques, per un costat, i recerca de suport i consens. La veritat és que en general no hem rebut molt de suport, per no dir que ha estat molt poc, i segurament sabem que les dinàmiques, els fets que hem tractat aquests dies en el Ple no han permès, diguem-ne, un apropament, un exercici parlamentari, en el tractament de la moció, que, doncs, aconseguís aquest consens. Segur, segur que ha estat així, però nosaltres pensem que no ha estat l'única raó ni la més important.

Pensem que aquesta cambra, que aplegat prou consens parlamentari en altres respostes a les necessitats habitacionals, és coneixedora, com dèiem en la interpel·lació, d'una realitat en la que milers de persones, centenars de famílies es troben empantanegades, ho vam dir, i que intenten sobreviure com poden: vulneració de drets, desesperació, vulnerabilitat, precarietat, desnonaments, i també, per què no dir-ho?, i nosaltres ho dèiem en positiu, des d'un..., per sort, autoorganització, lluita, mobilització i ocupació.

Però aquesta cambra, malgrat aquest consens que hem tingut altres vegades i que ha estat trepitjat de manera criminal per croades del Govern central, també, pensem, és la mostra d'un distanciament, d'un posicionament polític molt diferent pel que fa a cada grup parlamentari, i un distanciament que ens allunya del consens i que ens porta a posicions «encontrades». I això, pensem nosaltres, aquest distanciament entre els grups parlamentaris d'aquesta cambra, no ho podem amagar sota criteris de falses unanimitats a l'hora de donar resposta a les problemàtiques, ni pensar que la culpa ha estat tot del que hem tractat aquests dos dies, sinó que precisament pensem que aquesta diferència de posicionament pel que fa als drets de l'habitatge cal fer-los aflorar d'una manera política, eh?, i en aquest cas parlamentària, no?

I la realitat és que l'accés a l'habitatge avui s'insereix, avui més que mai, en una dinàmica de mercat, és a dir que l'habitatge, lluny de ser tractat per les administracions i per l'economia com una cosa necessària per al desenvolupament de la vida normal de les persones i de les comunitats, és tractat com un producte de mercat més, que es compra, que es ven, més barat o més car, segons la llei de l'oferta i la demanda, segons les voluntats del propietari, i, no ens enganyem, segons interessos molt concrets, especulatius, de la banca i del capital; una realitat, dèiem, o diem, fruit d'un marc legislatiu que afavoreix l'especulació immobiliària, el tractament de l'habitatge com un bé de consum i no pas com una necessitat bàsica de tota persona, i una legislació davant la qual cada grup es posiciona i ens posicionem.

Nosaltres entenem que la política d'habitatge és el gran repte que haurà d'afrontar..., un dels grans reptes que haurem d'afrontar com a país. I el que volíem, el que volem, en el llindar d'aquesta nova república a què aspirem, és incidir en l'acció política fent l'oferta de l'habitatge assequible i en la contenció dels preus de l'habitatge; treballar per garantir el dret a l'habitatge; adequar l'oferta i les condicions de la tinença de l'habitatge; incorporar noves accions i noves propostes; en definitiva, potenciar, doncs, tots aquells temes que pensem que són importants i que han de contemplar-se en el nostre compromís en superar..., en donar resposta a les necessitats.

I en aquest cas n'hem assenyalat alguns en la moció o hem intentat articular-ne alguns: potenciar el tanteig i retracte en la línia d'augmentar el parc d'habitatges; polítiques fiscals encaminades a combatre l'especulació immobiliària; impedir la venda de sòl públic; mesures destinades a posar fre al fenomen del lloguer turístic d'habitatges, concepte conegut per tots i que avui també ha format part del debat parlamentari, i que ha vingut, sembla, per sortir de la bombolla hipotecària i posar-nos en una altra bombolla, que és la bombolla de lloguer.

La presidenta

Gràcies, senyor Garriga. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialista.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Bon dia, conseller. Diputades i diputats, la moció que ens presenten a debat des de la CUP hem de dir que ens havia generat expectatives, tant per la interpellació que la va precedir com per la seva intervenció en l'exposició del posicionament del seu grup en la moció que vam presentar en l'últim Ple abans de vacances.

Vostè, senyor Garriga, feia intervencions que ens feien preveure solucions efectives als problemes que en matèria d'habitatge tenim, però la moció que ens presenta no té aquests plantejaments generals de grans solucions que semblava que podien apuntar, o, si més no, creiem que aquells plantejaments d'àmbit més general i que realment són de calat no obtindran, doncs, el suport, el consens necessari per tirar endavant i que, al final, impliquin mandats efectius al Govern en polítiques d'habitatge.

Les mesures que vostès proposen en la moció, en les que en algunes podem coincidir, són mesures, com ja hem dit, que les que comporten més calat possiblement no arribaran a consens, i d'altres són puntuals. I algunes, les que comporten reformes fiscals, són de poca transcendència econòmica; d'altres, com, per exemple, les que..., respecte a la LAU, en les que no tenim competències, o d'altres que ja van estar exposades en la nostra moció i, si no ho recordo malament, també, en la d'algun altre grup. Per tant, senyor Garriga, poques novetats, poques solucions a un problema complex que necessita mesures decidides i lideratge del Govern.

Entrant a l'anàlisi de les propostes, coincidim en la necessitat d'emprendre mesures contra l'especulació urbanística i en la regulació restrictiva dels habitatges turístics, especialment en les zones de forta demanda i acreditada. Estem d'acord, també, en les mesures fiscals, especialment quan ens parlen de rebaixar l'impost sobre transmissions patrimonials per als contractes d'arrendament. Ens sorprèn, per altra banda, la proposta de rebaixa del mateix impost pel que fa a la compra, quan de fet sembla que tots estem d'acord que tenim un cert consens que l'esforç econòmic s'ha de centrar en potenciar el lloguer com a fórmula de tinença, en contra o contraposant-lo a la compra, que és un model que, doncs, és el que ha imperat al nostre país històricament.

I també coincidim en la necessitat de modificar l'impost sobre habitatges buits, en el sentit d'incidir encara més en la mobilització de l'habitatge buit, així com garantir que els habitatges buits de la Sareb compleixin el seu ús social.

Tot i això, ja ho hem dit, aquestes mesures tenen poc impacte econòmic, i entenem que s'hauria de demanar un esforç econòmic més gran al Govern, perquè al cap i a la fi les prioritats polítiques sempre han de portar al darrere la dotació econòmica necessària.

Per contra, no podem votar a favor d'un altre apartat, aquell referent a la LAU. Ja hem dit diverses vegades que el treball que s'ha fet des del departament ens sembla molt interessant però que no hi tenim competències, en aquest àmbit.

Però, més enllà del tema competencial, vostès fan unes propostes obertes; proposen augmentar la durada dels contractes sense concretar-ne el termini i la renovació automàtica només atenent a la voluntat del lloguer, sense diferenciar tipus diferents de propietats ni altres factors com la necessitat personal del propietari. Per tant, en semblen referències, diguem-ne, o propostes àmplies, una declaració de voluntats, més que no pas propostes efectives.

I, per últim, les referències a l'ocupació d'habitatges sense títol habilitant. Per nosaltres, aquest és un tema molt delicat, que ja va ser tractat de manera específica en una moció. Però, en tot cas, conclou la necessitat de trobar una solució a les persones amb risc d'exclusió residencial a través dels circuits que corresponguin per tal que no es vegin abocades a l'ocupació, perquè quan això passa es distorsiona tot el sistema. És a dir, aquelles famílies que ocupen i que no utilitzen les vies corresponents, com, per exemple, acudir a les oficines locals d'habitatge, perjudiquen aquelles que sí que les utilitzen, pensant, a més, que utilitzant aquestes vies es pot fer un

tractament integral de les problemàtiques de la família que també passi, per exemple, per tractar el tema dels subministraments.

Els recomanem que parlin, en aquest sentit, amb les entitats del tercer sector, que els podran explicar els problemes amb els que es troben en els casos d'habitatges ocupats.

En definitiva, el nostre grup farem votació separada dels punts d'aquesta moció, en la que coincidim en part, però que, com hem dit abans, no compleix les expectatives que ens havia generat per a la solució dels problemes en matèria d'habitatge.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ibarra. A continuació té la paraula el senyor Sergio Sanz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sergio Sanz Jiménez

Buenos días a todos. Bueno, lo primero que quiero hacer es manifestar que desde nuestro grupo parlamentario la preocupación por las políticas de vivienda es total. Consideramos que las políticas de vivienda son fundamentales para la igualdad de oportunidades, para la cohesión social y el bienestar.

Y celebraré este debate en este Parlamento como lo celebro en la normalidad parlamentaria, lo que pasa es que ayer se quebró este Parlamento y la credibilidad del mismo, pues, está más que cuestionada. Porque para que los debates democráticos..., para que un debate sea democrático en un parlamento se tiene que cumplir con los procedimientos parlamentarios, porque eso es lo que nos iguala a todos como diputados y es lo que nos permite participar en esos debates y en los trámites parlamentarios en condición de igualdad.

Y ustedes han dispuesto o han decidido que pueden disponer de la ley a voluntad, pasando por encima del estado de derecho, del Estatut, la Constitución y el propio Reglamento de esta institución. Entonces, es muy cuestionable todo lo que se produzca aquí, porque como ustedes, llegado el momento, pueden pasarse por el forro absolutamente todas las normas que nos permiten participar democráticamente, pues, ya me permitirán que les diga que con su forma de actuar han minado la utilidad de este Parlamento, y dificulta que exijamos el cumplimiento de las leyes que aquí se aprueben. Y han minado la autoridad de este Parlamento con un comportamiento autoritario; han dado un golpe a la democracia, y todo debate, aquí, parece..., continuar con el debate sobre las mociones como si no hubiese sucedido nada, pues, exige un cierto ánimo de distraerse, de abstraerse de todo lo sucedido.

Más allá de este contexto, vamos a intentar darle una apariencia de normalidad y voy a ir a comentar algunos aspectos de la moción. Respecto al punto 1, la preocupación por la especulación en los pisos turísticos. Completamente de acuerdo. Miren, yo vivo en Premià de Mar, que es un municipio que aparentemente no tiene por qué tener mucha presión turística, y la tiene. Tiene tanta presión turística que su portavoz, el portavoz de la CUP de los últimos años en Premià de Mar, tiene una vivienda turística. Me preocupa porque realmente comprenderán que no me gusta que en mi municipio pasen estas cosas, y menos por parte de los que dicen estar preocupados.

Luego, recuperar la vigencia de las leyes suspendidas. Bueno, esto forma parte del victimismo, de la generación del descontento, de «l'erosió de l'Estat»; una erosión del Estado que al final ha llegado a erosionar también este Parlamento, que es descentralización del Estado –porque esto a veces hay que recordarlo, esto es descentralización del Estado español, forma parte de la estructura de descentralización. Y cuando uno niega esa realidad es difícil que haya calidad legislativa. Se proponen recuperar todo aquello suspendido por el Tribunal Constitucional. ¿Qué tal si hacemos mejores leyes que no entren en conflicto con el resto de normativa? Lo digo

porque cuando aquí no hacemos buenas leyes, que entran en conflicto y se suspenden, el problema..., les sirve mucho para hacer propaganda, pero desde luego no sirve para solucionar los problemas que tenemos que atender. *(Alguns aplaudiments.)*

Y además les hemos propuesto una enmienda en este punto, porque en lugar de proponer recuperar las normativas suspendidas, ¿qué tal si aplicamos las que tenemos, la Ley 18/2007, que hablaba de que para 2027 tendríamos que tener un 15 por ciento de vivienda pública en Cataluña? Claro, es que eso requiere presupuesto. Y cuando les hemos propuesto votar alguna iniciativa para incrementar de manera significativa y real el presupuesto en materia de vivienda, pues, no nos han dado apoyo.

La enmienda que les habíamos propuesto era recuperar, fíjense, no ya nuestras aspiraciones presupuestarias, sino el presupuesto que tenía la Generalitat en 2009. Lo han rechazado. Igual que han rechazado que se coopere con los distintos niveles de la Administración. Bien.

Celebramos, eso sí, que nos hayan aceptado la enmienda para introducir progresividad al ITP, al impuesto de transmisiones patrimoniales. Nos ha sorprendido que su rebaja propusiese una rebaja para viviendas de menos de quinientos mil euros. Nos ha parecido que quizá el tramo era excesivo. Hemos pensado que se podía hacer en dos tramos –una para menos de 350.000 y otra para menos de 250.000–, para hacerlos progresivos, pero también para que esa progresividad no solo reparta de forma más justa las cargas, sino para intentar contribuir a la contención de precios.

Luego, la obligación de garantizar un 20 por ciento de vivienda social en obra nueva o gran rehabilitación. Lo mismo: proponíamos que hubiese implicación por parte de la Generalitat a nivel presupuestario y no lo han aceptado. Ustedes anuncian objetivos, quieren obligar al privado a hacer lo que no hace el sector público. Pensamos que, en lugar de buscar estos marcos de enfrentamientos, de guerras culturales, de guerras ideológicas, deberíamos intentar buscar más la cooperación entre distintas administraciones y también entre el sector público y el privado. Porque lo que proponen es atentar contra la seguridad jurídica y económica, y esto no contribuye a hacer viable el objetivo que dicen anunciar.

Para acabar, voy a volver a decir lo de la apariencia de la normalidad. Ayer se vio cuál es su juego político; todos vieron que utilizan las instituciones como un instrumento partidista y no para gestionar las políticas públicas por el bien común. Nuestra preocupación por las políticas públicas e instituciones nos lleva a querer que funcionen normalmente. Recuerdo a un diputado de Junts pel Sí, que está en esta sala y probablemente recordará que me lo dijo, que me dijo: «Jo estic aquí per treballar per a la independència, però mentrestant també hem de fer altres coses.»

Esta moción es «la otra cosa», no es su objetivo principal, es lo otro. Y les voy a recordar que no hay bienestar sin defensa...

La presidenta

Senyor Sanz, ha exhaurit el temps.

Sergio Sanz Jiménez

Sí; ara acabo, si us plau, presidenta. Sí que reclamem... Vostè és bastant flexible, o sigui que entenc que em pot donar una mica més de temps, un minutet.

Les voy a recordar: no hay bienestar sin defensa de las instituciones democráticas. Y los catalanes saben que mientras ustedes pretenden...

La presidenta

Senyor Sanz, ha exhaurit el temps...

Sergio Sanz Jiménez

...erosionarlas, Ciudadans estará firme en la defensa de las instituciones, y pondremos mejoras desde el respeto a las normas, desde la normalidad institucional, desde la cooperación entre las distintas administraciones... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor, Senyor Sanz. *(Sergio Sanz Jiménez continua parlant sense fer ús del micròfon.)* Senyor Sanz... *(Veus de fons.)* Senyor Sanz, el crido a l'ordre. *(Sergio Sanz Jiménez continua parlant sense fer ús del micròfon. Aplaudiments.)*

A continuació... *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* No. No. A continuació té la paraula el senyor Marc Solsona, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, bona tarda, bon dia a tothom. Primer de tot: senyor Sanz, així no –així no. No es fan així les coses. D'acord? *(Veus de fons.)* És una qüestió de respecte a tots els altres diputats que també estem en la mateixa moció, per exemple, eh? *(Remor de veus.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

Marc Solsona i Aixalà

Primer de tot. Bé, doncs. *(Veus de fons.)* Dit això, que no cal dir res més perquè per si sol ja s'acredita.

La presidenta

Silenci, si us plau.

Marc Solsona i Aixalà

Comencem. Avui fem una moció, debatem una moció de la CUP - Crida Constituent relativa a polítiques d'habitatge, una moció de setze punts que combina apartats declaratius amb altres de caràcter urbanístic, amb altres de caràcter fiscal, amb altres de caràcter de modificacions legislatives, i altres de planificació i estratègies de polítiques d'habitatge, ja sigui per augmentar el parc públic d'habitatge o per tenir en compte què hauria de tenir també una futura llei d'arrendaments urbans catalana. Però també –i a ningú se li escapa– en aquesta moció, igual que es va parlar en la interpellació, es parla de les ocupacions i de la seva possible regulació.

En la part declarativa, la que insta el Parlament, el nostre grup coincideix en gran part amb l'anàlisi i la preocupació del grup proponent, i ens interpella, doncs, a tots plegats, a fer i a treballar per fer les accions necessàries per recuperar tota la legislació suspesa pel Tribunal Constitucional. Un exemple d'aquesta manera d'intentar recuperar la legislació suspesa és la Llei 4/2016, que és fruit i en què sorgeix part d'una llei suspesa; aprovada, per cert, per unanimitat, per això de «*tenemos que hacer mejores leyes*», home, si les fem entre tots i creiem que és la bona i està aprovada de manera unànime, doncs, aquestes també estan suspeses, no només algunes que poden ser considerades de part. Per tant, la recuperació de la 4/2016 és fruit d'una suspensió de la 24/2015.

El que no podem votar, d'aquests dos apartats declaratius, que insten el Parlament, que són el punt 1, el punt 1 bis i el punt 2, és el punt 1 bis, on demana de manera genèrica la modificació legislativa per garantir els drets de les persones residents en habitatges ocupats sense títol habilitant. La Llei 4/2016 el que deia..., en el seu moment, ja contemplava aquest tema, però el contemplava acotant-lo a les persones que es trobaven en risc d'exclusió social. Obrir-ho de manera genèrica com es proposa en aquest punt 1 bis entenem que no procedeix i xoca de manera clara amb com entenem el fenomen de les ocupacions i com s'han de gestionar.

Bastir polítiques en base al dret a l'habitatge i a la seva funció social és el punt d'equilibri que interpella l'Administració a donar solucions a aquesta realitat, però hem de promoure polítiques d'intervenció social i comunitària per detectar el qui ocupa per necessitat o el qui s'aprofita de la seva vulnerabilitat. Polítiques que destriïn el gra de la palla, i que diferenciïn les polítiques d'accés, que diferenciïn les màfies i els contractes falsos amb informació de les polítiques d'accés a l'habitatge

que ja existeixen a dia d'avui. Partim d'un principi acordat per tothom, que l'ocupació no pot ser mai el pas previ de l'atorgament d'un habitatge; incita, doncs, l'anàlisi cas per cas que permeti articular a través dels mecanismes existents i a través de les meses d'emergència la proposta i la solució que hi ha d'haver.

La moció també ens proposa declarar tot el sòl urbà de Catalunya com a àrea subjecta al dret de tanteig i retracte. Entenem que aquesta proposta, doncs, a part d'envair les competències municipals pretén substituir allò en el que fa pocs mesos tots vam estar d'acord que havia de ser, que diu la llei, que és ampliar aquesta àrea, de setanta-dos municipis, de forta demanda acreditada, passant a 233. Entenem que es fixaven uns criteris de necessitat que fixaven aquest augment de setanta-dos a 233 i sempre està obert, en funció que es compleixin els criteris, a poder-se ampliar, per tant, no està acotat. Però, bé, entenem que no podem, a dia d'avui, encara no, eh?, harmonitzar de manera homogènia tot aquest país a la seva proposta.

A l'apartat de fiscalitat la Generalitat en alguna de les propostes no té atribuïdes la competència normativa, a part també de que caldria calibrar l'impacte econòmic de la seva aplicació, però entenem que amb una moció de setze punts i amb aquest «ollabarraig» temàtic, doncs, entenem que requereix un debat més de fons i no li podem donar suport.

Hem presentat set esmenes, cap d'elles ha estat acceptada, entenem que totes haurien pogut estar acceptades, per això les vam presentar, i ho fèiem per manifestar la nostra voluntat, doncs, d'aconseguir com sempre grans consensos en aquests temes, però avui no ha estat així. Tot i això, senyor Garriga, jo li agraeixo la seva bona predisposició a intentar arribar a acords, tot i que amb aquesta moció ha tingut d'altres aliances. Potser en un altre ple, potser en una altra moció, potser en una altra setmana, eh?, la formulació final de la moció hauria estat diferent.

Però, bé, amb ganes de no tancar cap porta ni generar cap frustració, nosaltres, doncs, estem a disposició per arribar a acords quan sigui convenient en aquest tema.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Solsona. A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Molt breument –algunes coses ja han estat dites–, disculpar-nos perquè ens hauria agradat poder treballar més intensament en aquesta moció.

Dir que en general el propòsit que anuncia i, diguem-ne, els eixos que la vertebraven ens inspiren, doncs, simpatia, ens inspiren, doncs, ganes de votar-hi a favor. Tanmateix, hi ha alguns matisos que penso que són necessaris. El primer ha estat dit, ha estat esmentat em penso que en la intervenció anterior, pel que fa al tractament de la situació d'habitatges ocupats sense títol habilitant. Jo crec que és important i la formulació que hi ha en la proposta que ens és sotmesa és maldestra. Maldestra en el sentit de que engloba situacions que són diverses i que requereixen tractaments diferents, des de les situacions de risc d'exclusió social a les situacions molt complexes que es donen en l'àrea metropolitana i en molts indrets de Catalunya d'ocupacions il·legals que generen nombrosos problemes de convivència, i que posen en qüestió l'accés reglat a les prestacions socials a les quals té dret la ciutadania. Per tant, aquesta ambigüitat, que hem discutit més d'un cop, és inconvenient refer-la o recompondre-la aquí –aquesta ambigüitat. Per tant, al punt 1 bis, nosaltres hi votarem en contra.

Dir que hi ha una afirmació que la compartim, però que el que es formula després concretament ens obliga a abstenir-nos, o ens mena a abstenir-nos. Quan es diu: «Modificar les polítiques fiscals per tal de dificultar l'especulació immobiliària», escolteu, aplaudim amb les orelles. Tanmateix, una formulació tan ambiciosa ve se-

guida de tot un seguit de propostes de modificacions fiscals que entre les que són de dubtosa possibilitat d'implementar-les per manca de competències i, en conjunt, la poca o difícil..., a nosaltres se'ns fa molt difícil quantificar quin és l'impacte real d'això que es proposa, la veritat.

I, a més a més, amb unes formulacions que, pel que fa als trams establerts, ens semblen molt discutibles i requeririen, sens dubte, un debat amb major assessorament que el que puguem tenir en aquests moments. Per tant, nosaltres aquí ens abstindrem.

De la mateixa manera que em sembla desafortunada també aquesta formulació de la renovació automàtica de contractes. Sense... Aquí també tenim la qüestió, que hi estem d'acord, que encara que no tinguem competències sobre la LAU podem reivindicar i podem reclamar des del Parlament modificacions de la Llei d'arrendaments urbans.

Però tampoc em sembla afortunada l'última formulació, perquè ja s'entén que es tracta d'intentar protegir els drets del llogater, però no deixa de ser, un contracte de lloguer, una relació contractual entre dues parts, eh? I mentre això sigui així, doncs, cal respectar la possibilitat d'acord o de desacord entre les parts. Una altra cosa és que garantim terminis que protegeixin els drets del llogater, que és la part més feble en la actual relació contractual. Però no podem resoldre això, senzillament, fent com si no existís una relació contractual.

I, bé, res més. Per tant, en la resta de punts, nosaltres hi votarem a favor, llevat d'aquestes objeccions.

I permetin-me acabar, perquè tothom ha volgut fer la seva frase més o menys poètica, per concloure aquest Ple tan extraordinari. Tots tenim la nostra historieta, tots hem sigut joves, i jo me'n recordo encara quan era jove i quan tenia un carnet de la CNT, a l'època encara que compartíem militància amb la Federica Montseny, que acabava entre recomanacions als afiliats i els deia: «Company, no oblidis mai que la teva pàtria és el món i la teva família la humanitat.» Això que sembla molt naïf, doncs, ha fet gràcia a milions de persones al llarg de la història i a alguns encara ens fa bastanta gràcia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. A continuació té la paraula el senyor Alberto Villagrasa del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, presidenta. *Conseller*, diputados..., señor Garriga, nosotros votaremos en contra de la moción, porque, aunque tenga dieciséis puntos, básicamente los dos más importantes son: uno, que intenta intervenir en el mercado, cuando dicen que quieren que todo el terreno urbanizable de Cataluña se someta al tanteo y retracto, cosa que no se puede hacer legalmente, aunque ya sé que esto de la legalidad a ustedes, pues..., no va con ustedes. Y, el segundo, porque quieren legalizar la «okupación», la ocupación con ka. Esa es su gran propuesta de vivienda para Cataluña, la ocupación. Que tiene, pues, una finalidad muy curiosa, ocupar una propiedad para que luego los ocupas se la apropien y digan «aquí me quedo y esto es mío».

Y hablando de propiedad, señores de la CUP, ustedes tienen algo que es nuestro. Tienen algo que es nuestro y que les dio el miércoles la señora Àngels Martínez. El miércoles el Grupo del Partido Popular sufrió un atropello a su libertad de expresión. Se invadieron los escaños del Partido Popular y se arrancaron las banderas de España que pusimos en nuestros asientos. Eso es un ataque al espacio simbólico que ocupa cada diputado, que es el escaño. Y un ataque a la libertad de expresión.

Señor Rabell, como presidente de su grupo, le puede transmitir a la señora Àngels Martínez que nosotros, yo, nunca lo haría. Nunca. *(Alguns diputats piquen amb les mans damunt l'escó.)* Si la señora Àngels Martínez creé que para apoyar a la causa se tiene que ausentar y dejar una pancarta en su asiento, una bandera o un trapo

rojo con la hoz y el martillo, yo nunca se lo quitaría de su asiento, por respeto a su condición de diputada y por respeto a su derecho a la libertad de expresión. Y por cierto, se dejó una bandera, la que conjuntamente con la señera preside esta sala de plenos.

Y esas banderas se las entregaron a ustedes, señores de la CUP y yo les ruego que nos las hagan llegar al Grupo Parlamentario Popular. Les ruego que nos las hagan llegar, porque son nuestras, antes de que se les ocurra hacer..., no sé, quemarlas, vilipendiarlas, esas cosas que a ustedes les gusta hacer de tanto en tanto o que les hacen tanta gracia.

Porque para los diputados del Partido Popular defender nuestras señas de identidad, la bandera de España y la señera de Cataluña es un deber. No como otros que lo que han hecho con la señera, por ejemplo, es arrinconarla y cambiarla por la *estelada*. Para nosotros es muy importante defender las señas de identidad, sea la señera de Cataluña o la bandera de España.

Gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Bé, a la diputada Ibarra. Lamento no haver estat a l'alçada de les expectatives; treballarem per estar-hi, no en dubti, treballarem per estar-hi, eh?

L'altre, però..., sorprèn, eh?, sorprèn aquest consens que hi ha entre Junts pel Sí, el Partit Socialista i el senyor Rabell en les seves interpretacions a l'hora d'interpretar la nostra moció, aquest consens, eh?, que s'ha fet de manera una mica barrejant-ho tot, poques..., no haver estat a l'alçada de les expectatives, de manera maldestra i tal; que aquest consens entre aquestes tres forces no s'hagi concretat, doncs, en un avenç o en una significació important de les nostres lleis que permetin donar resposta a les necessitats habitacionals que tenim.

O esperàveu que vingués la CUP per fer-ho? Clar, si tres forces polítiques que teniu aquesta visió tan... –i que respecto, eh?, i que respecto i les tindrem en compte–, i que heu mostrat un consens a l'hora d'analitzar la nostra moció, home, apliqueu aquest consens també a l'hora de tirar endavant les polítiques concretes d'aquest país que permetin donar resposta concreta a les necessitats habitacionals que tenim. (*Aplaudiments.*) Us ho dic; fem-ho.

I l'altre... Ara no el veig, el Sergio Sanz..., ah, sí, el Sergio Sanz. Miri, l'accés a l'habitatge nosaltres l'entnem que se'ns presenta avui més que mai amb una cruesa i una dramàtica realitat i que toca el moll de l'os. I nosaltres no serem ningú..., fa molt de temps que tenim clar que les reivindicacions socials van lligades estretament a les reivindicacions nacionals. I en aquests moments, a més a més, som conscients o pensem que les possibilitats, en el marc de construcció de la nova república, en el marc de la illusió, amb la voluntat de fer un món millor, es troben, tenim moltes més oportunitats de donar resposta a les necessitats habitacionals que no pas en el marc d'un estat que té posat el dret de l'habitatge, eh?, en el compte corrent de l'especulació.

I és per això que diem: prenem partit, i prenem partit pel dret a l'habitatge.
Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Garriga.
Estem cridant a votació.
Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votacions separades.

La presidenta

De quins punts?

Eva Granados Galiano

Són uns quants, eh? L'1 bis, el 3, el 5, el 8, el 12 i el 14, per una banda; el 15, i la resta.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Granados. Senyor Rabell, per què em demana la paraula?

Josep Lluís Franco Rabell

Sí; per votació, per la votació, justament. Demanar..., em sembla bé els que demanava el Partit Socialista, però demanaria també votació separada del punt 4.

La presidenta

Senyor Solsona, per què em demana la paraula?

Marc Solsona i Aixalà

També per demanar votació separada.

La presidenta

De quins punts?

Marc Solsona i Aixalà

De l'1, 2 i el 14.b.

La presidenta

D'acord. (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; votación separada de los puntos 1 bis, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 14 y 15.

La presidenta

Saben què? Que els votarem separats tots, perquè és que estava intentant fer números del que m'han demanat, i pràcticament és molt complicat.

(*Pausa.*)

Procedirem a la votació. Votarem tots els punts separadament, perquè estava mirant que l'únic és el 14, que podem votar el 14.b i després el 14.c; és l'únic que em sembla que ens estalviem, però totes les altres realment han d'anar separades.

Per tant, començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 115 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis ha estat rebutjat per 8 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 90 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 107 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 67 en contra i 35 abstencions.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Que no s'ha demanat votació separada, d'aquest punt.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 7 vots a favor, 107 en contra i 10 abstencions. A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat rebutjat per 32 vots a favor, 67 en contra i 25 abstencions. A continuació votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha quedat rebutjat per 32 vots a favor, 67 en contra i 25 abstencions. A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha quedat rebutjat per 17 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt 9 ha quedat rebutjat per 32 vots a favor, 67 en contra i 24 abstencions. A continuació votarem el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha quedat rebutjat per 32 vots a favor, 67 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat rebutjat per 42 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha quedat rebutjat per 17 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha quedat rebutjat per 31 vots a favor, 67 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 14, però 14.a i c; a i c perquè s'ha demanat votació separada del 14.b.

Per tant, comença la votació.

El punt número 14.a i c ha quedat rebutjat per 7 vots a favor, 116 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem el punt número 14.b.

Comença la votació.

El punt número 14.b ha quedat aprovat per 75 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 ha quedat rebutjat per 17 vots a favor, 92 en contra i 15 abstencions.

A continuació votarem el punt número 16.

Comença la votació.

La Moció sobre les polítiques d'habitatge ha quedat rebutjada per 55 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Moltíssimes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i tretze minuts.